

Võ Nghiêm Phương

Mưa Sa Giông

Chương 1

Buổi chiều mùa đông luôn ngán ngủi, ánh sáng cuối ngày chiếu lên vạn vật như tấm màn bụi mỏng. Mọi thứ trong phòng như tối lại màu lam xám, không gian thật tĩnh lặng.

Lộc Tú đứng lên định mở đèn, nhưng bàn tay Nguyên Hạ kéo anh lại:

– Đừng, anh Tú đừng mở đèn! Anh không thấy ráng chiều đang rất đẹp sao?

Lộc Tú không cảm nhận được cái đẹp của buổi chiều đông. Tuy nhiên, anh vẫn ngồi lại bên cô bạn gái từ thời ấu thơ. Hôm nay anh còn có cô, ngày mai anh phải trở lại thành phố tiếp tục năm học thứ ba đại học kinh tế của mình, có nghĩa sẽ rất lâu anh mới gặp cô.

Anh vờ nhìn ra cửa sổ. Căn phòng bấy giờ tối hơn, nhưng anh vẫn nhận ra Nguyên Hạ rất gần anh, hơi thở cô phả lên vai lên mặt, sau ót anh nhột nhạt và như có một cái gì đó đầy nhục cảm và quyến rũ.

Tiếng Nguyên Hạ khe khẽ vang lên:

– Ngày mai anh đi rồi, suốt Bà Tươi chỉ có một mình em đi nhặt vỏ ốc, em sẽ tìm cho anh một vỏ ốc tuyệt đẹp.

Nguyên Hạ dựa đầu cô vào vai Lộc Tú và bỗng dung cô khóc, khóc thật ngọt ngào. Lộc Tú ngạc nhiên:

– Em khóc sao Hạ?

Câu hỏi càng làm Nguyên Hạ khóc nhiều hơn, và lần này là ôm qua cổ.

Lộc Tú, mặt cô nhủi vào cổ anh:

– Mỗi ngày anh càng xa cách em nhiều hơn. Sau này khi anh tốt nghiệp đại học, giữa em và anh còn chênh lệch với nhau nhiều hơn.

– Sao hôm nay em lại nói như vậy?

– Em linh cảm như thế!

– Linh cảm bậy!

Lộc Tú ôm qua người Nguyên Hạ. Lần này về quê nghỉ hè, anh chợt nhận ra cô đã lớn ở cái tuổi mười tám, cả hai đôi lúc ôm nhau và cùng ngượng ngùng nhận ra ... ừ, bây giờ chúng ta đã lớn, không thể nào như ngày xưa, hồn nhiên tấm biển chung, hồn nhiên nằm đè lên nhau trên đám cỏ non một cách vô tư.

Anh nghe hơi thở cô thật nóng phả trên da thịt mình. Trong phòng tối quá, nhưng hình hài bé nhỏ anh ôm trong vòng tay là hiện thực. Anh đưa tay lau nước mắt cho cô. Đôi mắt cô sáng như hai vì sao trong đêm. Không ngăn được cảm xúc và cơn sóng tình dào dạt, Lộc Tú cúi xuống tìm môi cô, đôi môi mềm mại đang run rẩy.

Đôi môi Lộc Tú không dừng lại mà lần xuống cổ thon thả, bờ vai thanh

mảnh và đôi ngực thanh tân. Cả hai cùng run rẩy trong một cảm xúc rất thật, tim đập nhanh mạnh ... Bàn tay Tú rụt rè đặt lên ngực Nguyên Hạ, không có sự phản kháng nào mà cô càng kéo anh vào sát hơn, bạo dạn giúp anh cởi áo. Hai thân thể, lần hai lần da nóng như có lửa cháy dán sát vào nhau và trở thành một ...

Xoảng ... Tiếng rơi vỡ, con mèo đuôi bắt chuột làm rơi cái gì đó, âm thanh khô khốc. Nguyên Hạ giật mình đẩy Lộc Tú ra. Anh mỉm cười ẩn cô nằm xuống:

– Không có gì đâu, là con mèo đi bắt chuột.

– Tú ... anh yêu em chứ?

– Dĩ nhiên rồi!

Anh cười nheo mắt và hôn cô lần nữa ...

Nguyên Hạ mở cửa phòng Lộc Tú, nhìn quanh rồi lách người ra ngoài.

Không bị rịn anh nữa, mà cô bước nhẹ nhẹ ra khỏi cổng rào nhà Lộc Tú là bắt đầu chạy. Đêm cuối mùa đông đen sâu mang theo cái rét mưa lẫn ẩm ướt.

Nguyên Hạ không thấy lạnh mấy, bước chân chạy của cô chậm dần. Cô đưa tay lên vuốt má, dường như hơi thở của anh còn trên da thịt cô, của cuộc trao thân đi đến tuyệt đích. Cả hai cũng vụng dại bờ ngỡ ...

– Đi đâu vậy?

Một thân hình to lớn như ông khổng lồ trong đêm tối thoảng mùi rượu, nồng nặc đứng án trước Nguyên Hạ, cô vội đứng lại:

– Dượng ...

– Tao hỏi mày đi đâu, dượng dượng cái gì! Mày lợi dụng bữa nay mẹ mày không có ở nhà, đi chơi từ hồi xế đến bây giờ mới chịu về hả?

Vừa quát tháo, ông Lượm vừa chụp tay Nguyên Hạ lôi sênh cô về nhà.

Nguyên Hạ cố vùng vẫy, cô hét văng lên:

– Dượng làm cái gì vậy, buông tay con ra!

– Buông cho mày chạy hả? Tao đâu có ngu!

Ông Lượm gầm gừ:

– Tao đánh chết cha mày bữa nay! Mày đi tìm thằng Tú, làm như tao không biết hả. Đồ con gái không biết xấu hổ, nó là con trai không đi tìm mày, sao mày cứ đi tìm nó?

– Dượng say rồi! Buông con ra!

Như không nghe Nguyễn Hạ phản đối, ông Lượm cứ lôi tuột Nguyễn Hạ vào nhà, dùng chân đá ập cánh cửa lại. Đôi mắt của người say rượu đỏ quắc lên tia lửa làm Nguyễn Hạ hoảng sợ, cô cắn vào tay ông Lượm.

– Á, con quý!

Ông Lượm vung tay tát bốp vào mặt Nguyễn Hạ. Nguyễn Hạ bung mặt lùi ra sau. Cô hét lên:

– Dượng say rồi ... Để con đi pha nước trà đường cho dượng.

Ông Lượm nạt ngang:

– Say mà tao biết mày đi nhà thằng Tú mới về? Đồ con gái hư!

Vươn đôi tay dài như tay vượn, ông Lượm chụp lấy Nguyễn Hạ, nhưng bị chụp hụt, ông ta suýt chúi nhủi. Nhân cơ hội đó, Nguyễn Hạ chạy tuôn ra cửa, nhưng không còn kịp nữa, ông ta quay người chụp được vạt áo Nguyễn Hạ

Xoạt ... Chiếc áo rách toang bày ra những khoản thịt da trắng ngần. Con dục vọng của kẻ say làm mờ cả lương tri, ông Lượm đè nghiêng Nguyễn Hạ xuống nền gạch.

Nguyễn Hạ hoảng kinh chống cự lại mãnh liệt:

– Dượng ... buông tôi ra!

Mím môi, Nguyễn Hạ húc mạnh đầu gối vào hạ bộ ông Lượm. Hự Ông Lượm kêu lên đau đớn, buông Nguyễn Hạ ra. Chỉ chờ có thể, Nguyễn Hạ bật

dậy kéo cánh cửa lao ra ngoài, người cô trần truồng, tóc tai rối bù. Cũng vừa đúng lúc, cánh cửa bị đẩy lại, bà Lượm về tới, sững sờ nhìn Nguyên Hạ:

– Chuyện gì vậy?

Nguyên Hạ ôm ngực, cô gào lên:

– Mẹ hãy hỏi ông ta đi. Đồ khốn nạn!

Rồi cứ để nguyên người, Nguyên Hạ chạy ào ra bến sông trước nhà. Cô nhảy ùm xuống nước. Một tay quấy nước ầm ầm, Nguyên Hạ khóc to lên, khóc nức nở. Đêm nay là đêm gì, cảm giác hạnh phúc vụt vỡ tan tành.

Không thể nào dượng cô quá say làm điều càn dở, đó chỉ là cái cớ.

Một vùng nước sông bị Nguyên Hạ quấy động tung tóe. Con trăng đêm yếu ớt sáng lơ mơ trên mặt nước sông thành một màu bàng bạc ...

Trong nhà vẳng ra tiếng bà Lượm đập đồ:

– Đồ khốn kiếp! Nó là con ông mà, tại sao có thể có lòng dạ thú vật như vậy

...

Tiếng vật lộn đánh nhau. Nguyên Hạ lắc đầu hụp sâu đầu xuống nước sông, cô bơi ra xa để không phải nghe tiếng đánh nhau, chửi nhau thô tục ...

Thật khuya và đến lạnh run, Nguyên Hạ mới leo lên, lần theo ánh trăng già về nhà. Cô đứng bên ngoài, dùng cây sào móc bộ quần áo mẹ phơi ở gần hàng rào mặc vào, rồi chui vào một hốc cây giấu mình trong đó. Cô cố nghĩ đến điều tốt đẹp xảy ra giữa mình và Lộc Tú:

Em cảm thấy vô cùng hạnh phúc khi ở trong vòng tay anh .

Một ý nghĩ cùng đi với Lộc Tú bỗng hiện lên đầu Nguyên Hạ, cô không thể nào ở lại đây được nữa rồi. Phải nhìn thấy người bố dượng nát rượu, cô buồn nôn đến chết mất ...

Lộc Tú quấy ba lô lên vai, anh vừa đi vừa khoát tay bảo mẹ mình:

– Mẹ không cần tiễn con. Về nhà đi mẹ!

Xốc lại ba lô, Lộc Tú đi như chạy, anh hy vọng thấy Nguyên Hạ đón anh nơi

ngã ba đường. Đêm qua thật sự anh mất ngủ, chần gỏi như còn vương lại mùi hương của Nguyên Hạ. Lần nghĩ hè thật sự ghi vào tâm hồn anh một dấu ấn, “chuyện đó” xảy ra, chính Lộc Tú chưa bao giờ nghĩ đến, vậy mà đã đến, khi cả hai bên nhau, không giống như ngày xưa tắm sông hay cõng nhau đi trên bãi cát nghịch ngợm ngã té chông lên nhau.

Đêm qua, anh biết như thế nào là đàn ông, và cái cảm giác diệu kỳ khi ở bên một người khác phái. Không hiểu Nguyên Hạ có ngủ được, hay là cô thao thức cả đêm giống như anh, khi lần đầu tiên đặt chân vào vườn địa đàng ...

– Anh Tú!

Nguyên Hạ nhô người ra sau lùm cây bông hụp. Lộc Tú tròn mắt:

– Em ... ăn mặc kiểu gì vậy Hạ?

– Em mặc quần áo của mẹ. Bây giờ anh đi hả?

– Ừ!

– Em ... muốn lên Sài Gòn với anh, được không?

– Chi vậy?

– Em không muốn ở đây nữa. Anh đi trước đi, khi nào lên Sài Gòn em sẽ đi tìm anh.

Lộc Tú lúng túng:

– Nhưng em lên Sài Gòn làm gì?

– Đi làm! Em không chịu được nữa rồi. Tối hôm qua ở nhà anh về, dượng đánh em và rồi ông mượn rượu toan làm hỗn, may là mẹ về kịp. Lộc Tú! Em sẽ không làm bận bịu việc học của anh đâu.

– Anh lo là lo cho em. Đất lạ quê người, em làm gì để sống?

– Em tự lo được mà. Thôi, anh đi đi. Hôm nào em lên sẽ tìm anh.

Nhìn quanh không thấy ai, Nguyên Hạ bạo dạn hôn vào má Lộc Tú một cái.

Lộc Tú giật mình và cũng nhìn quanh như Nguyên Hạ. Xong, anh kéo cô vào lòng, thì thầm:

– Đêm qua em về nhà, anh cứ nhớ em ngủ không được.

– Em cũng vậy. Nhưng con gái Sài Gòn vẫn minh xinh đẹp, em sợ ngày nào đó anh quên em.

– Quên thế nào được! Không bao giờ anh quên cả!

Pin ... Pin ... Còi xe khách vang lên. Nguyên Hạ đẩy Lộc Tú ra:

– Xe đến rồi, anh đi đi. Em sẽ đi tìm anh mà.

Lộc Tú bịn rịn buông tay Nguyên Hạ ra:

– Nhớ điện thoại cho anh!

– Nhớ rồi!

Lộc Tú leo lên xe, anh còn quay lại vẫy tay với Hạ:

– Em về nhà đi!

Nguyên Hạ nhìn theo cho đến khi xe chạy khuất, mới từ từ quay lại đi về nhà. Giờ này không có ông Lượm ở nhà, tiện việc cho Nguyên Hạ nói chuyện với mẹ trước khi ra đi.

– Mẹ!

Bà Lượm dừng tay xắt chuỗi cho heo ăn, ngược đầu lên nhìn Nguyên Hạ, một ánh mắt dữ dội lần đầu tiên Nguyên Hạ nhìn thấy. Mãi bây giờ bà mới nhận ra Nguyên Hạ đã lớn, tuổi dậy thì, bộ ngực tròn căng sau lớp áo rộng thùng thình.

– Suốt đêm qua đi ngủ ở đâu vậy?

Nguyên Hạ lạnh lùng:

– Ngoài sông! Con về đây nói với mẹ là con sẽ đi không ở nhà nữa.

Bà Lượm gay gắt:

– Đi theo thằng Tú à?

– Mẹ muốn nghĩ như thế nào cũng được. Còn con thì không ở nhà được nữa, tại sao thì mẹ hiểu rồi.

– Lên Sài Gòn rồi ở đâu?

– Con chưa biết, nhưng nhất định con phải đi:

Nguyên Hạ đau lòng nhìn những vết bầm trên mặt mẹ. Cũng đâu phải lần đầu tiên ông ta đánh mẹ cô. Cô trở nên tức giận:

– Con không hiểu tại sao mẹ còn chịu đựng được loại người không phải người này. Ông ta là loài cầm thú. Con là con của mẹ cũng như con của ông ta vậy, tại sao nữ cư xử như vậy. Từ nay, mẹ hãy lo liệu cho mẹ và các em. Con đi đây.

Nguyên Hạ đi vào nhà gom quần áo vào túi xách, hành trang của cô nhẹ tênh. Bà Lượm lo lắng:

– Con đi mà có tiền không?

– Có, mẹ không cần lo cho con. Con đi đây!

Nguyên Hạ cầm đầu cầm cổ chạy đi. Cô sợ mẹ sẽ giữ mình lại, sợ nhìn thấy những giọt nước mắt đau khổ của mẹ sẽ giữ chân cô ở lại. Cô đi vì không thể ở lại, cuộc đời của cô sẽ tối tăm ở cái xóm làng chài này. Đã đến lúc cô nên làm con ốc sên chui ra khỏi vỏ tìm phương hướng cho cuộc đời mình. Một chiếc xe khách chạy tới, Nguyên Hạ đưa tay đón. Xe dừng lại, cô leo lên một cách dứt khoát. Không có gì giữ chân cô lại. Xe lăn bánh, cánh đồng quê và mùi muối mặn của biển lùi lại sau lưng Hạ.

– Ái Như! Anh có quà cho em nè!

Lộc Tú đưa túi quà đặc sản quê hương của mình cho Ái Như:

– Anh không biết mua gì tặng em làm quà nên mua bánh tráng với muối ớt.

Gương mặt Ái Như hồng lên sung sướng. Chỉ cần Lộc Tú đi tìm cô là cô thấy vui rồi. Anh còn mua quà cho cô, có nghĩa dù về quê nghỉ hè mấy tháng anh vẫn nhớ cô. Cảm động quá, mắt Ái Như ngời sáng long lanh:

– Cảm ơn anh Tú. Anh nhớ em mà mua quà cho em là quý rồi. Em thích ăn những món này lắm. Tiếc là anh cho quà, em chẳng có gì tặng anh.

– Ô, em không cần tặng anh, miễn em ... có nhớ anh là anh vui sướng rồi.

Không ngờ Lộc Tú nói những lời tình cảm đến thế, Ái Như vừa run vừa bối rối, cô không dám nghĩ anh ... thích cô mặc cảm chân bại liệt khiến cô luôn tự ti.

Một cô gái khuyết tật và kém sắc như cô, ai thêm yêu.

Lộc Tú chợt cầm tay Ái Như:

– Đi uống nước với anh nghen Như?

Lần này thì Ái Như quá run, cô để yên tay mình trong tay Lộc Tú:

– Anh ... muốn em đi uống nước với anh?

– Ừ! Đi nhé?

Ái Như muốn nói anh không sợ người ta nhìn khi anh thì đẹp trai lại đi với cô gái thọt chân, nhưng ánh mắt Lộc Tú tha thiết quá. Cô cúi mặt sung sướng gật đầu:

– Dạ!

– Anh gọi xích lô nghen!

Lộc Tú vẫy chiếc xích lô gần đó xe xích lô chạy đến. Lộc Tú lên xe ngồi mới đưa tay cho Ái Như:

– Nào, nắm tay anh ngồi lên chung xe với anh, có ngại không?

– Dạ không!

Lộc Tú khẽ quay đi khi nhìn thấy vẻ bối rối và e thẹn của Ái Như. Cô đang rung động thật sự vì vẻ lịch lãm của anh, và cũng biết chắc cô đang yêu anh. Đôi môi Lộc Tú nhẹ cắn lại, nếu như tôi mang đến cho Như hạnh phúc, thì có ... điều kiện đây.

Ngồi lên xe và cánh tay hữu ý của Lộc Tú choàng qua vai, Ái Như gần như ngồi lọt thỏm trong vòng tay Lộc Tú, cô ngay ngất nhìn anh. Hai tháng nghỉ hè về quê, vừa lên Sài Gòn anh đã đi tìm cô, còn thân mật với cô như thế này, chẳng phải là yêu sao? Trái tim Ái Như cứ run lên những nhịp đập thốn thức.

Hai mươi lăm tuổi, Ái Như cũng từng mơ mộng đến một người sẽ là của riêng mình. Những đêm đối mặt mình với mình trong căn phòng vắng, cô từng rơi lệ.

Xấu và khuyết tật. Tôi đã làm gì nên tội.

Bàn tay Lộc Tú khẽ siết nhẹ trên vai Ái Như:

– Có khỏe không Như? Anh về quê khỏe mà chẳng khỏe tí nào.

Ái Như nhú mào:

– Sao vậy anh?

– Vì nhớ một người. Hôm đó sắp sửa đi về quê, dùng dằng mãi muốn xin số điện thoại của em mà không dám. Có lên Sài Gòn cũng chỉ đứng trước cổng rào nhà chứ đâu có dám gọi. Nhà em treo bảng chó dữ, sợ quá trời luôn.

Lộc Tú nói dối tinh bơ. Ái Như cứ tưởng thật, cô kêu lên:

– Anh có đến nhà em, sao không gọi? Chó nhà em ban ngày xích lại hết.

– Nhưng Như là con gái tỷ phú, chúng ta cách biệt nhau quá. Bữa nay gan lắm mới rủ ngồi chung, có khi nào ba em bắt gặp đánh anh què chân không?

– Ô, không đâu! Ba còn muốn em có bạn. Anh Tú, thật ra ... hai tháng qua em cũng rất nhớ anh.

– Vậy hả?

Vờ vui mừng, Lộc Tú siết Ái Như vào lòng mình và hôn lên má cô, Nụ hôn tự nhiên như tự phát. Ái Như nghe mặt mình nóng lên, cô ngây ngất nhìn Lộc Tú. Như thế này có phải là tình yêu?

Lộc Tú cười thâm trước vẻ mặt đờ đẫn của Ái Như, anh hiểu mình đã chinh phục được cô, cũng như đã có Nguyên Hạ dễ dàng.

Cô bé có lẽ sắp đi tìm anh. Cũng hơi phiền khi cô đã thuộc về anh. Tuy nhiên anh nhất định không để cô là chướng ngại vật, vướng víu chân anh. Nguyên Hạ lóng ngóng đón Lộc Tú trước cổng trường. Cô cười thâm khi nghĩ đến vẻ mặt vui mừng của anh khi nhìn thấy cô. Sao người ta ra nhiều

mà Lộc Tú của cô vẫn chưa thấy nhỉ?

Cứ nghĩ đến được anh ôm, trong vòng tay vui mừng là toàn thân Nguyên Hạ nóng ran lên ...

Kia rồi! Lộc Tú đang đi ra cùng người bạn. Nguyên Hạ hớn hờ gọi to:

– Anh Lộc Tú!

Lộc Tú giật mình khi nhìn thấy Nguyên Hạ. Cô bé này sao không gọi điện thoại mà lại xồng xộc đến trường tìm anh. Anh khẽ liếc vào trong, may là Ái Như chân thọt, luôn về sau cùng, nếu không sẽ “bể chuyện” mất.

Lộc Tú vội chạy nhanh ra nhận nhó:

– Sao em không gọi điện thoại cho anh?

Nguyên Hạ phụng phịu:

– Người ta nói sáng nay anh đã đi học.

– Ờ!

Lộc Tú lôi Nguyên Hạ đi nhanh đến một con hẻm rẽ vào để khuất tầm mắt Ái Như. Anh dắt cô vào quán cà phê nhỏ gọi nước uống:

– Em ở đây chờ anh, anh đi lấy xe.

– Thì anh uống nước đã.

– Lát nữa lấy xe xong anh uống sau, nhớ ngồi chờ anh đừng có đi đâu nghen?

Nguyên Hạ cười nghịch ngợm:

– Bộ sợ cô nào thấy anh đi với em sao mà lôi tuột em đi vậy?

Lộc Tú vờ trợn mắt cóc vào đầu Nguyên Hạ:

– Bậy bạ! Gặp em anh mừng muốn chết luôn. - Lộc Tú hạ thấp giọng - Nhớ em muốn khùng luôn. Thôi, ngồi đây nghen?

Lộc Tú phóng đi, Nguyên Hạ sung sướng nhìn theo. Cô lại được gần anh và nhìn thấy anh rồi. Sài Gòn vui quá. Từ nay, mỗi chiều cô sẽ đi đón anh, anh và cô lại tung tăng đi dạo, và thật lãng mạn đi trong vòng tay nhau giữa phố

phường nhận nhíp ...

Nguyên Hạ bung ly nước lên uống, cô không biết Lộc Tú đang đi trở ra, và từ bên trong trường Ái Như cũng vừa khập khễnh ra tới cổng. Lộc Tú chạy đến bên Ái Như:

– Em có xe nhà đón, vậy ngày mai gặp nghe Như?

Ái Như vui vẻ:

– Vậy ngày mai em bảo tài xế đừng đi đón em nhen?

Lộc Tú cười:

– Sợ em không dám ngồi xe hai bánh, quen ngồi xe hơi rồi.

– Ô, không có đâu, em thích ngồi sau xe anh mà.

– Thôi, em ra xe về đi!

Đứng nhìn theo chiếc xe sang trọng chạy khuất đi xong, Lộc Tú mới vào bãi lấy xe, anh làm bằm:

- Chờ cô đi trên xe của tôi hả? Tôi xấu hổ lắm, nhưng dù sao để đạt mục đích, tôi cũng ráng chịu đấm ăn xôi .

Lộc Tú trở lại quán. Không uống nước, anh trả tiền và kéo Nguyên Hạ ra xe chờ đi. Vòng vèo một lúc anh mới tấp xe vào một phòng trọ. Gởi xe bên ngoài và ôm quàng qua người Nguyên Hạ đi vào.

Nguyên Hạ rụt rè, cô ghim người lại, ngược nhìn Lộc Tú ngập ngừng và bảng chữ “nhà trọ”.

– Anh Tú! Mình đi đâu đây?

– Suyt! Cứ đi theo anh, đừng làm người ta chú ý, họ sẽ nói mình là ... nhà quê.

Một câu vồ vể có hiệu nghiệm, Nguyên Hạ đành im lặng đi theo Lộc Tú. Từ quê lên, cô hăm hở đi tìm Lộc Tú, nhưng sao cái cảm giác anh không mừng khi thấy cô khiến cô mất vui. Hôm đó anh rất bịn rịn với cô mà, không nỡ chia tay cô. Bây giờ anh dắt cô vào phòng trọ trong lúc cả hai chưa kịp ăn,

chỉ mới uống ly cà phê trong quán.

Đi dài theo hành lang hơi tối, cuối cùng Lộc Tú dắt Nguyên Hạ đến trước một căn phòng. Anh tra chìa khóa vào mở cửa, xong kéo Nguyên Hạ vào với anh. Cánh cửa vừa đóng lại, anh ôm lấy cô, đẩy người cô tựa vào cánh cửa, vùi mặt vào cổ cô nồng nàn:

– Nhớ em quá!

Ba tiếng thôi:

nhớ em quá", đủ xua tan những e dè lo lắng, Nguyên Hạ rung động vòng tay qua cổ Lộc Tú ôm lấy anh thỏ thẻ:

– Em cũng rất nhớ anh!

Đôi môi tìm đôi môi trong rung động và đam mê. Nếu hôm nào đó Lộc Tú còn bỡ ngỡ, bây giờ anh trở nên dạn dĩ kéo chiếc áo Nguyên Hạ đang mặc và ngấm cô say đắm. Nguyên Hạ e thẹn:

– Anh Tú ...

Bàn tay anh đặt lên ngực lần mở từng cái cúc áo ... Nguyên Hạ nhắm mắt lại, cô để cho anh nâng niu vuốt ve từng khoảng da thịt trần trụi của mình, rồi toàn thân cô được nhấc bổng lên đi đến chiếc giường. Bây giờ chỉ còn là sự ham muốn và rung động ...

Không biết là bao lâu, Lộc Tú mới trở mình qua, ôm lấy Nguyên Hạ vào lòng.

– Em đang ở đâu vậy?

– Em ở với chị Hiền, chị ấy đang đi may cho công ty may Nhà Bè:

– Rồi em định ở vài ngày hay trở về?

– Chị Hiền nói nếu em muốn làm, chỉ đưa em vào công ty phụ may.

– Ờ cũng được. Em biết là anh còn đi học không có nhiều tiền để lo cho em.

Tuy nhiên nếu em cần thì anh giúp. Lát nữa em cầm tạm hai trăm ngàn nhé.

Nguyên Hạ ngập ngừng:

– Anh Tú ... có khi nào chúng mình có con không anh?

Lộc Tú giật khẽ người:

– Lát nữa đi mua thuốc ghen?

– Em đâu biết thuốc gì?

– Để anh hỏi tiệm thuốc, chúng mình không thể có con bây giờ được đâu.

– Vậy sau này ... anh cưới em không?

– Ừ, phải đợi anh ra trường đã.

Chòm người lên người Nguyên Hạ, Lộc Tú lại hôn cô. Bàn tay anh lại vuốt ve lên đôi ngực thanh tân, ham muốn lại trở về. Lần nữa, Nguyên Hạ rung động khép mắt hiển dăng ...

* * *

– Này, cô bé nào hôm qua đi với mày vậy, muốn bắt cá hai tay hả?

Nhật Thống cười nhìn vào mắt Lộc Tú.

Quả nhiên Lộc Tú giật nảy người đưa mắt nhìn quanh:

– Thằng quý! Tao bắt cá hai tay hồi nào?

– Còn không nữa! Cô ấy đẹp hơn Ái Như nhiều, đúng không?

Lộc Tú thở nhẹ. Anh muốn nói với Nhật Thống, chẳng những Nguyên Hạ đẹp, cô còn không bị thọt chân như Ái Như, có điều sự thọt chân ấy là do cơn sốt tê liệt lúc còn nhỏ để lại. Có sao đâu so với gia tài Ái Như thừa hưởng, cô còn là con gái duy nhất của nhà tỷ phú Hoàng Phú. Anh yêu Nguyên Hạ, nhưng người ta không thể sống trong nghèo đói để yêu nhau. Anh cần phải thức thời ...

Lộc Tú ồm ờ:

– Em gái họ của tao đó. Mày thích ... tao làm mai cho.

– Thiệt không? Hôm nào giới thiệu với tao ghen!

– Ừ! Chiều mai cô bé đòi đi dạo phố. Hay tao đưa mày tới, sau đó tao kiểm cách chuẩn. Còn phần mày liệu mà chinh phục cô bé.

Nhật Thống cười mơ màng:

– Bỗng đứng nhìn thấy cô, tao như có cảm giác đó là một nửa của tao.
Lộc Tú cười khanh khách, giọng cười pha lẫn hờn ghen ngút ngàn. Thế mà Nhật Thống không nhận ra, cứ mơ màng hình dung ra gương mặt thanh tú của Nguyên Hạ, đôi mắt to đen tròn như hạt nhãn, làn da mịn màng trắng hồng, mái tóc dài gợn sóng.

Lộc Tú vỗ mạnh vào vai Nhật Thống:

– Nhớ chiều mai sáu giờ, tao đến rước mày. Mày ráng chinh phục cô bé.
Còn tao đã chọn Ái Như.

Nhật Thống muốn đập vào mặt Lộc Tú:

Không phải mày chọn Ái Như, mà mày chọn tiền cả cô ấy, vào cái gia sản nhà cô ấy. Nhưng thôi, tại sao anh lại cay cú khi mà anh bắt đầu thích Nguyên Hạ.

Lên xe đi, Lộc Tú còn căn dặn Nhật Thống:

– Nhớ ghen!

Nổ máy xe, Lộc Tú chạy xe đến điểm hẹn với Ái Như. Cô đang ngồi ở vườn hoa nhà mình đợi Lộc Tú.

Pin ... pin ... Lộc Tú nhấn nhẹ còi xe. Ái Như gọi giục cô giúp việc đang ngồi chơi với mình:

– Chị ra mở cửa giúp em. Anh ấy đến đó!

Vẻ mặt Ái Như mừng rỡ ra mặt. Chị giúp việc ngập ngừng:

– Em yêu cậu Tú, đúng không? Chị thấy con người này xem vẻ không tốt mấy.

Ái Như mỉm cười:

– Không! Anh Tú rất tốt với em. Cứ cho là anh yêu em vì tiền của ba em cũng được đi. Còn em, em yêu anh ấy.

Chị giúp việc lắc đầu, không nỡ làm tan hạnh phúc trong lòng cô chủ nhỏ, cũng như chị không tin Lộc Tú yêu một cô gái khuyết tật và khiếm khuyết

cả về nhan sắc.

Dùng dằng, chị mở cửa cho Lộc Tú bằng thái độ lạnh nhạt. Lộc Tú chạy xe vào:

– Cảm ơn nhen chị.

– Ái Như đợi cậu đằng kia!

Lộc Tú xuống xe, anh đi nhanh lại ghé đá với Ái Như:

– Em đang đợi anh à? Kẹt xe quá trời luôn. Lau mồ hôi cho anh đi!

Ái Như sung sướng cầm khăn chấm mồ hôi trên mặt Lộc Tú:

– Em nói với ba chuyện anh với em rồi.

Lộc Tú hỏi hộp:

– Rồi ba nói sao?

– Thì ba nói ba tin sự lựa chọn của em, con gái ba bằng lòng ... thì ba cũng bằng lòng.

Lộc Tú vui mừng ôm qua vai Ái Như hôn vào má cô:

– Anh cứ sợ ba chê anh ... đĩa mà đòi đeo chân hạc.

Ái Như phì cười:

– Anh nói bậy không hà, em không chịu đâu!

– Anh mong mau được ra mắt ba em, rồi ba cho tụi mình cưới nhau, để mỗi tối về nhà trọ, anh không phải nằm thao thức vì nhớ em.

Ái Như chớp nhanh mắt:

– Anh yêu em như vậy sao?

– Còn phải hỏi nữa!

Lộc Tú siết nhẹ Ái Như vào mình, anh cúi tìm môi cô, nụ hôn nồng nàn, Ái Như khép mắt đón nhận ...

Đã tám giờ tối. Giờ này Nguyên Hạ đang đợi anh, Lộc Tú cần đi về. Anh sẽ cưới Ái Như, nhưng Nguyên Hạ mới là người anh yêu, cho anh những giây phút nóng bỏng đê mê. Mang cái ý nghĩ vừa muốn vứt bỏ Nguyên Hạ, Lộc

Tú vừa tiếc Nguyên Hạ. Cô là mối tình đầu của anh và cũng cho anh biết như thế nào là tình yêu xác thịt. Lộc Tú nhớ có một câu nói:

Khi đang yêu, con gái thường thích nghe, lời dịu ngọt; còn người đàn ông thì thích chiếm đoạt thật nhiều .

Phải hy sinh Nguyên Hạ, Lộc Tú cũng nghe lòng mình rất đau, nhưng muốn làm nên việc lớn cần phải biết dẹp ba tình cảm riêng.

Lại vào phòng trọ, Nguyên Hạ không thích chút nào, nhưng rồi cô vẫn để Lộc Tú kéo cô đi, chiều theo ý muốn của anh.

Hôm nay cũng vậy, mỗi lúc bên nhau lời nói như ít đi mà chỉ có hành động. Cánh cửa vừa khép lại, Lộc Tú kéo Nguyên Hạ lại giường, anh đẩy cô ngã xuống và nằm theo, hôn cô đắm đuối.

– Anh Tú ... em ...

Nụ hôn cắt mắt lời Nguyên Hạ, bàn tay Lộc Tú kéo chiếc áo Nguyên Hạ đang mặc qua đầu cô. Nguyên Hạ ảm ức, giọng cô hờn dỗi:

– Lúc này anh bận lắm hả?

– Ừ! Em đừng đến chỗ anh tìm anh, anh không có ở nhà đâu. Rảnh là anh đi tìm em ngay.

Anh hôn lên môi cô, không cho cô nói nữa, trong cái ý nghĩ sở hữu lần cuối cùng người mình yêu. Tuy nhiên Lộc Tú vẫn nhớ rõ một điều, cần giữ an toàn, anh đưa tay tìm ...

– Gì vậy anh?

– Chúng mình cần giữ an toàn, em hiểu không?

– Là sao em không hiểu?

– Cái này ... là bao cao su, anh và em không phải lo gì cả. Bây giờ yêu nhau và cho nhau cảm xúc là chuyện thường. Anh mới ra trường chưa tìm việc làm, nên phải ít nhất một năm nữa, chúng mình mới cười nhau, em hiểu không?

– Vậy ... anh có chán em mà bỏ em không?

– Làm gì có! Trên đời này, ngoài ba mẹ thì người anh yêu nhất là em.

Nguyễn Hạ rung động khép mắt lại, cô tin vào tình yêu của anh dành cho cô.

Mưa Sa Giông

Chương 2

Nhớ chinh phục cô bé nhé! Có một điều tôi dặn cậu, không được nói mối quan hệ của tôi và Ái Như, nghe chưa?

Nhật Thống gật đầu:

– Rõ! Cậu khỏi dặn!

Hai chiếc xe cùng vọt đến điểm hẹn với Nguyễn Hạ. Cô đang ngồi mong ngóng. Nhạc trông thấy dáng Lộc Tú, Nguyễn Hạ mừng rỡ:

– Anh!

– À!

Lộc Tú cười vui vẻ:

– Anh bận việc mà nhớ cái hẹn với em nên phải chạy đến đây.

Lộc Tú kéo ghế ngồi, còn cô tình để Nguyễn Hạ ngồi giữa anh và Nhật Thống. Anh gọi ba phần nước uống.

– Em đợi anh lâu chưa Hạ?

– Dạ, chừng năm phút.

Nguyễn Hạ ngượng ngáp trước cái nhìn của Nhật Thống, cô vờ lấy khăn tay trong ví đứng lên:

– Em vào phòng vệ sinh một lát.

Nguyễn Hạ đi rồi, Lộc Tú vờ bảo Nhật Thống:

– Cậu lại quây gọi thêm món ăn giùm, Nguyễn Hạ rất thích món heo sữa quay.

Nhật Thống vô tình:

– Vậy hả!

Chờ cho Nhật Thống đứng lên đi là Lộc Tú nhanh tay bỏ ngay vào hai ly nước của Nguyễn Hạ và Nhật Thống viên thuốc nhỏ, xong anh ngồi thản nhiên uống bia. Nguyễn Hạ trở lại cùng một lúc với Nhật Thống, cô nhìn vào món ăn dọn lên bàn bảo Lộc Tú:

– Anh gọi nhiều quá vậy?

– Cho em ăn! Nhật Thống, cậu phải giúp tôi tiếp đãi em gái tôi nghen?

Một tia mắt đầy ngụ ý, được Nhật Thống hiểu:

Lộc Tú đang tạo điều kiện cho anh với Nguyễn Hạ mà thôi.

Lộc Tú đứng lên vỗ nhẹ vào vai Nguyễn Hạ:

– Em cứ ăn với anh Thống đi nghen?

Nguyễn Hạ không vui:

– Anh không ăn sao? Gọi món ăn cả đồng rồi bỏ đi. Nếu anh bận việc cứ để em đợi cũng được. Một lát, em đợi hoài không được, tự đi về.

– Em sao vậy? Anh ăn một miếng thịt heo quay nhé!

Lộc Tú gấp miếng thịt bỏ vào miệng ăn, rồi bung ly nước của Nguyễn Hạ đưa sát vào miệng cô:

– Uống đi em! Em mà không uống là anh buồn đó.

Nguyễn Hạ miễn cưỡng uống. Lộc Tú ép cô uống đến nửa ly và quay sang cầm ly bia của mình lên cụng vào ly bia của Nhật Thống:

– Uống với tao một ly!

– Ừ!

Nhật Thống bung ly lên uống phân nửa:

– Cậu có việc thì cứ đi đi!

– Tôi giao em gái của tôi cho cậu đó.

Đã chứng kiến cả hai uống ly nước có pha thuốc, Lộc Tú đi nhanh ra cửa, nhưng không phải để đi mà sang bên kia đường đứng như đang đợi ai đó.

Bên trong, Nhật Thống gấp miếng thịt bỏ vào chén của Nguyễn Hạ:

– Ăn đi em! Lộc Tú bận việc, nó giao em cho anh, anh nhất định lo cho em mà.

Nguyễn Hạ uống nhiều hơn ăn, cô ăn không thấy ngon khi thấy Lộc Tú đã đi, nhưng chẳng lẽ bỏ thức ăn còn ê hề ra đó. Nguyễn Hạ còn nhớ lúc ở quê, chị em cô rất mê thịt heo quay, nhưng làm gì có tiền để mua ăn. Vậy mà mấy giờ trước mặt cô là đĩa heo sữa quay da giòn rụm, cô lại ăn không ngon. Một cảm giác như say say và rạo rục, chính Nhật Thống cũng đang có cảm giác như Nguyễn Hạ, tuy nhiên anh có phần nào tỉnh hơn cô.

– Em say rồi hả Hạ? Hay anh đưa em về?

Nguyễn Hạ không còn tự chủ được nữa, trong cơn say mơ hồ bồng bềnh, cô để Nhật Thống dìu cô đi. Cô chỉ tỉnh lại một chút khi Nhật Thống đóng mạnh cánh cửa lại và đến bên cô.

– Đây là đâu vậy anh Thống?

– Em mệt, cứ nghỉ đi. Phòng này của thằng bạn anh cho mượn. Em nằm xuống giường nghỉ đi.

Nhưng rồi chính Nhật Thống cũng không tự chủ được, anh ôm lấy Nguyên Hạ vào lòng và hôn cô.

Người Nguyên Hạ nóng lên, đầu óc cô mụ mẫn, trong con người cô lúc này nóng hừng hực, một sự khao khát ái ân kỳ lạ. Cô ôm lại Nhật Thống hôn lại anh:

– Nóng quá! Anh cởi giúp quần áo cho em nhé?

Nhật Thống cởi hết những mảnh vải cuối cùng trên người Nguyên Hạ, toàn thân anh run lên trong cơn say sóng tình rực lửa, còn lại là sự ham muốn của hai nhục thể ...

Nguyên Hạ tỉnh lại trong không gian dịu mát của ánh đèn màu vàng soi rành rọt khắp căn phòng. Cô nằm mơ màng và chợt nhận ra có một bàn tay đang ôm cô, ngỡ là Lộc Tú, Nguyên Hạ mở mắt ra quay sang:

– Á!

Nguyên Hạ hét lên, cô ngồi choàng dậy ôm lấy ngực. Nhật Thống cũng vừa thức giấc, anh nhận rõ ra sự việc và cũng nhớ rõ cái cảm giác cuồng nhiệt đắm đuối hai người cho nhau, không phải rượu mà là ... Thằng chó ... nó ...

Nhật Thống đưa tay tìm Nguyên Hạ, cô phải ra quát:

– Đừng chạm vào người tôi! Anh là thằng bạn xấu!

Đôi mắt đẹp của Nguyên Hạ đầy nước mắt và cũng đầy lửa giận quắc mắt nhìn Nhật Thống:

– Tại sao anh hại em?

– Anh không hại em! Mà đã đến lúc em cần tỉnh tâm suy nghĩ, tại sao chúng ta như thế này. Anh thề anh không phải là kẻ xấu muốn lợi dụng em.

– Không lợi dụng tôi thì là gì đây?

Nguyên Hạ nhảy xuống giường, cô run rẩy chụp quần áo của mình chạy vào nhà vệ sinh, lập cập đóng chặt cửa phòng vệ sinh lại, rồi ngồi thụp trên nền gạch mà khóc.

Nhật Thống lo sợ:

– Hạ! Mở cửa đi em!

Nguyên Hạ bật tai để không phải nghe những lời van lơn xin lỗi. Một lời xin lỗi lúc này có nghĩa lý gì đâu, cô đã phản bội Lộc Tú, tại sao như vậy? Cô còn nhớ có cảm giác nóng bỏng của ái ân, một sự khao khát được chiếm hữu đến vô cùng. Tại sao lại như thế?

Khi Nguyên Hạ ra ngoài, trên bàn là xấp tiền của Nhật Thống. Anh đưa tiền cho cô là ý nghĩa gì vậy? Nguyên Hạ giận dữ ném mạnh cọc tiền xuống đất.

Khốn nạn! Đồ xấu xa! Lộc Tú ơi, em đã phản bội anh rồi.

Nhật Thống mở cửa đi ra, anh khựng lại khi thấy Lộc Tú đứng ngay cửa.

Giận dữ, Nhật Thống cung nắm tay đâm thẳng thừng vào mặt Lộc Tú, giữa lúc Lộc Tú chưa kịp có phản ứng nào. Cú đâm bằng cả sự tức giận ngay đúng vào mặt, Lộc Tú lãnh đủ:

Tức giận, Lộc Tú phản công lại:

– Tại sao mày đánh tao? Tao chưa trừng trị mày ...

– Phải nói là tao trừng trị mày mới đúng.

Nhật Thống lùi tuột Lộc Tú đi xa một khoảng, anh gầm lên:

– Mày bỏ thuốc vào ly nước uống của tao và Nguyên Hạ có đúng không?

Lộc Tú lau máu trên mép miệng:

– Nay, mày đừng có vu không! Mày lợi dụng có rượu để làm chuyện xấu. Đồ khốn kiếp!

Lần này Lộc Tú vào đánh Nhật Thống với tất cả lòng ghen hờn. Dù cái mục đích mà anh muốn đã như ý của anh muốn, để ruồng bỏ Nguyên Hạ, nhưng khi hiểu rõ trái tim ghen hờn của Lộc Tú lại chịu không nổi. Hai kẻ từng là bạn thân lại đánh nhau, vật lộn nhau trên đường.

Lộc Tú có vẻ yếu thế hơn, anh xô mạnh Nhật Thống ra:

– Đồ xấu xa! Tao ... tặng Nguyên Hạ cho mày đó.

Vùng dậy, Lộc Tú chạy lại xe nổ máy chạy đi mất. Nhật Thống nằm luôn trên mặt đường. Anh nhớ ánh mắt Nguyên Hạ nhìn anh căm giận mà lòng tan nát. Anh không hề vui, dù có Nguyên Hạ bằng thủ đoạn đê hèn đó, thì thà là anh không có người mình yêu. Tiếc là mọi việc đã xảy ra ...

Nhật Thống cứ nằm như thế, anh mong cánh cửa mở ra và Nguyên Hạ xuất hiện, song cánh cửa vẫn đóng kín, im ỉm.

Ái Như vui vẻ mở cửa cho Lộc Tú. Có tình yêu, cô không còn mặc cảm cái chân thọt của mình, mà trở nên vui vẻ yêu đời, cô ôm cánh tay Lộc Tú thì thầm:

– Có ba em ở nhà, anh có muốn gặp ba em không?

Lộc Tú mừng rỡ:

– Có chứ! Có ba ở nhà, anh phải chào ba.

Lộc Tú hồi hộp nhìn xuống bộ quần áo đang mặc. Chiều nay anh đã chuẩn bị sẵn bộ đồ “vía” này, cần tạo ấn tượng đẹp với ông bố vợ tương lai có thể và cũng biết đâu lần gặp này đổi thay được cuộc đời của anh cũng nên.

Ái Như dắt Lộc Tú vào nhà, cô nũng nịu đi đến bên ông Phú:

– Ba! Bạn con muốn chào ba, anh đang học khoa kinh tế năm cuối đó ba!

– Vậy à!

Ông Phú vui vẻ đứng lên đưa tay ra:

– Chào cậu. Con gái tôi hiếm khi đưa ai về nhà, cậu là lần đầu.

Lộc Tú mỉm cười:

– Vậy thì hân hạnh cho cháu. Cháu cô món quà muốn biếu bác và em Như.

– Ồ, khách sáo quá vậy! Chút nữa ở lại ăn cơm nghen!

– Dạ!

Ái Như nháy mắt với Lộc Tú như bảo anh:

Có gì phải sợ đâu . Ông Phú quay sang Ái Như:

– Con đưa bạn lên phòng chơi, một lát rồi dùng cơm luôn.

Lộc Tú nhìn khắp căn phòng khách. Có vào trong nhà rồi, anh mới thấy vẻ tráng lệ của bên trong, như chủ nhân quyền lực của nó vậy. Quyền lực và sự giàu có kia, che mờ khuyết điểm của Ái Như, cái chân thọt do cơn sốt bại liệt khi còn nhỏ. Sự giàu có này khiến Lộc Tú có quyết định chọn lựa:

Ái Như.

Một thoáng băn khoăn trong lòng khi nghĩ về Nguyễn Hạ, anh yêu cô, nhưng người ta không thể sống trong nghèo khó để yêu nhau. Năm năm đại học của anh là đi tìm một tương lai cho chính mình, Nguyễn Hạ không có trên con đường anh sắp đi qua.

Ái Như thân mật nắm tay Tú:

– Anh Tú, lên phòng em đi! Anh thích nghe đàn không?

Lộc Tú mỉm cười:

– Đàn hả? Anh thích nghe lắm chứ!

– Nếu như vậy, em sẽ đàn cho anh nghe những bản nhạc của Beethoven.

Những bước chân khập khểnh của Ái Như đi về phòng mình. Cô thấy vui vì cha đã mời Lộc Tú dùng cơm chiều, dù cho anh thích cô hay không thật lòng đi nữa, cô vẫn vui. Cô khẽ liếc sang anh. Điển trai, to lớn, một con người hoàn hảo, cô còn muốn gì hơn.

Mở rộng cửa phòng mình, Ái Như chỉ cái ghế chỉ Lộc Tú ngồi, còn cô ngồi vào đàn:

– Anh muốn nghe bài Tổ khúc giao hưởng đồng quê" không?

Lộc Tú gật đầu. Anh không ngồi xuống ghế, mà đứng sau lưng Ái Như, một tay đặt lên vai cô:

– Như à! Em biết khi một người con trai đến với một người con gái là vì gì không? Vì thích cô ấy. Vâng, đúng là anh thích em.

– Anh không ngại em là người ... thọt chân sao? Thọt chân thì không thể nào cùng anh đi dạo, không thể nào cùng anh xuống phố.

– Anh đâu có ngại chuyện này. Nếu như ngại, anh không bao giờ quen em.

Ái Như xoay chiếc ghế lại cho đối diện với Lộc Tú, cô nhìn sâu vào mắt anh:

– Em thích anh từ lâu lắm, nhưng chưa bao giờ em dám nghĩ có một ngày em có anh. Bây giờ dù anh thật lòng với em hay không, em cũng muốn là có anh.

Thời gian sẽ chứng minh cho lòng thành của anh dành cho em.

Một ngón tay của Lộc Tú cọ nhẹ trên má Ái Như, mơn man trên môi cô và rồi cúi gần sát cô, môi anh tìm môi cô.

– Anh yêu em! Hãy tin vào điều thành thật của trái tim anh!

Ái Như rung động khép mắt đón nhận nụ hôn. Nụ hôn ngọt ngào, đưa cô vào cảm xúc kỳ diệu.

Khải dẫn đo thật lâu, Nguyễn Hạ mới tới tìm Lộc Tú. Dạo này, từ buổi tối xảy ra chuyện, cô chưa gặp Lộc Tú, không có can đảm thì đúng hơn. Còn anh vẫn không đi tìm cô, có phải anh đã biết chuyện giữa cô và Nhật Thống?

Nghĩ đến điều đó, tay chân Nguyễn Hạ rời rã. Cô đâu có muốn phản bội anh, nhưng tại sao đêm đó anh nở bỏ đi để cô ở lại với Nhật Thống. Bây giờ người xấu hổ và đau khổ là cô, không dám gặp mặt người yêu. Mặc cảm có lỗi khiến Nguyễn Hạ nằm đến mấy ngày.

Nhưng lần nào khi hỏi thăm, người chủ trọ và người cùng phòng vẫn lắc đầu:

không biết Lộc Tú đi đâu. Ra trường rồi, anh không đi học, Nguyễn Hạ không biết mình tìm Lộc Tú ở đâu, đành để giấy hẹn lại.

Anh Tú, em rất muốn gặp anh.

Nguyễn Hạ.”.

Tờ thư để lại cũng chẳng có hồi đáp, lòng Nguyễn Hạ đau khổ toi bời. Hay là anh biết chuyện do tên Nhật Thống xấu xa đó nói nên không muốn gặp cô?

Còn đi tìm Nhật Thống ư? Nguyễn Hạ không có can đảm, dù cô muốn trả số tiền hôm nợ lại. Anh ta xem cô là cái gì vậy, ăn bánh trả tiền à? Nguyễn Hạ khổ sở với món tiền, một món tiền mà cả đời cô chưa từng có lại đang ở trong ví của cô.

Lộc Tú bình thần cầm tờ giấy hẹn của Nguyễn Hạ để lại, đọc và vò nát ném xuống chân. Anh cần dứt bỏ cô, không để cô đi tìm anh náo loạn" như thế. Lộc Tú biết, chắc chắn số tiền anh đưa cho Nhật Thống dặn để lại cho Nguyễn Hạ sẽ là chứng cứ duy nhất để anh “sanh sự” và bỏ cô.

Lộc Tú chạy xe đến, đi vào quán. Làm vẻ mặt như mệt mỗi khi nhìn thấy Nguyễn Hạ ngồi đợi mình. Một chút chạnh lòng khi trông thấy cô, dù sao anh cũng hiểu cô là tình yêu của anh, phải rời bỏ, anh cũng đau lòng ...

Ngồi xuống ghé, Lộc Tú khe khẽ:

– Em đợi anh có lâu không?

Đây là lần thứ ba, sau hai lần lỗi hẹn, Lộc Tú mới đến nơi hẹn. Anh ngồi xuống ghé mặt nhìn lại:

– Ra trường rồi anh bận quá, nên sắp tới có lẽ không gặp em được.

Nguyễn Hạ cúi đầu, cô cảm thấy buồn. Có những điều cô không thể nào bày tỏ với anh. Chợt Lộc Tú cất giọng vui vẻ:

– À, bữa đó anh nhờ Nhật Thống đến chỗ hẹn đưa em về, Nhật Thống có đến không?

– Có! Nhưng sau này anh không cần nhờ vả ai. Khi chờ anh hoài không được, em sẽ tự về.

– Bắt em phải đợi anh, anh khó chịu lắm. Đừng buồn anh nghen! À, em có tiền tiêu không?

Vừa nói, Lộc Tú vừa rút tiền trong túi áo đưa cho Nguyên Hạ. Cô lắc đầu:

– Em mới lãnh lương, anh không cần cho em tiền.

– Thì cứ cầm đi, bộ lương em nhiều lắm sao?

Vừa nói Lộc Tú vừa giật cái ví của Nguyên Hạ mở ra bỏ tiền vào, anh kêu lên khi nhìn xấp tiền đầy ắp trong ví:

– Ở đâu em có nhiều tiền như thế này?

Không ngờ Lộc Tú mở ví tiền của mình, Nguyên Hạ áp úng, không sao trả lời được. Lộc Tú lôi ra xấp tiền, toàn giấy một trăm mới nguyên, anh nhìn Nguyên Hạ:

– Số tiền này anh nghĩ không thể nào là vài trăm ngàn, mà phải năm triệu là ít. Ở đâu mà em có, em đi làm chuyện bậy bạ gì phải không?

Nguyên Hạ xanh mặt:

– Em không có!

– Vậy ở đâu mà em có? ở đời này không có ai tử tế cho em một số tiền lớn mà không có mục đích. Nói, tiền ở đâu em có?

– Anh Tú ... đừng bắt em trả lời ... cũng đừng bao giờ anh giao du với anh Nhật Thống, đó là người xấu.

Lộc Tú bật dậy, mắt vẫn lên tia lửa ghen hờn dù chính anh là người bày ra tằm bi kịch này. Để có thể bỏ Nguyên Hạ, không còn vương bận tay chân anh, nhưng khi nhìn vào xấp tiền, anh hiểu là điều anh muốn, Nhật Thống

thực hiện đã thành công, như anh đã thành công trong việc chinh phục Ái Như.

Một cơn đau, cái đau của kẻ tham lam khi tự tay đẩy người mình yêu ra khỏi vòng tay mình, khiến Lộc Tú có cái đau rất thật. Anh nắm hai vai Nguyên Hạ bóp mạnh, hai hàm răng nghiến lại:

– Em với nó phải không? Nó cho em tiền như kẻ ăn bánh trả tiền. Khốn kiếp!

Hai cái tát nẩy lửa vào mặt Nguyên Hạ, in rõ bàn tay của Lộc Tú lên gương mặt bầu bĩnh, một dòng máu ứa ra bên mép. Cô nức nở:

– Bạn anh là người xấu, nhưng hôm đó em say rượu. Thật lòng em chỉ yêu có một mình anh thôi, anh Tú ơi.

– Yêu có mình tôi?

Lộc Tú khinh bỉ đay nghiến:

– Cô cho tôi dễ dàng thì tại sao không thể với người khác. Đồ dơ bẩn! Từ rày về sau, cô đừng gặp tôi!

Lộc Tú dùng dùng quay lưng. Nguyên Hạ hoảng hốt chụp tay Lộc Tú giữ lại:

– Đừng bỏ em!

– Cô có tư cách nói lời này sao? Nếu như mang thai đừng có tìm tôi ăn vạ đấy!

Giật mạnh tay lại, Lộc Tú đi nhanh ra cửa. Nguyên Hạ đứng chết lặng. Thế là hết, hết những dần vật đau đớn của hai tuần lễ qua. Cô và anh trở thành người xa lạ.

Gieo người ngồi xuống ghế, Nguyên Hạ khóc nức nở. Cô đã mất Lộc Tú.

Gọi phục vụ mang bia cho mình, Nguyên Hạ uống rượu như người ta uống nước ...

Nhật Thống đứng một lúc mới nhìn thấy Nguyên Hạ say ngất nguro84ng, gục đầu xuống bàn, hai ly cà phê tan loãng cùng những vỏ lon bia ngổn ngan trên bàn, anh lắc đầu bước lại.

– Nguyên Hạ! Em say rồi, để anh đưa em về nhà.

Nguyên Hạ ngẩng lên. Cô đã quá say để không còn nhận ra người thân hay “kẻ địch”, cô ôm lấy Nhật Thống khóc òa:

– Anh đừng bỏ em, em yêu anh là thật. Cả mấy tuần qua, anh có biết là em đau khổ thế nào không? Em bị hại mà. Nếu như em có phản bội anh, đó là hoàn toàn ngoài ý muốn của em. Anh đánh em nữa đi nhưng đừng bỏ em ...

Nhật Thống lặng người. Anh hiểu Nguyên Hạ đã quá say nên tưởng anh là Lộc Tú. Thằng đêú! Chính nó muốn anh làm điều này, vậy mà còn ghen tuông.

Anh ôm quàng qua vai Nguyên Hạ kéo cô đứng lên đưa ra xe đi về. Nguyên Hạ đi không vững, Nhật Thống gằn như phải bế cô.

– Đừng bỏ em ... em yêu anh thật đó anh Tú ơi ... Trên đời này, em có cha có mẹ, nhưng chỉ có anh là người thân của em, đừng bỏ em ...

Nhật Thống ôm Nguyên Hạ vào lòng xót xa:

– Anh biết em hận anh. Nhưng nếu em biết mặt trái của nó, em sẽ đau khổ nhiều hơn. Đúng là anh có thích em, Hạ ạ. Anh cũng không nghĩ là anh thích em, kỳ lạ. Từ đêm ấy, anh không thể nào xua đuổi hình ảnh em ra khỏi tâm trí anh. Anh là người xấu, nhưng so ra chưa tàn nhẫn bằng người em yêu.

– Nước ...

Nguyên Hạ trở mình, miệng cô khát đắng, đầu nhức như búa bổ. Cô nhắm mắt lại, người ngo quậy đánh thức Nhật Thống, anh vội vàng ngồi dậy rót cho cô ly nước, đỡ đầu cô, kê ly nước lạnh vào miệng.

Mắt vẫn nhắm, Nguyên Hạ uống từng hớp nước, chất nước lạnh đi qua cổ họng giúp Nguyên Hạ tỉnh lại một chút và mở mắt ra.

– Á!

Cô hét lên kinh hoàng, nhảy đại xuống giường, toan lao lại mở cửa để chạy ra ngoài. Nhật Thống vội ôm cô lại:

– Trời chưa sáng, em định đi đâu?

– Buông tôi ra, anh là người xấu!

Nguyễn Hạ vùng vẫy đánh lại Nhật Thống, anh bặm môi chịu đựng cơn đau bé Nguyễn Hạ lại giường.

– Đúng, anh là người xấu, lần trước anh biến em là của anh. Nhưng tối nay, anh thì là anh giúp em, chứ không hại em.

– Không hại tôi? - Nguyễn Hạ quắc mắt - Vậy tôi đang ở đâu đây?

– Tối qua em say quá, anh không biết nhà em trọ, cũng không thể đưa em về nhà anh, nên anh thuê phòng khách sạn. Em nhìn lại em xem, em vẫn còn mặc quần áo mà.

Nguyễn Hạ nhìn xuống người. Đúng là cô vẫn mặc bộ quần áo buổi chiều khi đến nơi hẹn với Lộc Tú. Cô buông thõng tay.

Dù cho Nhật Thống có biến cô là người của anh lần nữa, cũng có khác gì đâu, Lộc Tú đã bỏ cô. Anh không bao giờ tha thứ cho sự phản bội của cô, dù cô không hề muốn phản bội anh.

Không còn sự phản kháng mãnh liệt mà là sự buông xuôi đau đớn, Nguyễn Hạ đứng cúi đầu khóc.

Nhật Thống ái ngại:

– Em cứ khóc đi! Nhưng em nên hiểu một điều, là tương lai của Lộc Tú không bao giờ có em cả. Anh xin lỗi đã góp phần trong việc Lộc Tú bỏ em.

Nhưng nếu không có anh, thì hẳn cũng bỏ em, đây là một tấm kịch mà hẳn không muốn bị giày vò khi bỏ em.

Nguyễn Hạ bịt hai tai nức nở:

– Anh đừng nói nữa, tôi không muốn nghe! Có nói gì nữa, anh cũng là người xấu để cho tôi khinh bỉ.

– Em không muốn nghe nhưng anh vẫn cứ nói, bởi vì Lộc Tú sẽ bỏ em.

Chính hắn đã “sang tay” em cho anh, khi biết anh thích em.

– Anh đừng có nói nữa!

Những lời nói của Nhật Thống cứ làm cho Nguyên Hạ bàng hoàng và tê điếng. Không thể nào Lộc Tú là con người xấu xa như Nhật Thống đã nói.

Không thể nào!

Cô còn tìm tôi làm gì nữa? Cô nghĩ là cô còn xứng đáng với tôi khi qua đêm với bạn tôi và còn nhận sự bảo bọc của anh ta? Đừng làm tôi phải ghê tởm cô hơn nữa.

Nguyên Hạ ngược đôi mắt đăm đăm lên nhìn Lộc Tú. Gương mặt anh đang thật lạnh lùng vô cảm, một gương mặt hoàn toàn khác với ngày nào anh đã đuối nói yêu cô. Cô ghen ngào:

– Anh Thống nói anh muốn bỏ em nên mới bảo anh ấy ... Lộc Tú! Em không muốn tin anh muốn bỏ em phải dùng thủ đoạn như thế, có phải như vậy không anh?

Gương mặt Lộc Tú vẫn lạnh lùng băng giá, giọng nhát gừng:

– Đàn bà con gái luôn lấy sự chung thủy làm đầu. Cô đã thủy chung với tôi chưa? Cô nói đi! Nói đi! Nói đi!

Mỗi tiếng “nói đi”, Lộc Tú nắm hai vai Nguyên Hạ lắc mạnh. Đau quá, Nguyên Hạ oằn mình xuống nức nở:

– Em đâu có muốn như vậy.

– Cô muốn hay không muốn, cô đã thuộc về người đàn ông khác. Tôi có yêu cô thật, nhưng nếu còn với cô, hay ôm cô vào lòng, tim tôi không thể nào dành trọn vẹn cho cô như ngày xưa. Cho nên tốt nhất đừng có đi tìm tôi.

Lộc Tú buông vai Nguyên Hạ, leo lên xe của mình phóng đi thẳm, Nguyên Hạ đau khổ nhìn theo. Cô hiểu rằng tất cả đã hết, không còn có thể nắm níu được nữa.

Một bàn tay từ phía sau đặt lên vai Nguyên Hạ, cô quay phắt người lại. Lúc này tất cả cảm hờn cô trút hết vào Nhật Thống:

– Tại sao lại là anh vậy? Lúc nào anh cũng xuất hiện bên tôi như là quỷ ám vậy?

– Tại sao tôi phải đau khổ, có phải là tại anh?

Nguyên Hạ xô mạnh Nhật Thống ra đường, bằng tất cả lòng căm thù.

– Á!

Không ngờ Nguyên Hạ dữ dần như vậy, Nhật Thống ngã loạng choạng xuống lòng đường, chân anh trượt dài hụt hẫng và ngã lăn ra con lộ lớn ...

Két ... Chiếc xe tải nhỏ thắng lết bánh, nhưng không còn kịp nữa, cán lên chân Nhật Thống. Anh kêu lên đau đớn, máu chảy tràn trên mặt đường.

Nguyên Hạ hoảng sợ đứng chết trân, mãi đến khi người qua đường bu lại, gã tài xế trên xe bước xuống quát vào mặt Nguyên Hạ, cô mới tỉnh hồn:

– Bà chị! Có muốn ăn hiếp chồng thì đi về nhà mà nanh nọc. Báo hại người ta!

Nguyên Hạ lao lại chỗ Nhật Thống. Đau quá anh ngất đi, cô ôm lấy anh khóc òa:

– Sao ngu quá vậy, anh đừng có sao nghe, anh Thống ơi.

Gã tài xế lại nạt ùa:

– Báo hại vừa vừa thôi! Làm ơn phụ tôi đưa chồng của cô đi bệnh viện!

Mọi người phụ đưa Nhật Thống lên xe đi bệnh viện. Nguyên Hạ như không còn biết gì nữa, cô cứ ôm lấy Nhật Thống, ngồi như hóa đá. Xin anh đừng xảy ra chuyện gì, tôi xin anh. Mà tại sao anh cứ bám theo tôi? Anh có biết

anh là nguyên nhân của mối tình tan vỡ giữa tôi và Lộc Tú. Tôi căm hận anh ...

– Nhật Thống!

Bà Nhật Quang gần như rú lên trước cái chân băng bột của Nhật Thống, bà khóc òa lên:

– Sao ra nông nỗi này hả con? Con có mệnh hệ nào mẹ làm sao sống nỗi?

Nhật Thống nhăn mặt:

– Con bị nứt xương băng bột vài tháng sẽ lành, mẹ làm gì khóc ồn ào dữ vậy?

– Con còn nói nữa! Đi đứng không cẩn thận, chân băng bột như vậy mà còn bảo chỉ nứt xương.

Giọng bà trở nên hờn dỗi:

– Phải rồi! Cậu có làm sao thì tôi đau chứ đâu phải cậu.

Đang đau, Nhật Thống cũng phải phì cười:

– Mẹ ơi là mẹ! Con biết mẹ lo cho con, con cảm ơn, nhưng mà bác sĩ nói không sao.

– Có thật không?

– Thật mà!

Như không tin, bà Nhật Quang sờ nhẹ lên lớp thạch cao bó chân.

– Không sao chứ con?

– Thì mẹ nhìn con nè, con bình thường chứ đâu có sao.

Bà Nhật Quang thở phào ngồi xuống ghế. Lúc này mới chợt để ý đến sự có mặt của Nguyên Hạ, bà đưa mắt nhìn cô từ đầu xuống chân, từ chân lên đầu, mặc dù Nguyên Hạ cúi đầu lễ phép chào bà:

– Thưa bác!

– Cô là người đã gọi điện thoại báo tin cho tôi?

– Dạ, là cháu.

Nhật Thống vội chen vào:

– Cổ tên Nguyên Hạ đó mẹ. Cổ chăm sóc cho con từ sáng giờ.

Bà Nhật Quang niềm nở:

– Vậy à!

Bà quay sang hỏi nhỏ tai Nhật Thống:

– Bạn gái của con đúng không? Sao mẹ chưa bao giờ nghe con nói vậy?

Nhật Thống lúng túng không biết trả lời sao nữa? Nói cô là bạn gái của anh?

Không phải! Vậy tại sao cô có bên anh và chăm sóc cho anh? Không chờ câu trả lời của con trai, bà Nhật Quang nắm lấy Nguyên Hạ thân mật:

– Cháu xinh lắm! Thành Thống nhà bác có chịu quen với cô nào đâu.

Nhật Thống nhăn nhó:

– Mẹ!

Mặc cho Nhật Thống nhăn nhó, bà Nhật Quang cứ ngắm nhìn Nguyên Hạ đầy vẻ thích thú. Bà thích nét chân quê của cô, cùng làn da trắng hồng và đôi mắt đen tròn như hạt nhãn. Bị ngắm nhìn, Nguyên Hạ ngượng ngịu:

– Bây giờ có bác rồi, cháu xin phép được về.

Nhật Thống lo sợ cố ngồi dậy:

– Nguyên Hạ em có trở lại không ...

Nói chưa tròn câu, Nhật Thống nhăn mặt vì đau do cổ ngồi dậy:

– Nguyên ... Hạ

Nguyên Hạ không thể nói gì khác trước bà Nhật Quang, nên gật đầu:

– Có!

Cô chào bà Nhật Quang rồi đi nhanh ra cửa, Nhật Thống buồn hiu nhìn theo.

Bà Nhật Quang mỉm cười:

– Cô ấy sẽ trở lại thăm con mà.

– Mẹ không biết đâu, con yêu cổ nhưng cổ đâu có yêu con.

Bà Nhật Quang trợn mắt:

– Con trai của mẹ có điểm nào khiếm khuyết mà nó chê?

– Tình yêu mà, làm sao nói hả mẹ?

– Có cần mẹ giúp con không? Mẹ gặp cô bé ấy và nói con trai của mẹ yêu cổ.

Không có ai hơn con nữa đâu.

Nhật Thống cười buồn:

– Mẹ thấy con nhất, nhưng nhiều người hơn con gấp trăm lần. Cổ đang giận con, mẹ ạ.

– Hèn nào! Nhưng không sao đâu, mẹ sẽ giúp con mà. Bây giờ con mau năm tịnh dưỡng cho lành cái chân đã, băng bột như vậy thì làm sao đưa đón hay đeo đuổi người ta.

Nhật Thống nhìn mẹ đầy vẻ biết ơn. Bao giờ mẹ cũng giống như người bạn của anh vậy. Nhưng nếu như mẹ biết rõ sự thật nhất định mẹ sẽ mắng anh. Một sự thỏa thuận ghê gớm giữa anh và Lộc Tú, ban đầu là tò mò và rồi khi

đã ném trái cấm anh hiểu rằng mình đã yêu, yêu một người đang căm ghét mình. Anh là người đã phá cuộc tình của cô, khiến cô lỗi đạo với người mình yêu.

Bây giờ khi đã hiểu sự thật, không biết cô tỉnh ngộ hay chưa?

Mưa Sa Giông

Chương 3

Nguyên Hạ mở to mắt, cô không muốn tin vào điều mình đang thấy. Lộc Tú đang ngồi với một cô gái trong vòng rào của căn biệt thự sang trọng. Anh cười vui vẻ với cô ấy, thân mật như từng thân mật với cô.

Anh gọt táo đưa vào miệng cô gái ấy, và còn nhẹ hôn vào má. Những gì trông thấy tan nát lòng Nguyên Hạ, song cô không muốn tin chút nào. Có phải vì cô nghèo, vì gia cảnh của cô chẳng ra gì, và vì cô đã cho anh cuộc đời của cô, nên anh đã xem thường cô, cho nên anh bỏ cô?

Nguyên Hạ thất thểu quay đi. Cuối cùng thì cô đã hiểu vì sao anh bỏ cô, nhưng đâu, cần anh đẩy cô vào Nhật Thống như thế. Trái tim Nguyên Hạ tan nát.

Trời vẫn vũ mây đen gầm chuyể, Nguyên Hạ cứ đi.

Ào ào ... Con mưa trút nước xuống như thác đổ. Mọi người đi trên đường chạy nhanh tìm chỗ trú mưa. Những tác nhân đó chẳng tác động đến Nguyên Hạ, cô cứ đi lầm lũi cho đến lúc lạnh run, đôi môi tím tái, gần như không còn chịu nổi mới trở về nhà.

– Nguyên Hạ!

Nhật Thống bật dậy, quên cả cái chân băng bột, anh kêu lên khi thấy Nguyên

Hạ trở về.

– Trời mưa sao em không chịu đi mưa?

Lạnh run, răng đánh bò cạp, Nguyên Hạ vẫn quắc mắt nhìn Nhật Thống:

– Anh đến đây làm gì? Tôi không muốn gặp anh, nghe chưa?

Mỹ Hiền vội kéo Nguyên Hạ vào nhà, lấy khăn lông đưa cho cô:

– Anh Thống đợi mày từ chiều giờ. Đi đâu mà bỏ làm cho tối mịt mới chịu về, đã vậy còn không chịu đi mưa?

Nguyên Hạ lầm lì cầm cái khăn lông:

– Chị bảo anh ta đi về đi.

Rồi Nguyên Hạ đi luôn vào bên trong thay vội bộ quần áo, để đầu ướt nước nằm xuống kéo rèm trùm kín mít đầu cổ. Cô lại khóc, những giọt nước mắt đau khổ hờn tủi cứ trào ra không ngớt.

Nhật Thống đi cà nhắc lại cửa buồng nhìn vào. Mấy ngày nay Nguyên Hạ không vào bệnh viện thăm anh, chính anh phải trốn bệnh viện đi tìm cô, để chứng kiến cảnh cô bèo nhèo như con mèo mắc nước. Cô đã yêu Lộc Tú sâu đậm, còn với anh là sự căm thù, là sự giận dữ ...

Nguyên Hạ thức giấc, một cảm giác khô đắng miệng và thật khó chịu, đầu cô nhức như búa bổ, người nóng như lửa đốt. Nguyên Hạ kêu lên:

- mình bệnh mất rồi! Cô trời dậy định đi tìm thuốc uống, nhưng vừa mở mắt ra lại chạm vào Nhật Thống, anh đang ngồi bên cô, dường như chẳng thoải mái vì cái chân băng bột.

Nguyên Hạ nổi giận:

– Tại sao anh còn ở đây, tôi nói chị Hiền mời anh ra về rồi kia mà?

– Em bị sốt, anh muốn ở đây lo cho em.

– Tôi không cần anh lo cho tôi! Tại sao cứ muốn ám tôi hoài vậy, anh làm khó tôi như vậy chưa đủ sao?

Nguyên Hạ tuột chân xuống giường định kéo Nhật Thống đuổi ra ngoài cửa, nhưng một cơn choáng váng, đầu óc như quay cuồng khiến cô ôm lấy mặt.

Nhật Thống lo sợ:

– Em sao vậy?

Nguyên Hạ nói không nổi nữa, cái cảm giác khó chịu mỗi lúc tăng thêm, cô gục lại xuống giường, toàn thân mềm nhũn. Nhật Thống hoảng kinh ôm lấy Nguyên Hạ:

– Nguyên Hạ, em sao vậy? Chị Hiền ơi, giúp với, Hạ xỉu rồi.

Nhật Thống lo lắng hỏi vị bác sĩ:

– Bác sĩ, cô ấy sao rồi?

– Không sao đâu, cô ấy tỉnh lại rồi. Bị kiệt sức, không nghỉ ngơi ăn ngủ khi đang mang thai thôi.

– Cô ấy mang thai?

Nhật Thống sững sờ, nhưng rồi một niềm vui tràn lên trong anh. Nguyên Hạ có thai, đứa bé đó liệu ... có phải là con anh?

Bên trong, Nguyên Hạ vừa tỉnh dậy, cô nhìn quanh. Đây là đâu vậy? Một cảm giác rất mệt, tuy nhiên Nguyên Hạ vẫn cố chống tay ngồi dậy. Mỹ Hiền và cả Nhật Thống cùng bước vào:

Em tỉnh rồi há Hạ?

– Chị Hiền! Đây là đâu vậy?

– Bệnh viện. Lúc tối, em ngất xỉu nên chị và cậu Thống đưa em vào đây. Em nghe trong người thế nào rồi?

– Mệt lắm. Nhưng mình đi về hả chị?

Nhật Thông xoa tay:

– Em về như thế nào được! Em đang mang thai cần cẩn thận khi đi đứng.

Nguyễn Hạ sững sốt:

– Cái gì? Tôi ...

– Em đã có thai! Bác sĩ nói cái thai mới hơn năm tuần lễ.

Nguyễn Hạ điếng người. Cô có thai, cô sẽ làm mẹ ư? Một người mẹ không có chồng lại có con. Cảm giác sợ hãi khiến cô đờ người ra.

– Chị chị nói thật không chị Hiền?

– Em nằm xuống nghỉ đi, chị ra ngoài mua sữa ... cho em uống.

Mỹ Hiền té nhị rút lui. Còn lại hai người, Nhật Thông ngập ngừng:

– Em không phải lo ... anh sẵn sàng chịu trách nhiệm.

Nguyễn Hạ mở mắt ra quắc mắt:

– Ai khiến anh chịu trách nhiệm, đứa bé này là của anh sao? Làm ơn đi ra ngoài, anh không biết là tôi ghét anh sao?

Nhật Thông vẫn đứng yên tha thiết nhìn Nguyễn Hạ:

– Bất kể em nói gì, anh cũng lo cho em và sẵn sàng chịu trách nhiệm.

– Anh nghĩ rằng tôi sẽ để cho anh lo cho tôi? Tôi hỏi anh, điều gì đã khiến anh quan tâm đến tôi và còn li lợm ở bên tôi, mặc cho tôi xua đuổi anh vậy?

– Anh biết những việc làm của anh khiến em xem anh là người xấu. Tuy nhiên anh xin thề anh yêu em là thật, lúc nhìn thấy em đã tìm Lộc Tú, anh đã thích em, cho nên khi Lộc Tú nói ... giúp anh chinh phục em, anh đồng ý ngay.

– Đồ bỉ ổi! Anh còn dám nhắc nữa à?

– Anh nhắc, bởi vì sau lần chúng mình gần gũi nhau, anh đã yêu em.

Nguyễn Hạ cay đắng:

– Còn tôi, nói thật tôi xem anh như kẻ thù không đội chung trời với tôi vậy.

Nhật Thống vẫn không nản lòng trước cách nói như tát nước vào mặt của mình, anh tha thiết:

– Dù có ghét anh, anh vẫn xin em giữ lại đứa bé, nó là con anh. Anh sẽ làm đám cưới với em.

– Làm đám cưới với tôi?

– Phải! Anh thề anh nói thật.

Nhật Thống gật đầu, tay anh rụt rè nắm tay Nguyễn Hạ. Nguyễn Hạ tức giận giựt mạnh ra, một tay cô đẩy Nhật Thống. Chân đang băng bột, Nhật Thống ngã chới với ra sau, không gượng được, anh đành buông người cho ngã lãn trên nền gạch, rồi đau quá anh nằm luôn. Nguyễn Hạ hét hồn ngòai dậy, cô bước xuống giường đỡ Nhật Thống:

– Anh có sao không?

– Anh hơi bị đau một chút, nhưng không sao. Lúc nãy em tụt xuống giường nhanh quá. Sau này đừng như vậy, có hại cho cái thai.

Nguyễn Hạ buông Nhật Thống ra, cô đứng lên và ngoảnh mặt đi nơi khác:

– Không liên quan gì đến anh.

Nhật Thống cố đứng dậy, một tay vịn vào thành giường và ráng hết sức để đứng lên. Lần nữa, Nguyễn Hạ lại thương hại giúp Nhật Thống, anh ôm luôn cô vào lòng:

– Em lạnh lùng với anh, nhưng đâu có bỏ mặc anh, đúng không?

– Nè, anh mau bỏ tôi ra, muốn tôi xô ngã cái nữa hay sao? Tôi chưa thấy ai

lì như anh. Tôi đã nói tôi ghét anh, không muốn nhìn thấy anh, tại sao cứ kiếm cách ở bên tôi hoài vậy? Bỏ ra, mau bỏ ra!

– Anh không buông em ra, bởi vì anh yêu em.

– Yêu tôi? Tôi có điểm nào đáng để anh yêu? Tôi là cái thứ bị Lộc Tú chê bỏ, anh nên như như vậy!

– Lộc Tú chê bỏ em vì hấn tham giàu, yêu một cô gái thọt chân bại liệt từ nhỏ. Nó không yêu cô gái ấy, nhưng anh biết nó sẽ cưới cô gái đó, và vì cô gái đó mà sẵn sàng từ bỏ em.

Một sự thật cay đắng qua lời nói của Nhật Thống, đó là một sự thật chắc chắn sẽ có. Tê điếng cả lòng Nguyên Hạ, cô không đẩy Nhật Thống ra nữa, mà đứng khóc nghẹn ngào.

Nhật Thống vỗ về:

– Em cứ khóc đi, rồi quên con người bội bạc đó.

– Nhưng mà tôi vẫn không thể nào đến với anh.

– Anh biết em khó chấp nhận anh, nhưng anh sẵn sàng đợi em.

Nguyên Hạ cứ khóc, còn Nhật Thống cứ dỗ. Đứng bên ngoài với ly sữa nóng, Mỹ Hiền mỉm cười. Đồ ngốc! Mà có thể tìm được người khác tốt hơn được sao? Rồi vờ tăng hăng để hai người ở trong biết sự có mặt của mình, Mỹ Hiền bước vào với ly sữa nóng:

– Uống sữa đi Hạ. Mẹ có khỏe thì con mới khỏe, hiểu chưa? Cậu Thống lo em lắm đó, chưa có ai thương và lo cho em như vậy đâu.

Nguyên Hạ nhăn nhó:

– Chị không hiểu đâu mà!

Mỹ Hiền trợn mắt:

– Sao không hiểu? Em còn nặng tình với Lộc Tú chứ gì? Người như Lộc Tú vô đạo đức không nên quen nữa.

– Chị đừng có nói nữa.

– Ừ, thì chị nói cho em nghe để suy nghĩ cho kỹ, đừng để về sau hối hận.

Nhật Thống mim cười:

– Nguyên Hạ sẽ suy nghĩ mà chị.

Anh cầm ly sữa quấy nhẹ:

– Em uống đi Hạ, không vì anh thì cũng vì đứa bé trong bụng em.

Nguyên Hạ máy mót cầm ly sữa uống. Giá như Lộc Tú lo cho cô như Nhật Thống đang lo cho cô, Nguyên Hạ sẽ hạnh phúc biết bao nhiêu. Nguyên Hạ uống sữa có lẫn cả nước mắt của mình. Chát sữa ngọt ngào nhưng với Nguyên Hạ sao đắng ngắt. Cô có nên ưng Nhật Thống cho đứa con có cha? Một cuộc hôn nhân không tình yêu rồi sẽ như thế nào đây?

Trước mắt Nguyên Hạ là đèn hoa rực rỡ, tấm bảng Tân Hôn to tướng trang trọng như vị chủ nhân quyền lực. Hôn nhân của Lộc Tú, anh cưới cô con gái duy nhất của nhà tỷ phú Hoàng Phú. Nguyên Hạ cứ đứng mở to mắt nhìn vào tấm ảnh cưới của Lộc Tú. Như thế là anh đã bỏ cô, trong đầu của anh chưa bao giờ có ý nghĩ sẽ cưới cô làm vợ cả, những lời hứa hẹn ngọt ngào là giả dối để ru ngủ cô.

Những lời nói hôm nào của anh văng lại tan nát lòng cô:

"Em đừng tìm anh nữa, dù anh có còn yêu em đi nữa, anh cũng không thể nào quên được việc em và Nhật Thống. Đúng! Lòng dạ anh hẹp hòi ích kỷ lắm, anh muốn người phụ nữ của anh, phải hoàn toàn là của anh ..."

Bên trong, Lộc Tú đang đi ra cùng cô dâu, trong chiếc áo cưới sang trọng, dài chấm chân vẫn không giấu được cái chân thọt. Lộc Tú cười tươi tắn, cô dâu hạnh phúc cũng tươi cười như hoa nở buổi sáng. Nguyên Hạ lùi lại mãi rồi quay đầu bỏ chạy.

– Đừng chạy Hạ ạ! Hãy nghĩ đến đứa bé còn trong bụng em!

Đuổi theo Nguyên Hạ không được, Nhật Thống hét to. Quả nhiên lời nói của

anh có hiệu lực, Nguyên Hạ đứng lại không chạy nữa. Nguyên Hạ chống nạng lê chân đến bên Nguyên Hạ, anh đặt tay lên vai cô:

– Biết chắc chắn sẽ đau lòng đến không chịu nổi sao em còn đến đây làm gì?

Nguyên Hạ không nói gì hết, cô ôm choàng lấy Nhật Thống khóc nức nở.

Anh nhẹ ôm qua người cô:

– Về nhà nhen!

Không nghe cô trả lời, anh diu cô từng bước thấp bước cao đi lại chiếc xe chờ sẵn:

– Lên xe đi Hạ?

Nguyên Hạ ngồi vào, có không khóc nữa mà đôi hàm răng cắn chặt lại, mắt nhìn về phía trước. Lộc Tú đã tàn nhẫn cư xử với cô như thế, cô còn yêu là đại đột đau khổ còn đại đột hơn. Từ đây cô và Lộc Tú là người xa lạ mất rồi.

Nhật Thống lo ngại:

– Em đừng quá tuyệt vọng nghĩ quẩn nghe Hạ!

Nguyên Hạ lắc đầu:

– Em không nghĩ quẩn đâu, anh yên tâm.

Nhật Thống ngập ngừng:

– Vậy còn ... đứa bé, em tính sao?

– Anh muốn cưới một cô gái không yêu anh sao?

– Anh nghĩ là với tình yêu anh dành cho em, có một ngày em sẽ nghĩ lại.

Nguyên Hạ đau đớn cúi đầu:

– Em không biết mình nên làm gì nữa, em đang rất đau khổ, cho nên để có tình cảm với anh thì không dễ.

Nhật Thống tha thiết:

– Anh đợi được mà.

Anh nắm tay Nguyên Hạ nhìn sâu vào đôi mắt đẫm nước mắt của cô, gật đầu nhẹ nhẹ như bảo Nguyên Hạ hãy đồng ý. Nguyên Hạ gật đầu rồi nhủ đầu vào vai Nhật Thống, khóc nức nở.

Anh ôm lấy cô xúc động:

– Anh sẽ cố gắng mang lại hạnh phúc cho em.

Đêm nay, sau khi quan khách ra về hết, cô dâu chú rể về sau cùng, ông Hoàng Phú mới quay sang cả hai:

– Hai con về trước đi, ba ở lại, một lát về sau.

Ái Như cảm động ôm vai cha:

– Cảm ơn ba đã tổ chức đám cưới long trọng cho con.

Ông Hoàng Phú mỉm cười:

– Ba chỉ có con là con gái duy nhất, tiền ba làm ra là để cho con. Để con vui bất cứ điều gì ba cũng làm.

Nghiêm mặt, ông nhìn Lộc Tú:

– Ba mong là con mang hạnh phúc đến cho con gái ba, không được để con gái ba rơi một giọt nước mắt nào. Nếu không, ba sẽ hỏi tội con đó.

Lộc Tú khúm núm:

– Con yêu ái Như, con hứa sẽ mang hạnh phúc đến cho ái Như. Ba hãy tin con!

– Thì tôi tin nên mới gả con gái tôi cho cháu. Thôi, cả hai về nhà đi.

– Dạ, con cảm ơn ba.

Lộc Tú diu ái Như lên xe, mắt liếc lại ông Hoàng Phú, anh thâm bảo trong lòng:

Nếu không có tiền bạc của ông, tôi chịu cưới đứa con gái thọt chân xấu xí của ông sao! Hãy nên lấy của mà bù đắp cho khiếm khuyết của con gái ông.

Nhìn thoáng bên kia đường, một chút ngậm ngùi dâng lên trong lòng Lộc Tú, vì công danh sự nghiệp, anh đã bỏ người mình yêu và đẩy cô vào tay Nhật Thống.

Anh vẫn yêu em, Nguyên Hạ ạ. Lúc nãy anh thấy em chạy đi, lòng anh cũng xót xa quá. Hãy tha thứ cho anh ...

– Anh Tú!

Ái Như ôm cánh tay Lộc Tú, mặt cô áp vào cánh tay anh:

– Anh mệt à?

Lộc Tú giật mình:

– Em mệt không?

Ái Như mỉm cười:

– Mệt chứ! Nhưng nghĩ đến việc yêu và được lấy người mình yêu, em thấy hạnh phúc vô cùng.

– Anh cũng vậy. Anh hứa sẽ mang hạnh phúc đến cho em.

Xe về đến nhà, chính tay Lộc Tú bế Ái Như vào nhà, đi một bước anh lại hôn đắm đuối vào má cô.

– Đêm nay em rất đẹp, Ái Như ạ.

Ái Như sung sướng ôm qua cổ Lộc Tú:

– Anh cũng đẹp nữa, giống như vị hoàng tử vậy.

– Còn em là công chúa lâu vàng, đúng không?

Ái Như e then nhủi đầu vào ngực Lộc Tú. Trên đôi tay chắc khỏe của anh, cô thấy mình bé bỏng, hạnh phúc từng giờ từng phút như được nhân đôi lên.

Dùng vai đẩy cửa phòng, Lộc Tú bế Ái Như vào, anh đặt cô lên giường âu yếm:

– Anh giúp em thay áo cưới nhé?

Sợi dây kéo được kéo xuống, chiếc áo cưới được kéo ra, trước mắt Lộc Tú là một hình hài ... Anh nhắm mắt lại để không nhìn thấy cái chân khẳng khiu gầy nhom chỉ có xương và da, rồi anh chột hình dung ra giây phút bên Nguyên Hạ một thân thể tuyệt mỹ trắng ngần như pho tượng thần vệ nữ.

Lắc nhẹ đầu, Lộc Tú đi tìm môi vợ mình và đưa tay tắt ngọn đèn, cho căn phòng tân hôn chìm trong bóng tối.

– Nguyên Hạ!

Thanh âm quen thuộc gọi tên Nguyên Hạ, cô rùng mình. Không thể nào!

Mình đang mơ, Lộc Tú mới cưới vợ hôm qua đời nào đi tìm mình.

– Nguyên Hạ! Đi với anh đi!

Lộc Tú sải bước, anh nắm bờ vai Nguyên Hạ từ phía sau giữ lại. Nguyên Hạ đứng lại, cô hiểu là thật chứ không phải mơ, Lộc Tú đang đứng bên cạnh cô.

Nguyên Hạ quay lại quắc mắt:

– Đi với anh? Anh có tư cách gì mà bảo đi với anh? Còn cô vợ mới cưới đêm qua của anh đâu?

– Anh biết là em rất hận anh. Thật ra, anh đâu có lỗi. Người có lỗi là Nhật Thống. Khi anh tin cậy giao em cho hắn, hắn lại dùng thủ đoạn chiếm đoạt em, sau đó còn nói xấu anh. Anh quá ghen và tức giận nữa, nên đi cưới vợ. Nhưng rồi tối qua, anh biết là anh chỉ yêu cô mình em.

Nguyên Hạ đứng lùi ra:

– Anh đừng có dỗ ngọt em nữa, em không còn tin anh đâu. Ruồng rẫy em đi cưới vợ mà bảo là anh yêu chỉ có mình em. Đi đi, em không muốn thấy anh nữa! Em đã mang thai và sẽ đám cưới với Nhật Thống. Từ nay, xin anh hãy xem em như người lạ:

Lộc Tú giận dữ:

– Cái gì, em đã mang thai với nó? Nghĩa là sau cái đêm đó em vẫn còn quan hệ với nó?

Bốp ... Một cái tát vào mặt Lộc Tú. Nguyên Hạ căm giận nhìn vào gương mặt vẫn đỏ in năm ngón tay cô:

– Anh cho tôi là hạng người nào vậy? Có phải vì quá yêu anh, tôi đã cho anh cuộc đời tôi, cho nên anh nghĩ tôi là hạng gái dơ bẩn, chỉ biết có tình dục?

Lộc Tú không giận vì cái tát, anh chụp tay Nguyên Hạ, rít khế:

– Em nghe cho rõ, em là của anh hiểu chưa? Không được nhận lời lấy nó!

Nguyên Hạ cố vùng ra:

– Anh chẳng có quyền gì bảo tôi phải thế này thế nọ cả. Tôi đám cưới với ai là quyền của tôi.

– Tôi cầm em!

Chẳng những không buông Nguyên Hạ ra mà Lộc Tú còn kéo cô vào sát mình, thô bạo hôn cô:

– Buông ra!

Mặc cho Nguyên Hạ đánh mình, Lộc Tú vẫn hôn cô, hôn thật lâu. Nụ hôn thô bạo cuốn nghiền như muốn nghiền nát Nguyên Hạ ra. Cho đến khi cô không còn đủ sức chống cự lại, nụ hôn mới dịu dàng nâng niu bờ môi Nguyên Hạ:

– Em vẫn còn yêu anh, anh biết mà.

Nguyễn Hạ bật khóc:

– Còn yêu thì sao, em đã có thai với Nhật Thống, còn anh đã cưới vợ. Anh hãy về với vợ anh đi.

– Em hãy đi bỏ cái thai đó đi, đừng có ngu ngốc lấy một người không yêu vì đứa con, sẽ không có hạnh phúc đâu.

Lộc Tú lấy tiền trong túi áo ra đưa Nguyễn Hạ:

– Đi bỏ cái thai đi, chưa chắc Nhật Thống tin đứa bé trong bụng em là của nó. Đợi anh một thời gian, anh có một số vốn, chúng ta sẽ chung sống với nhau.

Em vẫn còn yêu anh, anh biết mà.

Lộc Tú lại hôn nhẹ vào môi Nguyễn Hạ:

– Hãy nghe lời anh! Bây giờ anh về, vài hôm nữa anh sẽ tìm em.

Buông Nguyễn Hạ ra, Lộc Tú leo lên xe lái đi, Nguyễn Hạ cầm những tờ bạc cứ đứng nhìn theo xe Lộc Tú đi khuất dần mất tăm. Có nên nghe lời của Lộc Tú?

Lộc cộc ... Lộc cộc ... tiếng lộc cộc" phía sau cho Nguyễn Hạ biết Nhật Thống đang ở sau lưng cô. Có thể anh đã nghe và thấy mọi việc. Nguyễn Hạ quay lại. Nhật Thống nhìn Nguyễn Hạ, cái nhìn căng thẳng tột cùng. Bây giờ là mọi việc do Hạ quyết định, bởi vì cô hãy còn quá nặng tình với Lộc Tú. Thằng khốn nạn, đã cưới vợ, thế mà vẫn muốn Nguyễn Hạ chờ đợi ...

Thật lâu, Nhật Thống mới khe khẽ:

– Anh biết có lời khuyên nào cho em lúc này, em cũng sẽ khó nghe theo. Có điều anh muốn nói với em, lát nữa Lộc Tú và vợ nó đi hưởng tuần trăng mật ở châu Âu, phải cả tháng nữa mới về. Nó gạt bỏ tất cả lời dè bủ để cưới cô gái nhà giàu đó. Còn em, chỉ là nuối tiếc của kẻ tham lam khi mất đi một món đồ mà thôi. Em hãy suy nghĩ cho kỹ. Nếu như không tin anh, lát nữa mười một giờ, em cứ ra sân bay ở ga đi quốc tế. Còn anh, bao giờ cũng giữ nguyên ý định cưới em làm vợ.

Nhật Thống chống cây nạn chậm chạp bỏ đi. Nguyên Hạ cứ đứng buông thõng tây, tâm tư rối bời. Có nên và không nên?

Ái Như chỉ vào valy hành lý:

– Em đã bảo chị Hai xếp quần áo cho anh và em vào đó. Anh xem lại xem còn muốn mang gì theo nữa không?

Lộc Tú lắc đầu:

– Em đã lo cho anh, thì anh nghĩ là đầy đủ hết rồi. Sáng nay, anh dậy lúc em còn ngủ, đi mua cho em món bánh tráng cuốn nè. Đi hơi xa một chút, nhưng không sao, miễn em hiểu vì yêu em, anh làm tất cả cho em ...

Ái Như cảm động:

– Đâu có cần chiều em dữ vậy, em ăn món gì buổi sáng cũng được mà. Hèn nào sáng dậy, chị Hai nói anh dậy từ lúc sớm.

– Anh quen dậy sớm rồi, thói quen của sinh viên học nhiều ngủ ít mà. Đêm qua nhìn em ngủ ngon, anh phát thèm luôn. Còn anh chang ngủ được, cứ trần trọc mãi.

– Chết! Vậy sao đêm qua anh không gọi em dậy cùng với anh?

Ái Như phụng phịu ôm cổ Lộc Tú. Lộc Tú mỉm cười:

– Để cho em ngủ, chúng ta còn phải lên phi cơ ngồi đến cả chục tiếng, lúc đó anh ngủ bù. À, hôm qua anh thấy quà nhiều quá, em mở ra xem chưa?

– Chưa! Em đợi anh về cùng mở. Còn đây là số tiền cưới người ta đi, ba nói cho hết vợ chồng mình.

– Vậy à! Em cất đi!

– Anh cất đi, để có gởi cho ba mẹ hay muốn mua gì đó cũng được. Còn em có đi đâu được mà tiêu tiền.

Lộc Tú cất tiền vào túi:

– Sao không đi đâu được, anh sẽ đưa em đi chơi nhiều nơi.

– Đối với em, lúc nào anh bên em, em cũng vui và hạnh phúc cả, còn có đi chơi ở đâu cũng không quan trọng.

– Em cần đi cho biết đó biết đây chứ.

Ghé hôn vào môi cô, Lộc Tú thì thầm:

– Đêm qua ... vợ anh thật tuyệt.

Ái Như đỏ mặt, cô sung sướng vì anh khen cô. Cô hôn lại anh:

– Anh ... cũng tuyệt vậy. À, chúng mình đi hưởng tuần trăng mật bao lâu hả anh?

– Anh định là hai tuần lễ thôi, rồi về nhận việc ba giao cho anh.

– Cũng được!

Lộc Tú bẽ bồng Ái Như lên đôi tay săn chắc của mình, hôn cô nhưng anh lại nghĩ đến Nguyễn Hạ. Sáng nay anh đã chinh phục cô bằng nụ hôn, anh tin cô sẽ bỏ cái thai, để là của anh. Anh không tham lam. Ái Như cần cô người chồng đẹp trai, ông Hoàng Phú cần có người rể đông sàng, anh đáp ứng điều đó, thì cũng cần công bằng với anh một chút, giữ Nguyễn Hạ lại cho anh, đó mới chính là tình yêu của anh.

Nguyễn Hạ lùi lại sau lớp người đưa tiễn, cô nhìn thấy rõ Lộc Tú diu vợ đi vào. Anh ấy đi hưởng tuần trăng mật ở châu Âu, vậy mà còn muốn cô phải đợi anh.

Đồ giả dối! Nguyễn Hạ nhô người ra cho Lộc Tú thấy cô. Quả thật Lộc Tú giật nảy người, anh nhìn Nguyễn Hạ lo sợ. Nhưng Nguyễn Hạ chỉ cho Lộc Tú nhìn thấy cô rồi bước đi. Những gì trông thấy cho cô có quyết định cho cuộc đời mình.

Lộc Tú không dám đuổi theo mà đứng đờ người ra, Ái Như giục:

– Mình vào chứ anh!

Đẩy xe chất valy vào bên trong, Lộc Tú còn cố nhìn ngoái ra, bóng dáng Nguyên Hạ đã lẩn vào lớp người đứng lối nhỏ. Em điên thật Nguyên Hạ, tại sao còn rnuồn nhìn cho tỏ rõ cái điều không nên thấy. Em hãy suy nghĩ, anh bỏ qua chuyện em với Nhật Thống, em phải biết thông cảm với anh, người đàn ông cô thân cô thể không dễ tìm được chỗ đứng trong xã hội, chính vì vậy mà anh phải cưới một người mình không yêu.

Hãy chờ anh trở về!

Ra khỏi sân bay, bây giờ Nguyên Hạ mới khóc được, Cô tự nhủ mình hãy khóc một lần cuối cùng cho cuộc tình tan vỡ rồi hãy cố quên. Anh sẽ chẳng bao giờ bỏ vợ, cô trông mong gì ở anh đây? Một chiếc máy bay vừa cất cánh bay lên, có thể có anh và vợ anh đi hưởng tuần trăng mật. Sẽ có trăm lần ân ái và lịm chết thăng hoa với người vợ đó như anh từng có với cô. Với vợ, anh không phải cẩn thận sử dụng bao cao su, những đứa con ra đời sẽ giữ vững địa vị “phò mã” của anh. Còn cô ...

Nguyên Hạ lắc đầu. Nắng trên đầu cô như đồ lửa, Nguyên Hạ không buồn đón xe, cô cứ đi, cứ đi cho đến khi đôi chân mỏi rã rời, mới ngồi bệt trên vệ đường như một kẻ bụi đời lang thang không nhà cửa.

– Nguyên Hạ!

Lại cũng là Nhật Thống! Anh ra hiệu cho xe taxi dừng lại, cái chân chưa tháo băng bột bị vị bác sĩ ngày hôm qua cảnh cáo anh:

"Nếu cứ đi nhiều xương của anh khó lành lại, anh sẽ bị dị tật đi cà thọt đấy" Nhật Thống có nghe đâu, anh còn hấp tấp bước xuống xe lo lắng đến bên Nguyên Hạ.

Nguyên Hạ để Nhật Thống dắt cô lên xe, như một cành cây không còn sinh lực, cô tựa nương vào anh.

– Nhật Thống! Em hiểu là chỉ có anh yêu em và quan tâm em.

Nhật Thống lấy khăn lau mặt cho Nguyên Hạ:

– Trông em bơ phờ quá, nếu đã hiểu rồi thì hãy để anh chăm sóc cho em.

Nguyên Hạ khóc trong lòng Nhật Thống, những giọt nước mắt đau khổ lần

cuối cùng. Nhất định cô sẽ quên kẻ làm tan nát trái tim cô.

Lộc Tú đi ra đi vào như kẻ cuồng chân rồi quay lại:

– Chúng mình về nước đi Ái Như?

Ái Như không vui, cô chỉ có cảm giác hạnh phúc vào đêm tân hôn. Nhưng rồi sau đó, anh luôn chìm vào suy tư, đôi khi như quên có cô bên anh vậy.

– Anh muốn về nước à? Thì mình về vậy ở đây khí hậu lạnh quá, em đi đứng bất tiện, anh đưa em đi chơi cũng chẳng vui vẻ, cứ ngồi trên xe ngắm đường phố.

– Em đừng mặc cảm. Thật ra, anh là người năng động, nếu không ngồi trên xe đi chơi, chúng mình lại về phòng nằm ôm nhau, anh cảm thấy buồn lắm. Vậy anh đi đặt vé lại mai về nghen.

Không chờ Ái Như gật đầu, Lộc Tú vội mặc quần áo vào:

– Em muốn ăn gì không, anh mua cho?

– Anh mua gì cho em cũng được.

Ái Như nhìn theo điệu bộ vui vẻ của Lộc Tú, dường như việc cô đồng ý chịu về nước khiến anh vui vẻ và năng động mà cảm thấy buồn. Một đôi lúc cô thấy dường như là anh không yêu cô, mà chỉ có cô yêu anh.

Đứng lên, Ái Như đi lại mở tung cửa sổ nhìn ra ngoài, nắng lên từ lâu cho bầu trời ấm áp lại. Nhìn xuống chân mình, Ái Như đau khổ. Giá như đôi chân của cô lạnh lặn, cô sẽ dạo chơi tung tăng trên phố với chồng của mình, cả hai vợ chồng đi trong vòng tay nhau thật lãng mạn. Không có điều ấy, bởi vì Lộc Tú không chịu đi bộ, anh viện cớ sợ cô đau chân, nhưng trong tâm tư Ái Như, có hiểu là anh không muốn mọi người nhìn cô và anh như một đôi đũa lệch vậy.

Dưới đường, Lộc Tú vừa đón một xe taxi và leo lên đi. Được ra ngoài một mình, anh có cảm giác như con chim sổ lồng vậy, thoát khỏi bầu không khí giả tạo anh phải cố gắng lắm ra về yêu thương vợ mình. Cái cảm giác mê đắm khi ân ái cũng thành gượng gạo, anh phải cố nghĩ ra Nguyên Hạ ở bên anh chứ không phải Ái Như, bộ ngực nhỏ, người mảnh mai yếu đuối chẳng

cho anh chút ham muốn nào.

Mấy ngày nay anh gọi điện thoại về cho Nguyên Hạ mà không được, có lẽ cô còn giận anh, nên không chịu nghe điện thoại. Nghĩ đến đây, Lộc Tú lấy điện thoại ra gọi. Lần này có người nhận máy, Lộc Tú vui mừng:

– Nguyên Hạ hả em? Anh ...

Nhưng đáp lại bằng giọng lạnh lùng của Nhật Thống:

– Cậu đừng gọi điện thoại cho Nguyên Hạ nữa, cô ấy và tôi sắp đám cưới.

Tức giận, Lộc Tú quên mình đang ngồi trên taxi, giận dữ quát:

– Cưới như thế nào được! Nguyên Hạ là người yêu của tao. Mà là thằng khốn kiếp!

– Ai khốn kiếp có lẽ cậu rõ hơn tôi. Cậu đã đưa chúng tôi đến với nhau. Bây giờ Nguyên Hạ đang mang thai, cậu hiểu rõ hơn ai hết ai là cha của đứa bé, đúng không? Đã cưới vợ rồi, hãy để yên cho Nguyên Hạ.

– Tao sẽ về nước bảo Nguyên Hạ đi phá thai.

– Nguyên Hạ không nghe mày đâu. Còn tao, tao sẽ nói cho Ái Như biết bộ mặt thật của mày, nếu như mày cố tình níu kéo Nguyên Hạ.

Lộc Tú giận dữ tắt điện thoại:

– Đồ khốn kiếp!

Nguyên Hạ không bỏ cái thai mà cô sẽ lấy Nhật Thống, Lộc Tú tưởng như mình có thể điên lên được. Anh cần phải về nước. Trong cơn giận dữ, Lộc Tú còn khôn ngoan để hiểu một điều, nếu anh cố tình níu kéo Nguyên Hạ, Nhật Thống sẽ tố cáo anh với Ái Như. Không! Anh không nên để tình cảm làm hỏng mọi việc. Mất Ái Như, anh sẽ mất tất cả:

Lộc Tú ngồi ngả ra sau. Có lẽ là anh đành hy sinh tình yêu của mình nếu muốn mưu toan việc lớn.

Mưa Sa Giông

Chương 4

Nhật Thống đẩy cánh cửa bước vào phòng, Nguyên Hạ vội ngồi dậy, cô vẫn còn mặc áo cưới Nhật Thống cười âu yếm:

– Em mệt cứ nằm nghỉ. Em biết không, nghe nói em đã mang thai, mẹ mừng lắm.

Anh đưa cho cô ly nước cam ướp lạnh:

– Mẹ làm cho em nè, em uống đi cho khỏe.

Nguyên Hạ cầm ly nước cam, cảm động nhìn Nhật Thống:

– Ngày mai chân anh tháo bột phải không?

– Ừ, đáng lẽ tháo vào hai tuần lễ trước, tại anh có chịu ngồi một chỗ đâu.

– Tại em tất cả. Em không hiểu tại sao anh không xem em là của nợ mà còn lo lắng yêu thương em.

Nhật Thống bật cười:

– Em chẳng vừa nói đến “của nợ” đó à. Ừ, cứ xem như chúng mình mắc nợ nhau, anh mắc nợ em, em mắc nợ anh nên chúng mình mới nên duyên vợ chồng.

Nhật Thống ngồi xuống cạnh Nguyên Hạ, chờ cô uống hết ly nước mới lấy cái ly không để lên bàn:

– Anh không dám nghĩ có một ngày em chịu lấy anh.

– Em là con bé nhà quê, sao anh xem trọng em dữ vậy?

– Vì anh yêu em, yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên.

– Nhưng em chỉ mang đến cho anh điều xui rủi, làm cho anh bị đụng xe băng bột mấy tháng trời.

– Anh không quan trọng anh bị như thế nào, mà quan trọng chúng mình cùng thấy hạnh phúc.

Nguyễn Hạ cảm động ngã vào lòng Nhật Thống. Cô không cho anh trắng trong của đời con gái, cô phải yêu anh bằng cả trái tim mình. Lộc Tú hãy là cái bóng mờ của quá khứ. Vòng tay qua cổ anh, cô chủ động hôn anh. Nhật Thống sung sướng siết nhẹ Nguyễn Hạ vào mình:

– Chúng mình nhất định sẽ hạnh phúc. Hạ ơi, hình như con đang cử động dưới tay anh nè!

Nhật Thống nghiêng tai vào bụng Nguyễn Hạ, anh reo lên như đứa trẻ:

– Anh nghe con cử động.

Nguyễn Hạ muốn khóc. Cô còn mong gì hơn có một người yêu thương và lo lắng cho mình. Nhật Thống đặt bàn tay lên bụng Nguyễn Hạ xoa nhẹ, có một mầm sống ở đó, nó là con của anh. Anh thì thầm:

– Con ạ! Ba hứa với con lúc nào cũng hết lòng thương mẹ của con.

Bàn tay Nhật Thống ngấp ngừng lần lên bộ ngực tròn căng, Nguyễn Hạ nhắm mắt lại, cô cố xua tan hình bóng Lộc Tú để trọn vẹn là của Nhật Thống.

Nụ hôn ẩm ướt dừng trên môi cô và xuống bờ vai, đêm nay cô là bà Nguyễn Nhật Thống một đời là của người đàn ông hết lòng yêu thương cô.

Quá khứ! Anh không nhắc cùng em Mà hãy dâng cả tình yêu lên sóng mắt Hãy khăng khít những cặp môi gắn chặt Hãy trộn nhau đôi mái tóc ngắn dài.

Ông Hoàng Phú buông tờ báo ngược lên nhìn ái Như vẻ căng thẳng hỏi hộp:

– Sao, ái Như?

Ái Như bật cười:

– Xem ba kìa, hồi hộp còn hơn cả con nữa. Con nói ngay đây, ba sắp lên chức ông ngoại.

Ông Hoàng Phú mừng rỡ:

– Ba sắp lên chức ông ngoại hả? Ôi, vui quá!

Ông hào hứng đứng dậy vỗ vai vào Lộc Tú:

– Con giỏi lắm, phải chăm sóc con gái ba cẩn thận hơn nữa đấy.

– Thì con vẫn luôn quan tâm đến vợ con. À, ba à! Hay ba giao chi nhánh Bình Tân lại cho con?

Đang vui, ông Hoàng Phú gật đầu:

– Con muốn thì ba giao. Nhưng có được không, rồi thời gian đâu con chăm sóc cho Ái Như đây?

– Con sẽ biết sắp xếp, phải không Ái Như?

Ái Như vui vẻ:

– Ba đừng có lo, anh Tú rất biết lo cho con.

Lộc Tú hài lòng ngồi xuống ghế, dù là hài lòng không trọn vẹn mấy. Nhưng dù sao thì dự tốc bắt đạt anh nên dùng kế sách tầm ăn dâu, sản nghiệp của nhà này trước sau cũng là của anh.

Nhưng một thoáng ưu tư trên gương mặt Lộc Tú, tại phòng khám chiều nay vô tình anh và Nguyễn Hạ cùng Nhật Thống không hẹn mà gặp. Bụng Nguyễn Hạ to vượt mặt, cô làm lơ khi thấy anh, chỉ có Nhật Thống là chào Ái Như.

– Ái Như, có tin mừng hả?

Ái Như cười tươi rói:

– Tháng rưỡi rồi anh ạ.

Hai người từng là đôi bạn gượng gạo chào nhau. Ái Như trách:

– Anh Thống cưới vợ mà không mời em với anh Tú ghen!

– Cô đang ở nước ngoài, mời sao được?

Lộc Tú thấy Nguyên Hạ quay đi, cô giục Nhật Thống đưa cô về. Sao Lộc Tú thấy tức giận lạ. Anh đang lần lượt có những điều từng mơ ước, tiền bạc, địa vị, nhưng còn tình yêu ... Trái tim Lộc Tú thất lại. Hơn lúc nào hết, anh hiểu tiền bạc không thể mua được tình yêu.

– Lộc Tú à! Ba định mở tiệc ăn mừng, con nghĩ sao?

Ông Hoàng Phú hỏi kéo Lộc Tú về hiện tại, anh giả lả:

– Tùy ba! Ba và ái Như vui là con vui.

– Ừ, như vậy mời khoảng một trăm người, báo hỷ sự đi:

– Dạ. Thôi, con không khỏe, con vào phòng nghỉ ghen ba!

Lộc Tú đi nhanh vào phòng, ông Phú nhìn theo:

– Chồng con sao vậy?

– Có gì đâu ba. Lúc này ở phòng khám, nghe tin con có bầu, anh mừng rỡ ôm con chặt cứng, làm bao nhiêu người nhìn, con mắc cỡ muốn chết.

Ông Hoàng Phú mỉm cười:

– Vậy là nó yêu con lắm.

– Dạ. Ba à! Ba giao chi nhánh Bình Tân cho anh Tú thật hả?

– Ừ, nó xin ba lâu rồi. Cũng đâu có sao, sản nghiệp của ba sau này cũng là của vợ chồng con mà. Ba có chết cũng đâu có mang gì theo được. Sao lại hỏi ba như thế?

– Không, con thuận miệng hỏi thôi.

Thật ra, cũng có những lúc Ái Như nhận ra Lộc Tú hờ hững, lạnh nhạt với cô. Có đêm anh đi đến sáng, rồi bảo ở Vũng Tàu về không kịp, hay là uống rượu say ngủ lại công ty. Ái Như cố nắm níu lấy niềm tin đó. Bây giờ cô có thai, cô mừng lắm, hy vọng đứa con sẽ mang lại hạnh phúc cho hai vợ chồng.

Ái Như vừa đi lên, cũng vừa lúc Lộc Tú đi ra, anh khựng lại khi thấy vợ:

– Anh có việc, anh ra ngoài một chút. Ở nhà em cứ ăn cơm, đừng chờ.

Lộc Tú đi nhanh xuống lầu như sợ Ái Như sẽ truy vấn anh. Ra xe, anh phóng xe đi ào ào. Nhưng khi xe đến trước nhà Nhật Thống, lòng Lộc Tú chùn lại.

Anh có tư cách gì để níu kéo Nguyên Hạ, cô đã là vợ Nhật Thống. Ngay khi cả hai người yêu nhau, anh đâu có bao giờ nghĩ anh sẽ cưới làm vợ, và dù không muốn, anh vẫn sử dụng cái bao an toàn. Cũng chính anh đẩy Nguyên Hạ và Nhật Thống, chính anh đã phá tan vỡ tình yêu của mình.

Giận dữ, Lộc Tú lái xe đến bar rượu, anh gọi rượu uống. Cô tiếp viên quen thuộc sà vào lòng Lộc Tú:

– Đêm nay em đi với anh ghen?

Lộc Tú gật đầu, anh thích sự cuồng nhiệt trong chăn gối. Ái Như lạnh quá, cô không cho anh điều tuyệt diệu. Đừng trách anh, Ái Như ạ. Thượng đế cho em người cha giàu có, nhưng lại không cho em sắc đẹp cũng như con người khỏe mạnh toàn vẹn. Anh đã phải hy sinh tình yêu của mình, lòng anh rất buồn khổ và đau xót. Mãi mãi em không hiểu nỗi đau của anh. Anh phải tìm quên cô ấy bằng một người phụ nữ khác.

Lộc Tú rút tiền trong túi ra cuộn tròn nhét vào ngực cô gái tiếp viên, cô ta mặc áo mà như không mặc vậy.

Nửa khuya, Lộc Tú mới lên xe về nhà mình. Ái Như đã ngủ, anh nằm xuống bên cô ôm cô vào lòng.

Ái Như nói bằng ngái ngủ:

– Anh về khuya quá vậy?

– Ủ, thằng bạn rụ anh đánh bida, anh mê chơi nên quên nhìn đồng hồ.

Ái Như phụng phịu:

– Em đợi anh, mới thiệp đi chừng nửa giờ.

– Lần sau đừng có đợi anh, Em mang thai cần ngủ sớm, khỏe cho em và cả cho con nữa.

Vuốt nhẹ sau lưng cô, Lộc Tú nói như dỗ:

– Ngủ đi em!

Ái Như mỉm cười hôn vào má chồng, cô nằm rúc sâu vào lòng. Đối với Ái Như, như thế quá đủ cho có hạnh phúc.

– Anh Thống, quên cái gì?

Nguyễn Hạ lệt bệt đi ra mô cửa. Cô lù lại khi thấy Lộc Tú, vội đóng ập cửa lại, nhưng nhanh hơn, Lộc Tú đẩy vào.

Nguyễn Hạ giận dữ quát khẽ:

– Anh muốn gì, làm ơn đi cho!

– Em căm ghét anh đến như vậy sao Hạ?

Nguyễn Hạ lạnh lùng:

– Tôi không có việc gì liên quan đến anh nữa, chúng ta đã là người xa lạ.

Anh có vợ và tôi đã có chồng, xin đừng đến đây làm phiền tôi nữa.

– Em có biết anh đau khổ như thế nào khi anh trở về, em và Nhật Thống đã cưới nhau.

Nguyễn Hạ cười nhạt:

– Nên nhớ, anh là người bỏ tôi, đã đẩy tôi vào tay Nhật Thống. Bây giờ tôi

đã là vợ của anh ấy, còn sắp sinh con cho anh ấy, xin làm ơn ra khỏi nhà tôi.

Không nói không rằng Lộc Tú đẩy Nguyên Hạ vào bên trong và đóng cửa lại.

Nguyên Hạ tức giận la lên:

– Anh làm cái gì vậy hả? Anh mà không mở cửa, tôi sẽ la lên đó.

– Em la đi, người láng giềng của em sẽ biết chuyện em mở cửa cho anh vào nhà. Còn Nhật Thống, liệu anh ta có tin nổi trong trái tim em đã hoàn toàn quên anh?

– Lộc Tú! Thật ra anh còn muốn gì ở tôi nữa?

– Anh muốn biết em có hạnh phúc không. Còn anh chưa bao giờ anh biết như thế nào là hạnh phúc cả.

– Anh cần biết làm gì, tất cả mọi chuyện đều do anh xếp đặt cả mà. Sợ tôi sẽ níu kéo anh, nên anh đẩy tôi vào Nhật Thống. Cũng may Nhật Thống là người có lương tâm, anh ấy hết lòng yêu thương tôi. Đã biết như vậy thì anh làm ơn mở cửa đi cho khuất mắt tôi.

Lộc Tú nhìn Nguyên Hạ chăm chú. Cô vẫn đẹp, đôi má trắng hồng, cổ thon thả, chiếc áo bầu rộng cổ với cách ăn mặc hơi cầu thả một chút, không mặc áo bên trong, bộ ngực tròn đầy của Nguyên Hạ ẩn hiện sau làn áo mỏng quyến rũ đến chết người. Cơ thể này từng là của anh, vậy mà bây giờ ...

Lộc Tú vươn vai tới trước, anh kéo mạnh Nguyên Hạ vào mình và hôn cô:

– Buông ... ra ...

Nguyên Hạ cào cấu đánh vào người Lộc Tú, anh li lợm ôm chặt lấy cô, hơi thở nóng vào gáy:

– Chưa bao giờ anh quên lần đầu tiên chúng mình với nhau, em còn nhớ không Hạ?

– Anh buông tôi ra, đừng làm tôi có lỗi với chồng tôi!

Nguyên Hạ bật khóc, mọi phản kháng của cô yếu dần, khi anh hôn cô và ôm cô vào lòng, Nguyên Hạ vẫn nhận ra, cô chưa bao giờ hết yêu cái kẻ làm tan nát trái tim cô cả.

Lộc Tú day nghiêng:

– Em sợ có lỗi với nó, tại sao ngày ấy em không sợ có lỗi với anh vậy?

– Anh buông tôi ra đi.

Một cơn đau thúc ở bụng, làm sao Nguyên Hạ oằn người xuống, mặt cô nhả lại, mồ hôi vã ra, cô thều thào:

– Làm ơn đưa tôi lại ghế ngồi, tôi đau quá.

Mặt Nguyên Hạ tái xanh, lúc này Lộc Tú mới hoảng sợ buông Nguyên Hạ ra:

– Em làm sao vậy?

– Đau bụng quá.

– Anh phải làm sao đây?

– Đưa điện thoại giùm cho tôi gọi Nhật Thống về.

– Điện thoại đây, em gọi đi.

Lộc Tú đưa điện thoại cho Nguyên Hạ xong, đi ra cửa:

– Anh đi về đây. Hôm khác anh đến tìm em.

Đau quá Nguyên Hạ chỉ còn đủ sức bám mạnh vào số bốn, cho số điện thoại của Nhật Thống hiển thị lên:

– Có chuyện gì vậy Hạ?

– Em bị đau bụng quá!

Chỉ nói được mấy chữ Nguyên Hạ buông máy, Nhật Thống hét vang lên

trong điện thoại:

– Hạ! Em làm sao vậy?

Không kịp tắt máy, Nhật Thống phóng ra cửa, anh lái xe như điên về nhà.

Nhật Thống lo lắng đi qua đi lại, anh nghe tiếng Nguyễn Hạ rên bên trong, chắc là cô đau lắm, ruột gan của anh như muốn lộn tùng phèo vì lo. Buổi sáng đi làm, trông Hạ còn khỏe lắm mà, cô còn vùi vãnh chiều nay anh phải dẫn cô đi ăn món mì vịt tiềm. Nếu không, đi sinh nằm một chỗ phải đến mấy tháng sau cô mới ăn được. Trong một phút gần như không tự chủ được, Nhật Thống muốn lao vào bên trong, chia sẻ cái đau với vợ mình. Nhưng ... oa ... oa ... tiếng trẻ sơ sinh khóc thật to. Nhật Thống thở phào sung sướng, chấp hai tay lên ngực cảm tạ trời đất.

Cô nữ hộ sinh mở cửa phòng sinh giục Thống:

– Sinh rồi, con trai. Mau lấy khăn lông và tả, đồ băng rôn cho em bé.

Nhật Thống mừng đến luýnh quính lấy đại cái khăn lớn đưa cho cô y tá, mắt nhìn vào trong, song cô y tá đã đóng ập cửa lại. Mình đã làm cha! Nhật Thống kêu lên sung sướng đưa bé chắc chắn giống anh và cả Nguyễn Hạ. Không kiềm nén được, Nhật Thống nhảy tung lên hét:

– Tôi đã làm cha ...

Nhiều người quay lại nhìn Nhật Thống như chia sẻ niềm vui của anh, có người phải bật cười, bởi lúc này trông Nhật Thống ngô nghê.

Rồi cánh cửa phòng sinh cũng mở ra, Nguyễn Hạ đẩy ra trên băng ca, gương mặt nhợt nhạt, duy có có một đôi mắt long lanh sáng:

– Anh Thống!

– Anh đây. Em mệt cứ nghỉ. Anh biết là em rất đau để sinh cho anh đứa con.

Nhật Thống cúi hôn nhẹ lên mắt vợ mình trước bao nhiêu người. Nguyễn Hạ khép mắt lại. Lẽ ra phải hai tuần lễ nữa trời đến ngày sinh. Một tay cô tìm bàn tay Nhật Thống:

– Em sinh sớm hai tuần lễ, nên con của chúng mình phải nằm lồng kiếng vài hôm.

– Không sao! Miễn em và con an toàn là anh vui. Ồ, mà em thấy mặt con chưa nó giống em hay giống anh vậy?

Nguyên Hạ lúng túng ... Không! Có lẽ là lúc này cô hoa mắt. Con của Nhật Thống nếu nó không anh phải giống cô, không thể nào giống Lộc Tú ...

Nhật Thống không mấy để ý, anh cười hớn hờ:

– Lát nữa anh lên phòng dưỡng nhi xem con mình vậy. Cô y tá cũng kỳ ghê, anh là cha phải nhìn thấy mặt con khi con mình vừa chào đời chứ.

Bà Nhật Quang lễ mễ mang sữa và cháo cho Nguyên Hạ:

– Con có làm gì nặng không mà lại sinh sớm hai tuần lễ? Bữa đó bác si nói cuối tháng con mới sinh mà, nên mẹ đi về quê vài bữa. Ai dè mới về bữa trước khi con sinh, thằng Thống gọi điện thoại bắt mẹ thuê xe đi liền. Sao rồi, con trai hay con gái?

Nhật Thống hân hoan:

– Con trai mẹ ạ. Cô y tá đưa đi nằm lồng kiếng vài hôm rồi.

Bà Nhật Quang lườm Nhật Thống:

– Cô y tá mới nói cho mẹ nghe, vừa đẩy vợ ra khỏi phòng sanh, con đã hôn vợ. Không có được như vậy nghe chưa, phải biết giữ gìn cho vợ ít nữa là sáu tháng.

Nhật Thống kêu lên:

– Sáu tháng lận sao mẹ, vậy là con phải ngủ riêng?

– Ừ. Con sang phòng mẹ ngủ, còn mẹ ngủ bên phòng con.

– Mẹ già rồi, cháu nội khóc, mẹ không ngủ được đâu mẹ ơi.

Nghe hai mẹ con nói chuyện, Nguyên Hạ phì cười. Bà Nhật Quang xô Nhật

Thống ra:

– Con cho vợ con uống sữa đi. Nó có khỏe mới lo con được. Mẹ lên phòng dưỡng nhi thăm cháu nội của mẹ cái đã.

– Mẹ đi trước đi, lát nữa con lên sau.

Nhật Thống lấy sữa rót ra ly, anh đỡ đầu Nguyễn Hạ cho cao lên, rồi bón cho cô từng muỗng sữa.

– Uống sữa xong, em cứ ngủ đi, mọi việc để anh lo hết cho.

Nguyễn Hạ cảm động đến ứa nước mắt:

– Nhật Thống! Em cảm ơn anh đã cho em biết thế nào là hạnh phúc.

Nhật Thống nhăn mặt:

– Em cảm ơn anh cái gì! Anh phải cảm ơn em, vì em sinh con cho anh. Thấy em đau, anh cũng đau lắm, giá như anh chịu đau thay em.

– Đau đớn để sinh một đứa con là thiên chức của đàn bà mà anh. Sự lo lắng của anh cũng là chia sẻ nỗi đau với em.

Nguyễn Hạ hôn bàn tay Nhật Thống bằng cả tấm lòng biết ơn. Và càng biết ơn Nhật Thống bao nhiêu, Nguyễn Hạ càng giận Lộc Tú bấy nhiêu. Anh không còn là Lộc Tú ngày nào cô yêu say mê, nhớ thương không nguôi.

Lau mặt cho Nguyễn Hạ bằng khăn chườm nước ấm, Nhật Thống âu yếm:

– Ngủ đi em!

Nguyễn Hạ rất mệt, cô đi vào giấc ngủ với hình ảnh đứa con và lo âu bời bời ...

Nguyễn Hạ ngủ rồi, Nhật Thống đứng dậy đi lên phòng dưỡng nhi, anh cũng nôn nóng nhìn thấy mặt con mình. Vừa lúc bà Nhật Quang đi xuống, Nhật Thống mỉm cười:

– Mẹ thấy con trai con chưa vậy?

– Rồi! Rất đẹp trai, nhưng hình như là giống Nguyễn Hạ chứ không giống con.

– Đâu có sao! Con thích nó giống Nguyễn Hạ mới đẹp. Mẹ trông chừng Nguyễn Hạ giùm con.

Nhật Thống chạy ù đi, không thấy bà Nhật Quang nhìn theo. Nhưng sau đó bà tự bảo mình:

mới sinh đứa bé có thể nhìn không giống ai, nhưng lớn lên một chút có thể giống mẹ hoặc một nét của cha. Bà không tin là Nguyễn Hạ có mối quan hệ nào đó với Lộc Tú, nhưng sao nó có thể giống Lộc Tú như cát mặt đê qua như thế!

Nhật Thống đi từng lòng kiếng tìm đọc bảng ghi tên người mẹ. Đầy rồi, sản phụ tên Nguyễn Hạ. Nhật Thống hớn hờ ngắm đứa bé ngủ say trong lòng kiếng.

Nhưng nụ cười tắt trên môi anh ngay, đứa con của anh mang gương mặt của kẻ xấu xa:

Lộc Tú.

Đôi mắt Nhật Thống cứ mở to trừng nhìn đứa bé. Không phải con của tôi, niềm vui trong phút chốc tan tành vỡ vụn. Nhật Thống đi ra ngoài, anh không trở về phòng sinh, mà lấy xe chạy trên nhiều con đường. Nó là con anh hay con của Lộc Tú?

– Anh Thống! Chị Hạ Bình rồi hả?

Bé Thom chặn đầu xe Nhật Thống, cười toe khi thấy anh về nhà:

– Sướng ghen, bây giờ anh lên chức ông bố. Con trai hay con gái vậy anh Thống?

Nhật Thống đáp cộc lốc:

– Con trai!

Bé Thom vẫn vô tình:

– Con trai, đã thiệt. Con trai mạnh bạo không khóc nhè như em bé gái. Mà sao bữa qua em hỏi, chị Hạ nói cuối tháng này mới sinh?

Nhật Thống mệt mỏi:

– Anh đâu có biết. Em đang ra cho anh đẩy xe vào nhà, anh mệt quá.

– Ừ, sáng nay lúc anh đi một chút, nhà anh có khách.

Nhật Thống nhú mày:

– Ai vậy?

– Anh Lộc Tú. Bây giờ anh đi xe hơi oai ghê anh há?

Nhật Thống lịm người. Phần nào anh hiểu nguyên nhân sinh sớm của Nguyên Hạ. Thành khôn kiếp đó còn muốn gì ở Nguyên Hạ? Như một người điên, Nhật Thống quay ngược xe ra phóng chạy đi trước đôi mắt ngạc nhiên của bé Thom, nó gọi với theo Nhật Thống:

– Anh vào bệnh viện với chị Hạ, hay đi gặp anh Tú vậy?

Nhật Thống có nghe đâu, một sự giận dữ và hờn ghen ngùn ngụt như núi lửa trong anh. Dừng xe trước ngôi biệt thự sang trọng, Nhật Thống giận dữ nhấn chuông. Người làm vừa bước ra, Nhật Thống quát lên:

– Gọi Lộc Tú ra đây!

– Dạ.

Cô giúp việc chưa kịp quay vào, Lộc Tú đi ra, lạnh nhạt:

– Mày làm cái gì mà đến nhà tao quát tháo um sùm lên vậy hả?

– Mày mở cửa ra gặp tao!

Nhật Thống lắc mạnh vào cánh cổng sắt:

– Tao hỏi mày sáng nay mày đến nhà tao làm gì?

– Bạn bè cũ tao đến nhà mày không được à? Mày đúng là đưa phản phúc quên ông mai tìm được vợ cho mày, trả ơn tao như vậy đó hả?

– Nếu là ơn, tao mang ơn mày suốt đời. Nhưng cái này không phải là ơn.

Mày là thằng tôi!

– Câm miệng mày lại!

Lộc Tú mở cửa xua con chó bẹc-giê vừa được mở xích.

– Nếu mày không đi tao sẽ xua chó cắn mày, đừng có ở đó nói bậy bạ.

Con chó bẹc-giê Đức to lớn gằm gừ sau cánh cửa sắt như sẵn sàng vồ cắn Nhật Thống. Nhật Thống tức giận:

– Tao sẽ đi! Nhưng cần nói cho mày biết, tao sẽ gặp mày. Mày làm cho Nguyên Hạ sinh trước nửa tháng, đứa bé giống mày, nếu có gì thì chính mày giết con mày.

Nhật Thống dùng đũa bỏ đi. Lần đầu tiên anh biết như thế nào là đau khổ vì tình yêu. Đứa con đó là giọt máu của Lộc Tú, con thì phải giống cha. Con ghen xéo xắt giày vô Nhật Thống tan nát, anh tấp vào quán rượu, uống rượu cho đến say mềm mới chịu đứng dậy ra về, chân đi bằng xiên băng nai tông vào người khác.

Gã con trai tóc vàng sừng sộ:

– Anh kia, có mắt không hả?

Trong cơn say nhìn gà hóa cuốc, gã tóc vàng xa lạ lại ngỡ là Lộc Tú, Nhật Thống túm lấy ngực áo gã tóc vàng, anh dang tay tung nắm đấm ngay vào giữa mặt.

– Đúng là tao không có mắt thì sao?

Gã tóc vàng cũng không vừa, đánh lại Nhật Thống, cả hai ôm nhau vật lộn té nằm lăn xuống sàn, bảo vệ phải can lời Nhật Thống đẩy ra đường. Nhật

Thống bị ăn một trận đòn về tội quậy, anh nằm luôn trên vỉa hè như một tên bụi đời chính tông.

Lộc Tú vừa quay lại, Ái Như đứng sau lưng anh từ lúc nào, có nhìn anh, ánh mắt lạnh lẽo. Lộc Tú cười gượng gạo:

– Thằng quý! Nó uống rượu say lại nhè anh mà quậy.

– Không có nguyên nhân sao anh Thống quậy anh. Lúc nãy giọng nói của anh ấy là người tỉnh, giữa anh và anh Thống xảy ra chuyện gì vậy?

– Chuyện gì đâu!

Lộc Tú ôm quàng qua vai Ái Như khỏa lấp:

– Không có chuyện gì đâu em, nó uống rượu say rồi.

Ái Như bước theo Lộc Tú bán khoăn. Rõ ràng cô nghe từng lời của Nhật Thống:

Mày làm cho Nguyên Hạ sinh trước nửa tháng, đứa bé rất giống mày, nếu như có gì thì chính mày giết con mày".

Họ trở mặt nhau cô phải vì Nguyên Hạ với Lộc Tú? Một sự ghen nhúm đau khổ và hờn ghen nhuộm trong lòng Ái Như, của một người vợ lẽ mờ hiểu anh lấy cô làm vợ, không phải là tình yêu. Chỉ có cô yêu anh. Còn anh ... Một nỗi đau khổ lặng thầm trong tim Ái Như.

Mình không phải là cô gái đẹp, cũng không phải là cô gái bình thường như bao cô gái khác. Lúc Lộc Tú yêu thương chiều chuộng cô, lúc lại lạnh lùng xa vắng, có phải anh đã cố gắng để yêu cô, vì cái gì đây nếu không phải là sự sản của ba cô?

Ái Như muốn hét lên, muốn bắt Lộc Tú nhìn vào mắt cô, nói ra sự thật.

Nhưng nếu anh nói anh cưới cô vì sự giàu có của ba cô, cô làm sao đây? Rời bỏ? Ly hôn? Không! Chỉ có cái chết cô mới xa chồng. Nước mắt Ái Như dâng lên, cô ghen ngào ngược nhìn Lộc Tú:

– Anh không có điều gì gian dối với em chứ anh Tú?

Lộc Tú giật khẽ người:

- Tại sao em lại hỏi anh như thế? Em tin lời của thằng say đó à?
- Em không muốn tin, cũng như em nghĩ rằng em yêu anh bao nhiêu thì anh cũng yêu em bấy nhiêu.

Lộc Tú cười gượng:

- Hẳn nhiên rồi, em đang mang thai, vài tháng nữa là sinh con cho anh, sao anh không yêu em. Đừng có nghe lời bên ngoài nghi ngờ anh. Vợ chồng là phải tin nhau mới sống đời với nhau, em hiểu không?
- Vậy ngoài em ra, anh còn có người phụ nữ nào nữa không?

Lộc Tú nhăn nhó:

- Vậy là em không tin anh? Vậy anh thề nhé, anh mà phụ em, cho anh ... chết đi.

Ái Như vội bịt miệng Lộc Tú lại:

- Đừng thề như vậy, em sợ lắm.

Lộc Tú cười hôn nhẹ vào tay vợ:

- Vậy thì phải tin anh!

Ôm cô vào lòng, Lộc Tú nồng nàn hôn cô. Chỉ có như thế này, Lộc Tú hiểu mới xoa dịu được nghi vấn trong lòng Ái Như. Anh nghiêng tai lên bụng cô âu yếm:

- Con của ba ơi! Con bảo mẹ con đừng bao giờ tin lời người ngoài mà nghi ngờ ba nghe con?

Ái Như phì cười:

- Con còn nhỏ, đâu biết nghe lời anh.

– Anh tin con biết!

Lộc Tú bế bổng Ái Như lên. Ôm cô trong vòng tay, anh lại liên tưởng đến Nguyên Hạ và đứa bé mới chào đời, không thể nào nó lại là con của anh.

Mưa Sa Giông

Chương 5

Nguyên Hạ nằm ngóng ra cửa. Đã hơn mười giờ đêm, Nhật Thống vẫn không vào thăm cô. Anh nghi ngờ đứa bé không phải là máu thịt của anh sao?

Bà Nhật Quang từ phòng dưỡng nhi đi xuống, cầu nhau:

– Thằng quý này làm cái gì không biết, suốt buổi chiều rồi đến gần nửa đêm cũng không chịu vào bệnh viện lo cho vợ con! Nguyên Hạ, lúc trưa đi về nó có bảo con khi nào vào không?

– Dạ có lẽ anh Thống bận việc ở công ty mẹ ạ. Khuya chút nữa thế nào anh cũng vào.

– Hay là cái thằng quý này ghen hờn gì đây?

Nguyên Hạ cười gượng:

– Chắc là không có đâu mẹ.

Bảo với mẹ chồng như thế, song Nguyên Hạ lờ mờ hiểu vì sao. Nhật Thống không vào lo cho cô. Nguyên Hạ vờ mệt mỗi quay mặt vào trong, nhưng kỳ thật cô đang khóc, những giọt nước mắt đau khổ thấm lặng. Anh có hiểu cô đã quên được Lộc Tú để yêu anh bởi những gì anh đã làm cho cô.

Sáng sớm, Nhật Thống mới vào. Trước mặt mẹ, anh làm vẻ tự nhiên:

– Máy thằng bạn hay tin con có con trai nên rủ nhậu, con hơi quá chén một chút nên tối qua không vào.

Bà Nhật Quang bực dọc:

– Vậy con mặt con tại sao bầm tím cả vậy?

Nhật Thống đưa tay sờ lên mặt:

– À, con nhậu say quá nên té ngã.

– Mẹ hết biết cho con, mừng vợ sinh con trai như vậy đó sao?

– Con xin lỗi. Bây giờ mẹ về nghỉ đi, con sẽ lo cho Nguyên Hạ.

Nhật Thống để cà-mên com mua ở ngoài lên bàn:

– Con có mua com cho cả mẹ nữa, hay là mẹ ăn rồi hăng về.

– Thôi, mẹ không ăn đâu. Mẹ đi về đây!

Chờ cho bà Nhật Quang đi về, Nhật Thống mới ngồi xuống ghé bà Nhật Quang vừa ngồi, anh lấy com ra để lên bàn.

– Để anh đỡ em ngồi dậy ăn com nhen?

Nguyên Hạ chống tay ngồi dậy:

– Anh đánh nhau với ai phải không?

– Làm gì có!

Nhật Thống né đầu qua khi Nguyên Hạ định sờ vào mặt anh:

– Em ăn com đi. Đêm qua em có ngủ ngon không?

Lời nói vẫn ần cần quan tâm săn sóc nhưng thái độ lại gượng gạo. Nguyên

Hạ buồn thẳm. Cô cố làm về tự nhiên mở hộp cơm ra:

– Anh ăn hộp cơm mua cho mẹ đi.

Nhật Thống lắc đầu:

– Anh ăn rồi, em ăn đi. Anh lên thăm con một chút.

Nói xong, Nhật Thống bỏ đi ra ngoài liền. Anh đi lên phòng dưỡng nhi đứng nhìn đứa bé nằm trong lồng kính. Nó có phải là con anh không? Một câu hỏi đau đớn cả trái tim Nhật Thống.

– Anh Thống!

Ái Như đến từ lúc nào, cũng như Nhật Thống, cô đưa mắt nhìn đứa bé nằm trong lồng kính. Đứa bé rất giống Lộc Tú. Bàn tay Ái Như lạnh ngắt phải bấu chặt vào thanh sắt giường. Nhật Thống giật mình:

– Ái Như đến khi nào vậy?

– Mới đến. Nhật Thống! Anh hãy thành thật nói cho tôi biết, thằng bé nằm trong lồng kính này là con của ai?

– Sao Ái Như hỏi lạ vậy? Nó là con của tôi. Cô vì chuyện này mà tìm đến đây à?

– Chiều hôm qua tôi còn nhớ nghe rõ từng lời nói của anh:

Mày làm cho Nguyên Hạ sinh trước nửa tháng, đứa bé rất giống mày, nếu mày có làm gì đi nữa, thì chính mày sẽ giết chết con mày. Tôi muốn anh giải thích câu nói này.

Nhật Thống lạnh lùng:

– Sao cô không hỏi Lộc Tú?

– Chính vì anh Tú không nói, nên tôi đi tìm anh.

– Tôi chẳng có gì để nói với cô cả.

– Có nghĩa trước đây anh Tú và Nguyễn Hạ, có đúng không?

– Tốt nhất Ái Như đừng nên tìm hiểu. Hãy hưởng hạnh phúc mà cô đang có.

Có những điều không nên biết, sự thật sẽ khiến cô đau lòng.

Thanh sắt tròn ái Như đang nắm lấy như mềm nhũn trong cô. Cách nói của Nhật Thống như một sự công nhận. Ái Như lặng người trong đau đớn.

– Tôi đã hiểu!

Ái Như hiểu như thế nào?

– Giữa tôi và Nguyễn Hạ, anh Tú chọn tôi, dù Nguyễn Hạ từng là của anh ấy, có đúng không?

Nhật Thống lắc đầu:

– Đừng suy diễn lung tung rồi nghĩ bậy bạ! Lộc Tú bỏ tất cả để cưới Ái Như, thì nó sẽ không bao giờ bỏ Như đâu.

– Anh ấy sẽ không bỏ tôi, nhưng tôi biết trái tim anh ấy không trọn vẹn là của tôi.

Đứng ngoài cánh cửa, Nguyễn Hạ phải tựa lưng vào cánh cửa. Cô đã hiểu thái độ của Nhật Thống. Từng bước Nguyễn Hạ lê chân về phòng nghỉ, cô hiểu phải biết đưa bé là con ai để quyết định.

Nguyễn Hạ hồi hộp nhìn vị bác sĩ khi bà đưa ra tờ kết quả xét nghiệm. Bà cười với Nguyễn Hạ:

– Xem em khẩn trương quá vậy? Thằng bé máu O và như kết quả xét nghiệm nó mang máu O, nếu như chồng em cũng máu O thì nó là con chồng em.

Nguyễn Hạ thở phào như trút đi gánh nặng ngàn cân trên vai, con của Nhật Thống. Cả đêm qua Nguyễn Hạ đã tính, chuyện ra đi nếu như đưa bé có nhóm máu B. Cảm ơn bác sĩ, Nguyễn Hạ xếp tờ kết quả xét nghiệm vào túi xách, vội ra về.

Ngực áo của cô chảy đầy sữa, có lẽ đứa bé đang khóc ở nhà. Nguyên Hạ đưa tay đón taxi.

Xe taxi vừa đỗ trước con hẻm vào nhà, xe của Nhật Thống cũng vừa về đến, anh không hỏi Nguyên Hạ đi đâu mà chạy xe luôn vào. Bà Nhật Quang vừa bế cháu vừa đi ra cầu nhau:

– Nguyên Hạ đi đâu vậy? Nó có nói với con là nó đi đâu không? Đi từ sáng sớm đến bây giờ cũng chưa chịu về.

Nhật Thống lầm li đi vào nhà:

– Cổ về tới bây giờ.

Nguyên Hạ đi như chạy khi nhìn thấy Nhật Thống và vẻ mặt khó đăm đăm của anh. Cả tháng nay rồi, anh chỉ tử tế với cô khi có bà Nhật Quang, còn ngoài ra lúc nào cũng lạnh lùng xa vắng.

Tiếng khóc của con vọng ra đến ngoài, Nguyên Hạ hấp tấp chạy vào:

– Thăng Bin khóc dữ lắm hả mẹ?

– Con đi đâu vậy.

Vừa nói, bà Nhật Quang vừa trao thằng bé cho Nguyên Hạ:

– Có con nhỏ, đi đâu cũng nên mau lo về nhà một chút.

– Con bận chờ bác sĩ.

Nguyên Hạ bế con vào phòng, cô liếc nhìn Nhật Thống, anh đang ngồi bên cửa sổ, đốt thuốc hút, chẳng một lần nhìn lại. Nguyên Hạ thở dài:

– Anh Thống! Em có chuyện muốn nói với anh.

– Cho thằng bé bú và dỗ nó ngủ đi, đừng có để nó khóc nữa. Ngày mai mẹ về quê rồi. Bà chỉ phụ như thế thôi, cô phải tự lo cho con. Đừng có cái ngữ giao con rồi đi ta bà. Nếu như cô muốn đoàn tụ với nó, tôi không bao giờ giữ lại đâu.

Nguyễn Hạ sững sờ:

– Anh nói gì vậy anh Thống?

Nhật Thống đứng lên bỏ ra ngoài:

– Mẹ! Con đói lắm. Mẹ dọn cơm giùm con.

Được dịp, bà Nhật Quang lại cầu nhàu tiếp:

– Mẹ có nấu nướng gì được đâu, thằng nhỏ cứ khóc, bế trên tay cũng khóc.

Con ra đầu đường mua tạm đĩa cơm ăn rồi một lát đi làm.

Nhật Thống chụp cái nón trên móc đội lên đầu. Đẩy xe ra ngoài, nổ máy chạy đi. Nguyễn Hạ gục đầu vào mái tóc con, nước mắt của cô chảy ra. Cô hiểu cần phải chứng minh thằng Bin là con của anh hơn bao giờ hết.

Phần bà Nhật Quang, dường như lờ mờ hiểu những lẩn cán bên trong, nên thường gắt gỏng với Nguyễn Hạ. Lẽ ra ngày ấy Nguyễn Hạ nên bỏ cái thai, nhưng cô đã mềm lòng vì những tình cảm Nhật Thống dành cho cô. Cả tháng nay rồi cứ sống trong bầu không khí nặng nề có lúc Nguyễn Hạ tưởng như mình sắp điên lên được.

Nhưng hết buổi chiều rồi lại một đêm, Nhật Thống không về. Buổi tối bây giờ, anh thường ở bên ngoài hơn ở nhà, hạnh phúc trong căn nhà nhỏ chùng như bay xa.

Sáng sớm, bà Nhật Quang xếp quần áo vào túi xách để về quê. Bà đứng trước cửa phòng Nguyễn Hạ:

– Nếu như con có làm lỗi gì với nó phải biết sửa chữa. Mẹ nghĩ con trai mẹ thay đổi không hẳn là nó không còn yêu con.

Nguyễn Hạ cúi đầu:

– Cảm ơn mẹ đã cho con lời khuyên.

– Mẹ không hề ghét bỏ con. Tuy nhiên mẹ cũng hiểu con trai mẹ luôn sống có tình có nghĩa, nó là đứa xưa nay không biết bê tha rượu chè, bây giờ lại

thường xuyên uống rượu. Mẹ đang đặt câu hỏi với con đầy Hạ.

Trời đang nóng mà Nguyên Hạ có cảm giác lạnh cả toàn thân. Cả đến bà cũng nghi ngờ cô nữa sao?

Tiếng xe đỗ ngoài cửa, Nhật Thống về đến, anh dựng xe trước hiên nhà bước vào:

– Mẹ về à? Con chờ mẹ ra bên xe.

Bà Nhật Quang nghiêm mặt:

– Suốt đêm qua con đi đâu vậy, con tưởng là con còn độc thân chưa có vợ hay sao vậy?

– Con nhậu với bạn, say quá làm sao về!

– Cả ngày đi làm, tôi còn nhậu nhẹt, muốn chết sớm hay sao?

Nhật Thống quay xe ra, anh đỡ cái giỏ xách của mẹ bỏ vào giữa lườn xe, chờ bà ngồi lên là nổ máy chạy đi. Nguyên Hạ thần thờ nhìn theo. Cô muốn hỏi Nhật Thống có về nhà buổi trưa không, mà không sao nói được. Quay vào ôm con, Nguyên Hạ gục đầu vào mái tóc mềm của con, nước mắt Nguyên Hạ lại lặng lẽ chảy.

Một bàn tay đặt lên vai Nguyên Hạ từ phía sau, cô giật mình quay lại và như bị điện giật cô ôm thẳng bé Bin lùi ra sau:

– Lộc Tú! Anh đến đây làm gì?

– Anh muốn nhìn mặt thẳng bé.

Nguyên Hạ ôm chặt thẳng Bin vào lòng như sợ Lộc Tú sẽ cướp mất con mình:

– Nó không phải là con anh, làm ơn đi ra khỏi nhà tôi.

Lộc Tú lạnh lùng:

– Anh cũng tin đứa bé không phải là con anh, bởi vì mỗi lần quan hệ anh rất

cẩn thận.

Nguyễn Hạ khinh bỉ:

– Không tin, anh đến đây làm gì? Nghe anh nói mà tôi kinh tởm. Lộc Tú!

Anh không còn là Lộc Tú tôi quen ngày xưa nữa:

– Đúng! Đứa bé nhất định không phải máu thịt của anh, nhưng mà Nhật Thống đã làm Ái Như nghi ngờ anh, anh cần nhìn mặt thằng bé.

Lộc Tú giằng tay Nguyễn Hạ để nhìn thằng bé đang ngủ. Anh sửng sốt vì quả thật nó giống anh. Nguyễn Hạ hoảng hốt ôm thằng Bin, cô dùng thân mình che cho con:

– Làm ơn đi ra khỏi nhà tôi, nó không phải là con anh.

– Nhưng nó rất giống anh, em thấy chứ Hạ?

Nguyễn Hạ gào lên nức nở:

– Giống anh thì sao, trẻ con sẽ mỗi ngày mỗi lớn mỗi khác. Làm ơn để yên cho tôi tôi van xin anh, đừng để Nhật Thống nghi ngờ tôi nữa. Lần trước vì anh mà tôi sinh con sớm, như thế chưa vừa lòng anh sao?

Keng ... Một vật rơi trên nền gạch khô khốc. Từ lúc nào Nhật Thống và bà Nhật Quang quay lại, cả hai người đang nhìn Nguyễn Hạ, ánh mắt dữ dội.

Bà Nhật Quang lao vào quát tháo:

– Nguyễn Hạ! Cô trả lời với tôi như thế nào đây? Thì ra cô vẫn lén lút gặp nhân tình của cô. Hóa ra bấy lâu nay con trai tôi làm cái việc tò vò nuôi con tu hú? Đồ dơ bẩn xấu xa!

Nguyễn Hạ khóc òa:

– Không phải như mẹ nghĩ đâu mẹ ơi.

– Không phải như tôi nghĩ? Tôi và con trai vừa đi, cô đã mở cửa đón người.

Trước đây, tôi cứ mắng con tôi hư hỏng, song cô mới chính là kẻ hư hỏng. Mau dọn đồ đạc ra khỏi nhà tôi ngay!

Mặc cho Nhật Thống ngăn cản, bà Nhật Quang cứ lôi bừa Nguyên Hạ ra cửa:

– Ra khỏi đây ngay, đồ xấu xa!

Lộc Tú chen vào giữa:

– Nguyên Hạ! Em cần gì ở đây, anh sẽ đưa em đi, tìm nhà cho em ở.

Quay sang Nhật Thống, Lộc Tú gằn giọng:

– Cậu và mẹ cậu không cần làm âm ỉ, tôi sẽ đưa Nguyên Hạ đi.

Nhật Thống xô Lộc Tú ra:

– Ở đây không phải chuyện của cậu. Trên pháp lý, tôi và Nguyên Hạ là vợ chồng, thằng bé này là con của tôi. Tôi không cho cậu mang hai mẹ con Nguyên Hạ đi đâu cả.

Bà Nhật Quang tức giận:

– Con yêu quá thành mê muội ngu đần rồi Thống. Con là con của người ta, còn con đàn bà này là đàn bà dơ bẩn.

Gạt mạnh Lộc Tú, bà Nhật Quang thẳng tay giáng vào mặt Nguyên Hạ hai tát tay nẩy lửa:

– Đồ con đàn bà xấu xa! Vì mày mà con của tao không có một ngày vui.

Giằng co ồn ào khiến đứa bé khóc hét lên. Nguyên Hạ ôm chặt bé Bin khóc nức nở:

– Tôi sẽ đi, nhưng tôi không đi với anh đâu Lộc Tú.

Lộc Tú kêu lên:

– Em sẽ ở đâu? Đừng có quên em còn có con nhỏ nữa!

Nhật Thống đẩy Nguyên Hạ vào phòng, gài cửa bên ngoài lại, nghiêm mặt:

– Lộc Tú! Cậu đi về đi. Cậu đã có vợ, không có nguyên nhân nào để cậu mang Nguyên Hạ đi cả. Đi đi!

Quay sang mẹ mình, Nhật Thống đau khổ:

– Con xin mẹ, chuyện nhà của con hãy để chúng con giải quyết.

Bà Nhật Quang xẵng giọng:

– Có nghĩa là con tiếp tục sống chung với con đàn bà dơ bẩn đó. Mẹ sẽ từ con, thẳng con ngu ngốc.

– Mẹ ra ngoài đón taxi đi giùm con. Con van xin mẹ.

Bà Nhật Quang khóc òa lên:

– Bây giờ con không cần mẹ nữa phải không? Vậy thì mẹ mặc con ngu ngốc làm cái thứ quà quạ nuôi con tu hú.

Chộp túi xách, bà Nhật Quang ngoe nguẩy đi ra cửa, vừa đi ra khóc, Nhật Thống đau lòng nhìn theo. Tại sao anh hết lòng hết dạ với Nguyên Hạ, nhưng đối lại cô đối xử với anh như vậy đó sao?

Bà Nhật Quang đi rồi, Nhật Thống thô bạo đẩy Lộc Tú ra:

– Đừng có quên cậu đã đẩy cô ấy vào tôi. Bây giờ cô ấy là vợ tôi, sống hay chết cũng là vợ tôi. Đi cho khuất mắt tôi!

Cánh cửa đóng sầm lại, Nhật Thống bắt đầu đập phá những gì chung quanh mình, đầu tiên là bức ảnh cưới phóng to treo trên tường.

Xoảng xoảng ...

Nguyên Hạ kinh hoàng đập tay lên cửa:

– Anh Thống, mở cửa cho em ra ngoài! Em xin anh, nếu muốn đánh, anh hãy đánh em, đừng làm em sợ như vậy anh ơi.

Đập một lúc, Nhật Thống mới mở cửa phòng ngủ ra. Nguyên Hạ đau khổ sụp xuống chân Nhật Thống:

– Thật sự là em chưa bao giờ lừa dối hay phản bội anh cả, Nhật Thống. Sự thật, sau đêm đó em rất đau khổ, rất căm giận Lộc Tú, nhưng rồi những gì anh làm cho em đã khiến trái tim em rung động và em đã bắt đầu yêu anh.

– Bắt đầu yêu anh, vậy tại sao em xúc động đến sinh sớm vậy hả?

– Hôm đó ...

– Hôm đó Lộc Tú đến đây, và em đã không cưỡng lại được sự quyến rũ của mối tình cũ, có đúng không?

– Không có! Lộc Tú ... muốn gần gũi em, em chống cự lại.

– Thằng khôn kiếp, tao sẽ giết mày!

– Nhật Thống! Hãy tin em, đứa con là của anh. Ngày hôm qua em đã đi thử máu của con, nó cùng nhóm máu O với anh mà. Em lấy kết quả cho anh xem.

Nguyên Hạ vội vàng mở tủ lấy tờ xét nghiệm đưa cho Nhật Thống.

– Anh xem đi!

Nhật Thống cầm tờ xét nghiệm xem, cơn ghen cuồng nộ trong lòng anh dịu xuống, anh bước vào nhìn con nằm trong nôi:

– Em có biết cả tháng qua anh đã tự dặn mình, dù nó là con của anh hay của Lộc Tú cũng được, anh không thể nào xua đuổi em, bởi vì anh đã quá yêu em, Hạ ạ.

– Anh Thống!

Nguyên Hạ ôm choàng lấy Nhật Thống nghẹn ngào:

– Em cũng yêu anh. Nếu như anh và mẹ không còn chấp nhận em, em sẽ là không bao giờ trở lại với Lộc Tú cả.

Nhật Thống ôm lấy Nguyên Hạ, anh vùi mặt vào tóc cô:

– Anh rất yêu em. Em hãy là của anh mãi mãi Hạ nhé.

– Mở cửa, mở cửa!

Tiếng quát tháo ầm ĩ gọi mở cửa, bà Nhật Quang quay trở lại, bà không sao chịu nổi sự quá u mê của con trai mình đến thành lú lẫn nuôi con của người khác, đã chứng kiến ngay trước mắt trò phản bội bản thiu vẫn cố giữ cái kẻ thối tha ở lại.

– Mở cửa, mở cửa!

Nguyên Hạ giật mình thức giấc. Nhận ra tiếng bà Nhật Quang, cô vội lay Nhật Thống dậy.

Anh nghe rồi, để anh ra mở cửa.

Nhật Thống vừa mới rút chốt cửa, bà Nhật Quang xô mạnh cánh cửa vào.

Nhật Thống kêu lên:

– Mẹ!

Bà Nhật Quang mang túi xách đi ngay lại ghế xa-lông ngồi, danh giọng:

– Mẹ sẽ không về quê ở mà mẹ ở lại đây và buộc con phải đuổi con đàn bà thối tha đó ra khỏi nhà.

Nhật Thống nhăn nhó:

– Mẹ! Nguyên Hạ đi làm xét nghiệm, bé Bin đúng là con của con. Tất cả chỉ tại Lộc Tú cứ ve vãn quanh Nguyên Hạ, chứ Nguyên Hạ không hề phản bội con.

– Con tin lời con đàn bà thối tha đó à? Con đã quá u mê thành lú lẫn rồi, chứ còn mẹ đã hơn nửa đời người, hai thứ tóc trên đầu, đầu mẹ có sạn rồi, không gạt lừa mẹ được đâu.

Đứng dậy, bà đi xồng xộc vào phòng Nguyên Hạ, lắc mạnh cái nôi có bé Bin đang ngủ:

– Mẹ hỏi con, nó là con của con tại sao không giống con, nước da con đen, còn thằng bé trắng, con giải thích xem?

Nhật Thống lúng túng:

– Đã xét nghiệm rồi mà mẹ, con lấy giấy xét nghiệm cho mẹ xem.

– Khỏi! - Bà Nhật Quang nạt đùa - Tôi không xem! Tôi chỉ tin vào mắt tôi nhìn thấy.

Quay sang Nguyên Hạ đang vội bế con đang khóc vì bị đánh thức, bà Nhật Quang quắc mắt:

– Nếu cô còn chút liêm sỉ hãy mau xa con tôi, tôi cưới vợ khác cho nó. Từ ngày con tôi quen cô, nó gặp toàn xui rủi, xe đụng gãy chân băng bột mấy tháng trời, rồi tập tành uống rượu, đánh lộn. Xin cô đừng có làm hại con tôi nữa, tôi lạy cô.

Bà Nhật Quang chấp tay xá lạy Nguyên Hạ. Nguyên Hạ vội dịch lùi sang một bên nghẹn ngào:

– Mẹ! Con xin mẹ đừng lạy con. Bé Bin thực sự là con của anh Thống mà mẹ.

– Cô đừng có bẻm mép nữa! Có đi không, hay đợi tôi tổng cổ thì cô mới chịu bế con đi?

Nhật Thống ôm Nguyên Hạ, van lơn bà Nhật Quang:

– Mẹ đừng đuổi Nguyên Hạ đi, con xin mẹ. Con yêu Nguyên Hạ, bé Bin là giọt máu của con, chúng con sẽ sống với nhau hạnh phúc chứ không nặng nề nữa. Mẹ hãy tin con.

– Không là không! Nếu con còn chứa chấp Nguyên Hạ trong nhà này thì đừng có gọi mẹ là mẹ. Mẹ sẽ ra đường lao đầu vào xe tải nào đó chết cho khỏi nhục nhã.

Buông Nguyên Hạ, Nhật Thống quỳ xuống ôm chân bà Nhật Quang:

– Mẹ ơi! Con xin mẹ đừng có như vậy mà. Đừng buộc khó con!

Mẹ đâu có buộc khó con. Khi cha con mất, mẹ vẫn tảo tần nuôi hai chị em con nên người, không bước đi bước nữa. Mẹ cũng chưa bao giờ đòi hỏi ở con bổn phận làm con. Nhưng bây giờ mẹ buộc con, phải có nghĩa vụ làm con với mẹ. Nếu không, cả đời này xem như con không có mẹ. Sao, có đuổi nó đi không?

Nhật Thống nghẹn ngào:

– Mẹ, đừng mà mẹ!

– Vậy thì để mẹ đi chết.

Bà Nhật Quang lao ra cửa, Nhật Thống hoảng sợ đuổi theo:

– Đừng mẹ ơi!

Anh giữ được bà Nhật Quang ôm chặt cứng lấy bà mà khóc. Nguyên Hạ cũng khóc cô hiểu rằng mình phải ra đi. Đi đâu, Nguyên Hạ không biết, cô không có nơi nào để đi. Về với mẹ lại càng không được. Ông Lượm đời nào cho cô vào nhà. Nếu như cô không về với mẹ, cô biết đi đâu đây, khi cô còn có đứa con nhỏ.

Bỏ quần áo của mình và con vào valy, Nguyên Hạ nhìn Nhật Thống đau khổ:

– Anh hãy để cho em đi. Giữa em và mẹ, anh nên chọn mẹ.

Nhật Thống lắc đầu:

– Anh không muốn em đi. Mẹ ơi, con van mẹ.

Bà Nhật Quang lạnh lùng:

– Mẹ nói rồi, nếu có nó thì không có mẹ, con cứ lựa chọn. Mẹ không cho phép con đàn bà hư hỏng thói tha đó ở trong nhà này.

Nhật Thống khỏ tâm bước theo Nguyên Hạ ra tới cửa, anh dúi vào tay cô nắm tiền, khe khẽ:

– Điện thoại cho anh nghe Hạ.

Một tay bế con, một tay xách valy, Nguyên Hạ đi làm lũi. Phía sau, Nhật Thống gục đầu vào cánh cửa, anh thấy mình bất lực trước người mẹ độc đoán.

Nguyên Hạ sẽ ở đâu? Mới một đêm vợ chồng hòa thuận ảm áp, buổi sáng ra lại chia tay tức tưởi như thế này sao!

Chỉ chờ cho. Nguyên Hạ đi, bà Nhật Quang bấm khóa cửa đóng lại:

– Mẹ biết con sẽ đau khổ, nhưng phải quên nó đi. Trên đời này có thiếu gì con gái tốt cho con chọn. Nhất là Ngọc Lệ ở quê, nó vẫn chờ con kia mà.

Nhật Thống ghen ngào:

– Ngoài Nguyên Hạ, con sẽ không yêu ai và lấy ai cả.

Bà Nhật Quang giận dữ:

– Con đúng là ngu ngốc mà. Để xem, con sẽ sáng mắt ra, rồi con đàn bà xấu xa đó sẽ trở về với nhân tình của nó. Mẹ không tưởng tượng một người có học như con lại u mê ngu xuẩn như vậy.

Nhật Thống cúi đầu không cãi lời mẹ, chỉ làm cho bà thêm tức giận. Mẹ làm sao hiểu, khi đã yêu, ở bên nhau một phút thôi, người ta cũng hạnh phúc. Anh sẽ đi tìm Nguyên Hạ, rồi mẹ cũng sẽ nguôi giận.

– Chị Hai về!

Nguyên Hạ ngấp ngừng bước qua cánh cửa. Ông Lượm đang ngồi trước chai rượu đế, ngẩng phắt đầu lên nhìn Nguyên Hạ. Nguyên Hạ cúi đầu chào ông:

– Dượng! Dượng khỏe không?

Ông Lượm cười nhạt:

– Mà y về đây xem tao chết chưa chứ gì? Đừng có lo, tao vẫn khỏe. Sao bé con về một mình vậy, bị người ta tống cổ ra khỏi nhà, đúng không?

Nguyễn Hạ cúi đầu, cô đáp dối:

– Dạ không có! Con về thăm nhà năm mươi hôm, anh Thống sẽ xuống rước con.

– Vậy hả! Tao cứ tưởng mày bị đuổi rồi chứ. Ở lại nhà này là phải trả tiền ăn uống, tiền điện. Mẹ mày bây giờ già không có tiền nuôi thêm miệng ăn nữa đâu.

– Dạ, con biết rồi!

Nguyễn Hạ lấy tiền đưa cho ông Lượm. Nhìn thấy những tờ tiền màu xanh, mắt ông Lượm sáng lên vội chộp lấy cất vào túi.

– Thằng Tý coi nhà, tao đi chỗ này một chút.

Thằng Tý liếc xéo ông Lượm:

– Ba đánh bài chứ gì.

Ông Lượm nạt đùa:

– Im miệng mày lại! Có tiền, tao phải đi đánh gỡ lại tiền thua chứ.

Vậy là ông lao ra ngoài, Nguyễn Hạ thở dài nhìn theo. Vạn bất đắc dĩ cô mới về đây, nơi cô đã từ bỏ đi ra. Nếu như không cô bé Bin, Nguyễn Hạ không bao giờ trở về.

Thằng Tý có vẻ thích bé Bin, nó đưa hai tay ra:

– Em bé cháu một chút nghen! Em bé đẹp quá chị Hạ ơi.

Nguyễn Hạ trao cho em trai, cô nhìn quanh nhà. Vẫn nghèo nàn nhếch nhác, chẳng có đổi thay. Cuộc đời của mẹ có lẽ cho đến cuối đời bà vẫn khổ.

Hôn bé Bin, thằng Tý đùa với cháu, nó chọt ngược lên nhìn Nguyễn Hạ:

– Bộ chị quá giang xe anh Lộc Tú hả?

Nguyễn Hạ lắc đầu:

– Đâu có! Sao em hỏi vậy?

– Em thấy ảnh hồi sáng, đi xe hơi, lái xe xịn nữa nghe, sang trọng và "oách không chịu nổi."

Nguyễn Hạ cười buồn im lặng. Đó là những gì Lộc Tú muốn có, anh sẵn sàng vứt bỏ cô trên con đường anh cần đi tới. Cô cũng chẳng muốn nhớ hay suy nghĩ về kẻ đã ruồng bỏ mình, vậy mà anh vẫn cứ luôn xuất hiện, đẩy cuộc đời của cô từ bất hạnh này sang bất hạnh khác ...

Thằng Tý lại hỏi Nguyễn Hạ:

– Chị thấy nhà ba má anh Lộc Tú chưa, bây giờ lên tới hai tầng lầu, đẹp lắm chị ơi.

Nguyễn Hạ đứng lên:

– Em bé cháu giùm chị, chị ra chợ tìm mẹ nghe?

– Dạ!

Nguyễn Hạ bước ra đường. Mới đó mà đã hai năm cô xa làng quê, những gì quen thuộc gặp lại gây cho trong lòng Nguyễn Hạ nỗi ngậm ngùi và buồn mênh mang.

Một chiếc xe chạy vụt qua, Nguyễn Hạ mãi suy nghĩ nên không thấy, nhưng Lộc Tú đã nhìn thấy Nguyễn Hạ, anh de xe lại:

– Nguyễn Hạ!

Nguyễn Hạ giật mình nhìn lên, mặt cô sầm xuống ngay và lạnh lùng bước tiếp. Lộc Tú đỗ xe lại, mở cửa bước xuống vui mừng:

– Em về hồi nào vậy Hạ?

Nguyễn Hạ lãnh đạm:

– Anh đừng đi theo tôi nữa, xin làm ơn để tôi yên!

Lộc Tú tha thiết:

– Gặp em ở đây anh mừng lắm. Tại sao em cứ cố chấp hoài vậy, ngày đó vì sự việc bắt buộc, anh mới ruồng bỏ em, đẩy em cho Nhật Thống. Nhưng rồi khi cưới vợ, một cô vợ thọt chân, anh làm sao có hạnh phúc. Cho nên anh vẫn nhớ em và muốn chúng mình nối lại cung đàn dang dở.

– Tôi không bao giờ trở lại với anh cả, những gì anh đòi xử quá gây tổn thương cho tôi rồi. Có chết, tôi cũng không trở lại với anh.

Nguyễn Hạ bỏ chạy đi, Lộc Tú nhìn theo:

– Em cứ lạnh lùng đi, rồi cũng sẽ quay về với anh mà thôi. Tại sao lại cố chấp? Chúng ta có thể bên nhau vui vẻ mà. Cuộc đời là phải sống hưởng thụ, hưởng chi anh vẫn còn yêu em và không tin là em đã quên anh.

– Dượng Lượm!

Lộc Tú vỗ vai ông Lượm, cười:

– Dượng còn nhớ cháu không?

Ông Lượm ngẩn người ra trước Lộc Tú, người vừa vỗ vai ông, ăn mặc sang trọng và tri thức nữa. Ông nhìn từ đầu xuống chân Lộc Tú như cố nhớ. Lộc Tú thân mật ôm vai ông:

– Cháu là thằng Tú trước đây chơi thân với Nguyễn Hạ nè.

– A!

Ông Lượm kêu lên:

– Lộc Tú! Dượng nhớ ra rồi. Bây giờ ăn mặc sang trọng, đẹp trai ra, dượng đâu nhận ra.

– Đi làm mấy lon bia với cháu nghen dượng?

Vừa nói, Lộc Tú vừa rút từ một trăm ngàn nhét vào túi áo ông Lượm:

– Biểu dưỡng uống cà phê.

Ông Lượm vui mừng, không ngờ sáng nay hên trúng mánh" như vậy, nên gật đầu ngay:

– Cháu còn nhớ dưỡng, rủ đi uống rượu, dưỡng đi ngay, không khách sáo đâu.

Lộc Tú cặp cổ ông Lượm kéo lại chiếc xe Ford bóng loáng đang đậu bên đường:

– Dưỡng lên xe đi!

Ông Lượm tròn mắt như không muốn tin Lộc Tú lại thân mật mời ông đi uống rượu còn cho tiền. Được ngồi lên chiếc xe sang trọng có máy điều hòa mát lạnh quả là sung sướng. Ông nhún nhún nệm ghé cô lò xo êm ái, rồi quay nhìn Lộc Tú:

– Có chuyện gì muốn nhờ dưỡng đúng không?

– Cái gì dưỡng cũng biết hết. Như dưỡng biết đó, hồi trước cháu rất yêu.

Nguyễn Hạ, vì hoàn cảnh ... mà thật ra là tại Nguyễn Hạ có lỗi với cháu, cháu mới đi lấy vợ, chứ thật lòng cháu vẫn còn yêu em Hạ.

Ông Lượm lắc đầu:

– Ủ, con nhỏ đó ngu lắm, cả tuần nay về nhà ở, không biết cho tới khi nào thằng kia mới chịu xuống rước.

– Không có đâu dưỡng ơi, má nó bắt nó bỏ em Hạ.

Ông Lượm trợn mắt:

– Đồ khốn! Tại sao bắt con bỏ vợ là sao? Nếu như vậy dưỡng lên Sài Gòn hỏi tội nó.

– Bỏ đi dưỡng, tức giận làm gì. Với lại, thằng Bin ... là con của cháu, cháu

muốn Hạ trở về với cháu.

Ông Lượm sững sờ:

– Thằng ... Thằng Bin là ...

– Con của cháu. Dượng giúp cháu thuyết phục em Hạ. Cháu đã mua sẵn một căn phố ở chợ, nếu Hạ bằng lòng, cháu sang tên cho Hạ để mua bán, dượng và mẹ muốn ra đó ở cứ ở.

Ông Lượm mừng rơn:

– Cháu muốn dượng giúp gì đây?

Dượng thuyết phục Hạ và ...

Lộc Tú nói nhỏ vào tai ông Lượm:

– Cháu sẽ thưởng cho dượng một triệu nếu như Hạ về với cháu.

Ông Lượm thích chí vỗ vai Lộc Tú:

– Yên trí đi, nhất định dượng sẽ giúp con.

Lộc Tú hài lòng với con người hám tiền như ông Lượm, ông sẽ sẵn sàng làm theo lời sai khiến của anh. Những gì Lộc Tú từng áp dụng để đẩy Nguyên Hạ cho Nhật Thống, bây giờ anh sử dụng lại để đòi Nguyên Hạ và buộc cô trở về với anh. Ở Sài Gòn, anh có Ái Như và ở đây anh có Nguyên Hạ, đúng là lưỡng toàn kỳ mỹ. Nguyên Hạ là mối tình đầu của anh, anh không muốn mất tức tưởi như vậy. Bây giờ anh có tất cả, ngoài Nguyên Hạ và chức tổng giám đốc công ty Hoàng Phú và cả hai sẽ lần lượt là của anh.

Vẽ kế hoạch cho ông Lượm xong, Lộc Tú yên trí lái xe về Sài Gòn. Anh không muốn về cũng phải về cứ nhìn Ái Như cùng cái bụng vượt mặt của cô là anh phát chán. Người đâu như củi khô, mỗi lần gần cô, nhìn cái chân teo tép của cô là anh muốn lợm giọng. Anh không tìm cách níu kéo Nguyên Hạ về với anh, buồn chết đi mất.

Mưa Sa Giông

Chương 6

Ông Phú đang ngồi xem ti vi ngược lên khi thấy Lộc Tú:

– Nhà máy mì của con như thế nào?

– Dạ, chạy tốt ba ạ. Năm nay mì trúng lớn nên thu mua được rất nhiều, ba có thể cho con vay thêm ít tiền nữa được không?

– Con cần bao nhiêu?

– Dạ, khoảng một tỷ.

– Được, nhưng tạm thời ba đưa trước con năm trăm thôi.

Lộc Tú cố giấu vẻ mừng rỡ:

– Cảm ơn ba!

– Nhưng con cũng đừng quá mê việc bỏ quên con gái của ba nhé, nó sắp sanh rồi.

– Không có đâu ba! Ba đã yêu thương giúp đỡ con, con càng yêu thương Ái Như hơn nữa.

– Con vào trong với nó đi.

Lộc Tú đi vào trong, anh đẩy cửa phòng bước đi lại bên Ái Như, hôn cô:

– Sao em không ra ngoài xem ti vi với ba, lại ngồi ở đây? Đạo này anh quá bận nên thường xuyên vắng nhà, em tha lỗi cho anh ghen?

– Tại sao anh phải chạy về đến Tây Ninh mở nhà máy mì vậy?

Lộc Tú ngồi xuống ôm qua người Ái Như:

– Tây Ninh là quê của anh. Hơn nữa, mở nhà máy mì kiếm được nhiều tiền, có cơ hội làm giàu thì phải chụp lấy chứ em.

– Em có cảm giác anh thích kiếm tiền hơn là ở bên em.

Lộc Tú cười xòa hôn vào má Ái Như:

– Em phải quan trọng hơn tiền chứ! Sắp sinh rồi, em nên ăn nhiều ngủ nhiều vào hơn là nghĩ ngợi lung tung, không tốt đâu.

– Bên ngoài có nhiều cô gái trẻ đẹp, em sợ anh phải lòng họ.

– Điên thật! Anh có cô vợ như em còn muốn gì nữa.

Đứng lên, Lộc Tú vươn vai:

– Anh đi tắm đây. Ngày mai có lẽ anh phải về Tây Ninh nữa.

– Anh Tú! Hay anh cho em về Tây Ninh sinh con đi, ở trên đó còn có mẹ.

Lộc Tú giật mình gạt phắt đi:

– Đừng có quên em sinh con so, sức khỏe kém, về Tây Ninh không được đâu.

Anh sẽ cố gắng về mỗi ngày mà.

Thật ra, trong đầu Lộc Tú đã hình thành một mái ấm khác, cho nên anh không thể nào để Ái Như về quê. Ngày mai anh sẽ có lại Nguyễn Hạ, chắc chắn như thế.

– Hạ! Con nói là sợ Nhật Thống sẽ tìm thấy con đúng không? Dượng mới gặp nó ngoài chợ. Mau theo dượng bế thằng Bin đi cửa sau trốn nó.

Nguyễn Hạ lúng túng, nửa muốn gặp Nhật Thống nửa lại không. Cho đến bây giờ anh vẫn không thuyết phục được mẹ mình cho cô trở về nhà. Yêu cô, anh cũng yêu và có hiếu với mẹ, anh đều muốn chu toàn cả. Cô nên có thái độ nào đây?

Thấy Nguyễn Hạ chần chừ, ông Lượm vội bế thằng Bin lên giục:

– Đi mau lên! Một lát trở lại, đừng sẽ hỏi nó, nếu mẹ nó chấp nhận con, thì đừng cho gọi con về.

Một tay bế thằng Bin, một tay ông Lượm lôi Nguyên Hạ đi ra cửa sau.

Chùng thấy Nguyên Hạ chịu đi theo mình, ông mừng rỡ:

– Để đừng lấy xe chở con đi.

Trong lúc bối rối, Nguyên Hạ không kịp suy nghĩ sao ông Lượm trở nên tốt với mình. Ông chở cô đến một căn nhà nằm ở khu phố mặt tiền chợ và tự nhiên lấy chìa khóa mở cửa nhà. Nguyên Hạ băn khoăn:

– Nhà của ai vậy đừng?

Ông Lượm cười toe:

– Đùa với con thôi chứ nhà này là do ... thằng Thống mua cho con, nó bảo đừng tìm cách thuyết phục con chịu ra đây ở, chờ nó năn nỉ má nó.

Nguyên Hạ cảm động:

– Vậy mà lúc này đừng không chịu nói, một hai kéo bừa con đi. Nếu là anh Thống mua cho con thì con cứ ở, con là vợ anh mà.

– Vậy thì vào nhà đi. Con xem nè, nó còn bảo đừng mua trái cây, nước ngọt bỏ đầy tủ lạnh cho con. Nó thương con lắm đó.

Ông Lượm xăng xái mở tủ lạnh lấy hai lon nước ngọt ướp lạnh mang ra nhà sau, rồi trở ra đưa cho Nguyên Hạ một lon:

– Uống đi cho mát! Con chịu ở nhà này rộng rãi có chỗ cho thằng Bin chơi.

Nguyên Hạ cầm lon nước, cô vô tình đưa lên uống trước đôi mắt hồi hộp của ông Lượm. Chùng thấy cô uống mấy hớp liền, ông vui vẻ:

– Cái thằng đợc đó, nó với đừng vài bữa sẽ xuống với con. Con uống hết lon nước đi, rồi đưa cho đừng đi bỏ. Xong, con vào trong xem, nó sắm cho con đủ cả.

Nguyên Hạ uống thêm mấy ngụm nữa mới đi vào trong, mọi thứ đều tiện nghi. Sao cô không muốn tin chút nào, Nhật Thống đâu có nhiều tiền để mua sắm cho cô nhiều như thế này. Nguyên Hạ quay nhìn ông Lượm, nghiêm mặt:

– Dượng! Dượng hãy nói thiệt với con đi căn nhà này là của ai mua? Bởi vì anh Thống không thể nào có nhiều tiền.

– Anh mua đấy!

Từ ngoài cửa, Lộc Tú bước vào:

– Anh mua cho em và con. Em phải trở về với anh, vì em vốn là của anh mà.

Nguyên Hạ tức giận:

– Thì ra anh thuê dượng của tôi ...

Một cảm giác khó chịu và choán váng khiến Nguyên Hạ lão đảo, Lộc Tú vội giữ cô lại. Anh kéo thẳng Bin ra khỏi tay Nguyên Hạ, đưa nó cho ông Lượm:

– Dượng bế nó về nhà giao cho mẹ giữ nó giùm.

Đã nhận tiền của Lộc Tú, cho nên bây giờ ông Lượm nghe lời Lộc Tú răm rắp, bế thẳng Bin, mặc cho thằng bé khóc đòi mẹ:

– Má ... má ...

Một chút tinh táo cuối cùng, Nguyên Hạ gào lên:

– Dượng, trả thẳng Bin cho con!

Cô bị Lộc Tú ôm lại, anh dùng chân đóng cửa lại:

– Anh đã cố quên chuyện em từng thuộc về người đàn ông khác hay thằng Bin không phải con của anh, làm mọi cách để kéo em về với anh, em nên thuận theo sự xếp đặt của anh.

Lộc Tú bế xốc Nguyên Hạ lên đi vào phòng, lý trí bảo Nguyên Hạ chống lại Lộc Tú nhưng toàn thân cô nóng như lửa, lại một cảm giác khao khát ái ân bùng bùng như lửa dậy, Nguyên Hạ xuôi tay để cho dục vọng chế ngự cô ...

– Dượng!

Bận bịu với thằng Bin đang gào khóc, ông Lượm vừa đi vừa dỗ, thằng Bin cứ gào lên đòi mẹ:

– Dượng đưa nó cho con!

Nhật Thống xót thằng bé trên tay ông Lượm. Ông Lượm giật mình nhìn thấy Nhật Thống mà như thấy ma:

– Ôi! Xuống ... khi nào vậy?

Nhật Thống bế con, thằng bé được Nhật Thống bế, nín khóc ngay lập tức, đưa tay sờ mặt Nhật Thống:

– Ba ... ba ...

Nhật Thống hơn con, lòng tràn ngập cảm xúc. Anh biết là Nguyên Hạ sẽ về đây mà. Mười ngày qua anh cứ chờ mãi điện thoại của cô, nhưng không có một lần. Nỗi nhớ con khiến anh tìm về đây. Đúng là Nguyên Hạ đã về đây.

Còn ông Lượm, nhìn thấy Nhật Thống thì bực mình, đúng hơn là ông sợ nếu như Nguyên Hạ về với Nhật Thống, ông sẽ không được Lộc Tú cho tiền nữa.

ông xẵng giọng:

– Mà xuống đây làm gì? Mẹ của mày đuổi mẹ con nó đi, xuống đây định làm khổ nó nữa hả?

– Mẹ con không hiểu nên đuổi Nguyên Hạ đi, chứ Nguyên Hạ là vợ con, thằng Bin là con của con làm sao con bỏ được hả dượng?

Ông Lượm lạnh lùng:

– Nó không còn là vợ của mày nữa, nó trở về với Lộc Tú rồi. Bây giờ thằng

Tú mua nhà cho nó ở. Mà trở về Sài Gòn đi.

Nhật Thống cau mày:

– Dượng nói cái gì?

– Mày đâu có điếc mà hỏi lại tao. Tao nói là nó trở về với Lộc Tú rồi.

– Con không tin!

– Mày không tin tùy mày. Nó giao con cho tao, hai đứa nó đi chơi rồi.

Nguyễn Hạ đi đâu rồi ... dượng chỉ chỗ cho con đi.

– Không được!

– Nếu như vậy con sẽ vào nhà ngồi đợi Nguyễn Hạ về.

– Tùy mày!

Nhìn thẳng Bin mừng mình cười toe toét mà tim Nhật Thống đau như dao cắt. Anh không tin Nguyễn Hạ trở lại với Lộc Tú. Không thể nào! Cô chờ anh thuyết phục mẹ mà.

Ruột gan Nhật Thống nóng như lửa, nhưng anh chẳng làm gì được khác hơn là chờ Nguyễn Hạ về ...

Nguyễn Hạ tỉnh lại, cô nằm mơ màng rồi tỉnh giấc, bởi cảm giác lạnh lạnh và trống trải. Cô mở mắt ra, tay chạm vào người nằm cạnh mình.

Lộc Tú đang ngồi hút thuốc sát bên Nguyễn Hạ, anh đã ngấm mãi thân thể cô sau phút ái ân cuồng nhiệt, một thân thể đẹp tròn đầy và tràn trề sinh lực, bộ ngực no vun quyen rũ, khác hẳn với cô vợ thọt chân của anh.

Dụi tắt điếu thuốc, anh cười với Nguyễn Hạ:

– Em dậy rồi à? Em vẫn tuyệt vời như ngày xưa Hạ ạ.

Nguyễn Hạ bật dậy, cô vớ vội quần áo mặc vào, cắn hờn nhìn Lộc Tú:

– Bỉ ổi, anh bỉ ổi lắm!

– Chẳng có gì bỉ ổi cả, em vốn là của anh, anh đòi lại, như vậy thôi.

– Anh nghĩ tôi là món đồ anh mua sao vậy. Lúc tôi yêu anh bằng cả trái tim, anh lại đeo đuổi theo cô gái khác. Rồi để vứt bỏ tôi, anh đẩy tôi vào Nhật Thống. Khi tôi đã là vợ Nhật Thống, anh vẫn không để yên cho tôi và bây giờ nữa, tôi đã nợ nần gì anh vậy hả?

– Vì anh yêu em, vì sự nghiệp anh phải bỏ em. Bây giờ có tất cả rồi, anh muốn có em, như vậy thôi.

– Vậy còn vợ anh?

– Cô ta ở Sài Gòn, còn em ở đây. Em nên ngoan ngoãn dịu dàng hơn là tức giận, anh hứa sẽ lo cho em.

Nguyễn Hạ chua chát:

– Anh xem tôi là món đồ thì đúng hơn, để thỏa mãn nhu cầu tình dục của anh. Đồ khốn nạn!

Nguyễn Hạ tức giận lao xả vào đánh Lộc Tú, anh ôm ghì lấy cô:

– Anh đã bảo em hãy ngoan ngoãn rồi mà. Có yêu em, anh mới tìm kiếm em.

Chứ nếu không yêu em, anh chẳng thèm, địa vị của anh bây giờ muốn ai mà không được.

Nguyễn Hạ khóc ròng:

– Sao anh làm khổ tôi như vậy hả? Khi thất thân với Nhật Thống, tôi đau khổ vô cùng vì mặc cảm có lỗi với anh. Bây giờ tôi là vợ Nhật Thống, anh lại lần nữa để tôi mang mặc cảm có lỗi với chồng mình, tại sao làm khổ tôi như vậy hả?

– Mẹ của Nhật Thống đâu có nhìn nhận em. Đã như vậy, nó còn không bảo bọc được em, để em phải về sống khổ bên mẹ. Anh yêu em, chúng mình là mối tình đầu của nhau, anh đâu có làm ngơ được. Em trở về với anh là hợp

lẽ nhất.

Nguyễn Hạ cay đắng:

– Anh nghĩ là sau khi đẩy tôi vào tay Nhật Thống, thì tôi còn yêu anh nữa sao?

Lộc Tú giận dữ:

– Anh không muốn nghe em nói là em hết yêu anh. Em đã là của anh phải là của anh, em hiểu chưa?

Lộc Tú đẩy Nguyễn Hạ nằm xuống, anh nằm đè lên cô, hai tay ôm gương mặt cô bắt cô nhìn vào mắt anh:

– Đừng có làm anh phải nổi giận khi anh cố quên những gì trong quá khứ.

Môi Lộc Tú tìm môi Nguyễn Hạ trong nụ hôn cưỡng đoạt, mặc cho cô ngo nguậy đầu tránh. Đôi bàn tay Lộc Tú như gọng kềm chặt Nguyễn Hạ và bây giờ là anh cưỡng bức cô.

Nhật Thống đứng bật dậy khi nhìn thấy chiếc Ford của Lộc Tú đỗ lại trước nhà, Lộc Tú xuống trước, anh nhìn thấy ngay Nhật Thống, nên vòng qua mở cửa xe cho Nguyễn Hạ:

– Nên nhớ em là của anh! Anh sẽ đập gãy giò nó nếu như em muốn về với nó.

Nguyễn Hạ ngồi chết lặng, cô không bao giờ mong gặp Nhật Thống trong hoàn cảnh này. Nhật Thống bước ra đau đớn nhìn Nguyễn Hạ. Anh đã đợi cô đúng sáu tiếng đồng hồ và sự thật phũ phàng phơi bày trước mắt anh:

Nguyễn Hạ đã trở lại với Lộc Tú.

– Nguyễn Hạ! Em nói gì với anh đây hả Hạ?

Lộc Tú cười đều, vỗ vai Nhật Thống:

– Mà muốn Nguyễn Hạ nói gì? Ly hôn đi!

Nhật Thống hất tay Lộc Tú ra:

– Mà còn muốn làm khổ Nguyên Hạ cho đến bao giờ? Kéo Nguyên Hạ về với mà, vậy còn Ái Như?

Lộc Tú lạnh lùng:

– Ái Như có phần của cô ấy.

– Về Sài Gòn, mà có Ái Như, còn xuống nhà máy mà cô Nguyên Hạ. Mà nghĩ ông Hoàng Phú để yên cho mà bỏ bê con gái ông ta à?

– Tao không bỏ bê, nhưng mà ... thử lấy một cô vợ thọt chân đi, chẳng thú vị gì cả.

– Đây là mà lựa chọn mà.

– Đúng là tao lựa chọn, Nguyên Hạ từng là của tao, và tao đòi lại như thế thôi. Mà hãy về đi!

Nhật Thống còn cố nhìn Nguyên Hạ tha thiết:

– Nguyên Hạ! Anh sẽ cố gắng thuyết phục mẹ để em và con trở về. Em đừng trở lại với Lộc Tú.

Nguyên Hạ lắc đầu:

– Anh hãy về Sài Gòn đi, em không về với anh nữa đâu. Về Sài Gòn ... nghe lời mẹ cưới vợ khác.

– Không! Anh không cưới ai ngoài em cả.

– Anh đi về đi!

Nguyên Hạ hét lên, cô mở cửa xe đi nhanh vào nhà. Cô không còn mặt mũi nào để nhìn Nhật Thống, duyên nợ của cô chỉ còn có bấy nhiêu thôi.

Nhật Thống toan đuổi theo, song ông Lượm ngăn lại:

– Nó đã nói như vậy, mà không nghe hay sao hả? Nó bỏ mà rồi, mà

muốn lấy một con vợ đã ăn nằm với tình nhân cũ của nó à? Về đi!

Nhật Thống bị ông Lượm xô ra đường, anh đứng chết lặng giữa buổi chiều nắng tắt từ lâu. Hoàng hôn đang buông xuống một màu nhờ nhờ tối. Hét to lên phần hận, Nhật Thống bỏ chạy đi ...

Cái vẻ phần hận làm tan nát trái tim Nguyên Hạ. Cô từng bị phản bội, nên hiểu nỗi đau của sự phản bội. Xin lỗi anh Nhật Thống ơi. Hãy căm ghét em đi, để em được quên. Nguyên Hạ bỗng muốn đi thật xa, làm một kẻ không cội nguồn để quên tất cả. Nếu như không có bé Bin, Nguyên Hạ dễ xử biết bao. Cô chịu cực khổ được, nhưng còn thằng Bin, còn quá nhỏ để chịu dạn dày sương gió. Thôi thì đành nhắm mắt xuôi tay vậy.

Lộc Tú gõ cửa phòng làm việc của ông Hoàng Phú và đẩy cánh cửa bước vào:

– Ba gọi con.

– Ngồi đó đi!

Ông Phú dụi tắt điều thuốc đang hút ngược nhìn Lộc Tú:

– Con định qua mặt ba và ái Như cho đến khi nào nữa hả?

Lộc Tú giật mình vờ cười gượng gạo:

– Con hiểu ý ba?

– Con nghĩ là ba không biết việc con chung sống với một cô gái ở Tây Ninh hay sao? Nếu như vậy con lầm rồi. Ái Như sinh con nằm một chỗ, chân nó bị liệt từ nhỏ nên đi đứng không nhanh lẹ, mặc cảm nên thường ở nhà. Nhưng còn ba, ba là con người bình thường, những gì con làm, ba đều biết cả.

Lộc Tú lúng túng:

– Con xin lỗi ba ... nhưng con và cô gái đó có con rồi ba ạ, một đứa con trai.

– Như vậy có nghĩa là lâu nay con lừa dối Ái Như?

– Con không dám!

– Như vậy con định là cứ ở Sài Gòn thì sống với con gái của ba, đi Tây Ninh là ở với cô gái đó?

– Con ...

– Ba sẽ quyết định giúp con, vì đây là vì hạnh phúc của con gái ba. Mang đứa bé đó cho một người khác nuôi. Cho cô gái đó một số tiền, chấm dứt tất cả mối quan hệ.

– Không được!

Lộc Tú bật dậy:

– Sao ba tính hẹp cho con vậy?

– Vậy còn con gái ba thì sao?

– Con lấy Ái Như đã là một thiệt thòi cho con, cô ấy chăm sóc cô ấy còn chưa được thì lấy gì làm tròn bổn phận một người vợ với con. Ái Như yếu ớt luôn đau yếu, nhưng con đã không vì thế mà bỏ Ái Như, ba cũng phải thông cảm cho con, khi con có người phụ nữ khác bên ngoài.

Rầm ... - Ông Hoàng Phú tức giận vỗ mạnh bàn:

– Hôm nay cậu đã lòi bộ mặt đào mỏ của cậu rồi, đúng không? Tôi sớm biết có ngày này nên luôn nhờ luật sư cố vấn phân tích cái nào bất lợi khi bàn giao quyền hành cho cậu. Nếu đã như vậy, tôi sẽ phong tỏa tài khoản của cậu ở ngân hàng.

Lộc Tú cười lạt:

– Ba cạn tài ráo máng với con làm gì? Căng thẳng quá, con sẽ bỏ Ái Như.

– Mà dám?

– Ba à! Không có tên đàn ông hoàn hảo nào chịu cưới con gái ba vì tình yêu cả. Lâu nay con đã cố gắng ép mình mang hạnh phúc đến cho Ái Như là vì cả đôi bên cùng có lợi. Cứ xem như ba mua chồng cho con gái của ba đi.

– Khôn kiếp!

Ông Hoàng Phú giận run, chỉ tay vào mặt Lộc Tú:

– Mà ý tưởng tao cho mày được thì tao không lấy lại được à?

– Con biết ba sẽ làm được nhưng con cần cảnh cáo ba, nếu ba ép con, con sẽ bỏ Ái Như.

Lộc Tú đứng dậy mở cửa, ông Hoàng Phú tức giận:

– Tao chưa nói hết, mày đứng lại đó!

– Vậy thì ba nói đi!

– Mày muốn như thế nào mới chịu bỏ cô gái kia?

– Muốn ... ngồi ghế tổng giám đốc.

– Khôn kiếp!

Con giận làm cho ông Hoàng Phú run cả tay chân, gương mặt tái sang đỏ từ đỏ sang tái. Lộc Tú quay lại mở tủ lấy thuốc cho ông:

– Ba không nên nổi giận. Con có người phụ nữ khác bên ngoài nhưng con đâu có bỏ Ái Như và con của con.

Ông Phú cầm viên thuốc bỏ vào miệng và nhận ly nước của Lộc Tú, lòng ông đầy căm giận. Ông sẽ không chịu thua thằng khôn kiếp này. Từ lâu ông đã nghi ngờ nó lấy con gái ông vì tiền, quả là không sai. Tiếc là con gái ông lại quá yêu thương một tên đào mỏ.

Ông Phú đang còn cay đắng với bao ý nghĩ, Lộc Tú vịn lên vai ông bóp nhẹ:

– Dù sao con vẫn xem ba như là ba ruột của con. Ba đã cho con Ái Như và sự sản này. Ba đừng cố chấp, ba kiếm nhiều tiền làm gì, có chết cũng đâu có mang theo được vậy thì hãy dùng tiền của ba để mua hạnh phúc cho Ái Như.

Ông Phú giận dữ đến run rẩy:

– Mày mau cắt xéo đi cho tao!

– Con đi gọi cô y tá cho ba.

Lộc Tú quay lưng đi cửa một cách thản nhiên vui sướng vì đã chọc giận ông Phú. Ông ta phải hiểu cuộc đời chẳng qua là một sự trao đổi.

– Thông! Dậy đi con Thông?

Mặc cho bà Nhật Quang lay gọi, Nhật Thông ngủ như chết, không gian hay thời gian với anh không còn ý nghĩa, mất Nguyên Hạ, cuộc đời của anh xem như mất tất cả.

Gọi mãi không được, bà Nhật Quang tức giận đi ra sau múc một ca nước đầy đi lên hắt lên đầu, lên người Nhật Thống. Bị ướt, Nhật Thống mới chịu mở mắt ra, mắt nhắm mắt mở:

– Làm gì yậy mẹ? ươn xin mẹ để yên cho con.

– Để yên cho con bao lâu rồi hả? Bỏ việc làm suốt ngày chỉ biết uống rượu rồi ngủ, con định dùng kế sách này để đối phó với mẹ, cho mẹ chấp nhận để mẹ con nó về đây à?

Nhật Thống chán nản vò tóc:

– Nguyên Hạ không về với con nữa đâu, bỏ con thật rồi.

Bà Nhật Quang cười lạt:

– Như vậy con sáng con mắt con ra, mẹ chưa bao giờ nhìn lầm người cả, hạng người đó trước không bỏ con, sau này nó cũng bỏ con, vậy sao con còn chưa chịu tỉnh hả?

– Con không muốn tỉnh nữa. Con chán hết mọi thứ.

– Vậy rồi mày bỏ cả mẹ của mày.

– Con không biết làm gì nữa. Con thật sự đau khổ lắm mẹ ơi.

Nhật Thống khóc. Bà Nhật Quang vừa tức giận, vừa thương con trai quá lụy tình, bà đứng dậy:

– Con cho tất cả là tại mẹ có đúng không? Vậy thì để mẹ về quê, con đi năn nỉ nó về đây với con.

Nhật Thống vội ôm bà lại:

– Mẹ đừng đi!

– Muốn mẹ đừng đi, con phải tỉnh lại, là một người đàn ông đúng nghĩa đàn ông.

– Mẹ hãy cho con một thời gian nhen mẹ?

Nhật Thống vùi đầu vào ngực mẹ như khi anh còn bé bỏng khóc nhen ngào.

Nỗi đau Nguyên Hạ cho anh quá lớn, anh không biết dựa vào đâu để đứng vững nữa. Nguyên Hạ thật tàn nhẫn.

Bà Nhật Quang vò đầu Nhật Thống:

– Hay là theo mẹ về quê một thời gian đi cho nguôi ngoai. Làm đàn ông thì phải cứng rắn chớ có quá lụy tình. Như mẹ nè, nếu mẹ là người đàn bà yếu đuối, mẹ đã chết theo ba con, hai chị em được ăn học như ngày nay sao? Vậy mà con chẳng nghĩ đến ơn nghĩa của mẹ vất vả nuôi con, vì một người đàn bà không ra gì mà trở nên như thế này.

– Mẹ ơi! Con xin lỗi, hãy cho con một thời gian.

– Thì mẹ hiểu việc gì cũng cần có thời gian mà.

– Con sẽ theo mẹ về quê.

Bà Nhật Quang hài lòng. Không gian ở đồng quê sẽ giúp cho con trai bà quên cuộc hôn nhân không vui vẻ:

Nhưng đối với Nhật Thống, dù bất cứ ở nơi nào đi nữa cũng không xoa dịu nỗi đau trong lòng anh. Nỗi nhớ những ngày hạnh phúc bên Nguyên Hạ đã

giày vò anh đến tận cùng.

Cô đã chọn con đường trở lại với Lộc Tú, để cô cuộc sống giàu có đầy đủ tiện nghi, cam làm vợ hờ của Lộc Tú sao, Nguyễn Hạ?

Trên chuyến xe theo mẹ về quê, lòng Nhật Thống mãi ngậm ngùi.

Tiếng vỗ tay rào rào chúc mừng một hợp đồng mới được ký kết giữa hai công ty đôi bên cùng có lợi.

Chongsu đưa tay bắt tay Lộc Tú:

– Chúc mừng hợp đồng tốt đẹp giữa chúng ta.

Lộc Tú vui vẻ đưa tay ra bắt, Chongsu mỉm cười siết nhẹ tay Lộc Tú:

– Tối nay công ty chúng tôi có mở tiệc mừng tại Century, tôi xin trân trọng mời anh và cả bà xã cùng đến dự.

Chongsu nháy mắt:

– Tôi ngưỡng mộ bà xã thứ hai của cậu, đúng là một tuyệt thế giai nhân. Tôi thật sự thích cô ấy.

Lộc Tú ồm ờ:

– Vậy tối nay tôi sẽ để ông chiêu đãi cô ấy.

Chongsu thấp giọng:

– Nếu như ... tôi được cô ấy ... một đêm thôi, cái gì tôi cũng có thể đáp ứng cho anh.

Mắt Lộc Tú sáng lên:

– Ông không nói đùa chứ?

– Không!

– Vậy tôi thích chiếc Land Curse của ông, ta trao đổi đi.

Chongsu cười lớn:

– Không thành vấn đề! Nhưng hơi đắt đấy, anh biết cả nước Việt Nam này mới có ba chiếc xe giá trị như thế.

– Nếu ông tiếc thì thôi vậy.

– Tôi nói là nói như thế chứ tôi đã bảo là không thành vấn đề mà. Tôi nay nhé! Nhưng ông phải thuyết phục cô ấy, tôi thích có sự đồng tình.

– Được mà!

Lộc Tú mơ màng. Đây Nguyên Hạ một đêm cho con người này, anh có mất mát lỗ lã gì đâu. Cô ta ở với anh mà trong lòng có trọn vẹn là của anh đâu. Anh cần lấy lại những tiền của đã bỏ ra bằng chính những phi vụ này.

Lộc Tú đi từ công ty khoai mì về nhà, anh vui vẻ ôm qua người Nguyên Hạ hôn cô nồng nàn:

– Chiều nay em trang điểm thật đẹp nhé, mặc chiếc áo dạ hội anh mua cho em hôm nọ, chúng ta đi dự tiệc do công ty Shiling mời.

Nguyên Hạ lắc đầu:

– Em không muốn đi. Anh cứ mang em theo những chỗ này, không sợ đến tai ba vợ anh hay vợ anh sao?

– Anh chẳng có gì phải sợ! Vì lòng nhân đạo và vì tình nghĩa vợ chàng, anh không ly dị để chính thức công nhận và cưới em làm vợ, là anh đã quá hy sinh rồi.

– Em không muốn anh gây đau khổ cho cô ấy, cho dù cô ấy là nguyên nhân khiến anh bỏ em.

Lòng em tốt quá. Chính vì vậy mà em yêu anh và xem bé Bin như con của anh:

Câu nói của Lộc Tú lại làm Nguyên Hạ chạnh lòng. Ngàn lần cô có lỗi với Nhật Thống, chỉ mong là anh quên được cô, lấy vợ và có một mái ấm.

– Em nghĩ gì vậy?

Lộc Tú bế bổng Nguyên Hạ lên đi vào phòng, anh hôn cô đắm đuối.

– Càng ngày em càng đẹp ra đó Hạ. Nhìn em là anh không sao kiềm nén được lòng ham muốn em.

Đặt Nguyên Hạ nằm lên giường, Lộc Tú chậm rãi cởi bỏ bộ đồ trên người cô. Nguyên Hạ giữ tay Lộc Tú lại:

– Ban ngày mà anh! Mới đi làm về, anh đi tắm đi. Em nấu thức ăn xong rồi.

– Anh muốn ngắm em và yêu em cái đã.

Bàn tay Lộc Tú vuốt ve lên thân thể tươi mát của Nguyên Hạ, anh muốn hưởng thụ trước khi đẩy cô vào Chongsu. Nguyên Hạ khép mắt lại trong cái tâm trạng đành cam phận và buông xuôi.

Mưa Sa Giông

Chương 7

Buổi tiệc chiêu đãi của công ty Shiling tổ chức long trọng và đặc biệt hậu đãi Lộc Tú, Nguyên Hạ. Đôi mắt của Chongsu cứ nhìn Nguyên Hạ đắm đắm.

Trong bộ áo dạ hội màu trắng, Nguyên Hạ đẹp thanh thoát, một nhan sắc chín muồi, chiếc áo hơi rộng cổ bày một phần ngực no vun trắng ngần. Chongsu rót rượu vào ly và mời Nguyên Hạ.

– Lộc Tú! Tôi muốn nhảy bản nhạc này với bà xã anh, được chứ?

Lộc Tú vui vẻ:

– Dĩ nhiên là được. Nguyên Hạ! Em hãy khiêu vũ với giám đốc Chongsu đi!

Vì phép lịch sự, Nguyên Hạ đành đứng lên đưa tay cho Chongsu nắm cùng đi ra sân nhảy. Thật lòng Nguyên Hạ khó chịu vì ánh mắt hau háu của ông ta.

Nguyên Hạ mong cho mau chấm dứt buổi tiệc để được về nhà.

Lộc Tú mím môi nhìn ra sân nhảy, rồi lẩn tay vào túi áo tìm viên thuốc, thật nhanh anh bỏ viên thuốc vào ly rượu của Nguyên Hạ, xong ngồi im chờ cả hai dứt bài nhạc trở lại. Hơn hai năm trước, anh từng đẩy Nguyên Hạ cho Nhật Thống và bây giờ ...

Nguyên Hạ vừa vào, Lộc Tú rót rượu vào ly đưa cho cô:

– Anh làm ly nước khác cho em nè, uống đi ở đây hơi nóng phải không?

Đang khát, Nguyên Hạ bung ly nước uống cạn, cô không thấy đôi mắt thâm hải lòng của Lộc Tú. Hai má Nguyên Hạ bắt đầu hồng lên, một cảm giác nóng và khó chịu. Lộc Tú vờ ân cần:

– Em sao vậy, khó chịu à?

– Ờ ... hay mình về đi anh Tú?

– Ừ, cũng được.

Lộc Tú dìu Nguyên Hạ đứng lên, không quên ngằm ra hiệu cho Chongsu. Ba người đi ra xe. Khó chịu quá Nguyên Hạ dựa vào người Lộc Tú, người cô và toàn thân nữa, cứ hừng hực lên đến kỳ lạ, Nguyên Hạ có cảm giác như lâng lâng bay bổng ...

Xe về đến khách sạn, Lộc Tú dìu Nguyên Hạ lên phòng:

– Tôi giao cô ấy cho ông. Khi nào xong, ông gọi điện thoại cho tôi?

– Được rồi!

Chongsu xoa tay như đuôi Lộc Tú, sự ham muốn của ông ta lên đỉnh điểm, một thân thể rùng rục lửa đang đợi ông ta. Đóng cửa phòng lại, Chongsu chưa chịu tắt ngọn đèn lớn, ông ta muốn ngắm người phụ nữ sắp là của mình một cách mãn nhãn, đẹp như pho tượng đức, một sự hoàn hảo thượng đế ban cho.

Ông ta đưa tay vuốt ve lên má Nguyên Hạ, lúc này cô đang say thuốc mở mắt ra nhìn, đôi mắt long lanh và đại dại. Nguyên Hạ chột nhãn mặt kêu lên:

– Nóng quá, nóng quá!

Cô ngồi dậy trong vô thức cởi phăng chiếc áo dạ hội ném xuống, đến cả chiếc trong. Chongsu ngậy người ra rồi lao tới ôm ghì lấy Nguyên Hạ

Nguyên Hạ mơ màng tỉnh giấc, một cảm giác lạ làm cho cô mở mắt ra. Đây là đâu vậy? Nguyên Hạ giật bắn người lăn người ra ngay khi vừa mở mắt. Cảnh cô là ... Chongsu ... ông ta ...

Nguyên Hạ chột hiểu, lòng cô ngập tràn cay đắng. Một lần nữa, Lộc Tú lại đẩy cô vào một tay người đàn ông khác. Đôi hàm răng cô cắn vào nhau tưởng chừng bật cả máu để không phải gào lên căm giận.

Cái lăn người của Nguyên Hạ đánh thức Chongsu, ông ta hỏi Nguyên Hạ bằng tiếng việt lớ lớ:

– Gì vậy?

Nguyễn Hạ lắc đầu. Cô định lấy áo mặc vào, nhưng Chongsu giữ -tay cô lại:

– Đừng mặc! Ở lại đây, sáng tôi đưa về!

Nguyễn Hạ nhìn ông ta, cố nén lòng căm giận:

– Lộc Tú đã lấy tôi để đánh đổi cái gì với ông vậy?

– Em thấy chiếc Land Curse chứ? Cũng khá đắt, nhưng để có em, tôi không tiếc gì cả. Em thật tuyệt vời.

Nguyễn Hạ cay đắng. Thì ra chiều nay Lộc Tú khoe với cô chiếc xe mới là như thế, còn dùng chiếc xe này đưa cho cô đi một vòng thành phố mua sắm. Cô đúng là ngây thơ, Lộc Tú chỉ xem cô như một món đồ.

Không thấy Nguyễn Hạ nói gì, Chongsu đặt tay lên vai Nguyễn Hạ:

– Em có cần biết Lộc Tú ở đâu không?

Ông ta kéo Nguyễn Hạ lại bên cửa sổ, kéo tấm rèm ra chỉ vào bên dưới:

– Anh ta đang đợi em về, nhưng tôi muốn giữ em lại. Em nghĩ sao?

Nguyễn Hạ nhìn xuống bên dưới, cô trông rõ Lộc Tú đang đứng tựa người vào xe hút thuốc. Cô cười nhạt:

– Sao cũng được!

Nguyễn Hạ trở lại giường nằm, trong lúc Chongsu điện thoại cho Lộc Tú:

– Anh về đi, Nguyễn Hạ nói là sáng mới về.

Không cần nghe Lộc Tú trả lời, ông tắt điện thoại nhìn Nguyễn Hạ:

– Tôi sẽ bảo bọc em nếu như em về với tôi.

Nguyễn Hạ im lặng. Cô sống với ông ta hay với Lộc Tú, cũng chỉ một tên gọi, món đồ giải trí cho họ. Nhưng nếu làm món đồ giải trí thì thà là cho Chongsu hơn là cho Lộc Tú, con người này sẵn sàng hiến cô thành một món hàng trao đổi. Bỉ ổi!

Nguyễn Hạ không khóc, những giọt nước mắt đau đớn chảy ngược vào bàn tay nhám nhúa của Chongsu lại vuốt ve âu yếm cô, Nguyễn Hạ nằm trơ người như gỗ đá, trong lòng cô chỉ có hận và hận.

Rồi một đêm cũng qua cho một ngày mới tới, một ngày mới tới tốt đẹp hay bão giông đối với Nguyễn Hạ không còn quan trọng nữa.

Vừa trông thấy Nguyễn Hạ trở về, Lộc Tú giận dữ quát lên:

– Sao đến bây giờ mới về?

Nguyễn Hạ khinh bỉ:

– Tôi cần ngủ!

– Cô có biết tôi chờ cô suốt đêm qua không?

– Anh ghen à? – Nguyễn Hạ cười lạt chế giễu - Tôi không nghĩ là anh ghen.

Làm ơn đi ra khỏi nhà này, từ giờ phút này tôi là người của Chongsu!

– Ai cho cô làm điều này hả?

Lộc Tú định nói nữa, điện thoại đã reo, anh ta giận dữ bấm nút nghe:

– Alô. Lộc Tú nghe đây!

– Lộc Tú! Nguyên Hạ nói với tôi, cô không muốn sống với anh nữa. Hiện tôi cho xe đến đón cô về nhà. Anh nên để cô đi nếu như muốn sự hợp tác giữa tôi và anh tốt đẹp.

Lộc Tú nghiến răng tức giận:

– Tôi đâu có nói với ông là giao cô luôn cho ông?

– Nhưng Nguyên Hạ muốn như vậy đấy. Thôi nhé, có lẽ xe đến rước cô đã tới rồi.

Như để xác nhận lời báo, chiếc xe ô tô đỗ ngay trước cửa và nhấn còi Pin ...

Pin ...

Lộc Tú quay sang Nguyên Hạ hăm hăm:

– Em cư xử như thế à?

Giọng Nguyên Hạ nhẹ nhàng nhưng lại đau thấu tim:

– Cư xử thế nào đi nữa, nhưng có lẽ không ghê tởm bằng việc mang người phụ nữ của mình cho người đàn ông khác. Cho đến ngày tôi nhắm mắt, tôi vẫn không muốn gặp anh, một Lộc Tú tôi từng yêu đã hoàn toàn rời xa tôi.

Nguyên Hạ bước vào phòng, cô mở tủ bỏ quần áo vào valy. Cô đóng nắp valy lại xách đi ra:

– Căn nhà này do tôi đứng tên, đó là nguyên nhân vì sao tôi chịu lấy anh. Tôi ngỡ là anh yêu tôi thật lòng, nhưng tôi đã lầm. Anh chỉ yêu tiền. Tôi đi đây, anh có thể mang đi những thứ anh muốn, nhưng còn căn nhà này là của tôi. Có đi, anh cứ khóa cửa lại.

Nguyên Hạ nhắc valy lên đi ra cửa. Lộc Tú chụp tay cô giữ lại:

– Anh biết là anh sai khi đẩy em vào Chongsu, nhưng đâu cần em rời bỏ

anh, đi sống với ông ta, có khác nào em ném rác bẩn vào mặt anh. Em đừng đi Nguyễn Hạ, anh xin em, chúng ta có thể quên mọi chuyện để sống chung với nhau.

Nguyễn Hạ lạnh lùng:

– Tôi không còn bất kỳ cảm giác nào với anh. Đây là lần thứ hai anh đẩy tôi vào tay người đàn ông khác cho ý đồ của anh. Tôi không muốn bị anh biến thành món hàng đổi chác nữa, anh nghe rõ chưa? Nếu anh giữ tôi lại, người thiệt thòi sẽ là anh.

Gỡ tay Lộc Tú ra, Nguyễn Hạ lạnh lùng đi ra cửa, đưa valy cho người tài xế, cô lên xe đi. Những giọt nước mắt cố ghìm nén bấy giờ mới chảy ra, trái tim tan nát và đầy đau thương và cũng đầy thù hận nữa.

– Mạnh giỏi, anh Nhật Thống?

Câu nói từ sau lưng, Nhật Thống giật mình quay lại. Nhận ra Ái Như, anh cười gượng:

– Mạnh! Ái Như cũng đi mua sách à?

– Em ra xem sách phát hành. Thời gian sau này em nhận dịch sách những tác phẩm văn học nước ngoài mua về dịch ra tiếng Việt.

Ái Như rút một quyển trên kệ xách xuống:

– Anh thích đọc sách dịch không, em ký tặng anh một quyển?

– Ồ, thích lắm chứ! Được chính dịch giả ký tặng vừa hãnh diện vừa không tốn tiền mà còn có sách đọc.

Ái Như bật cười:

– Cách nói của anh ... dễ mịch lòng ghen!

– Đừng giận mà Như. Sao, cô công chúa của Như bao lớn rồi?

– Mười bốn tháng. Đã biết nói và đi nữa.

– Chồng rồi con nữa, thời giờ đâu mà dịch sách hả Như?

Đôi mắt Ái Như thoáng buồn:

– Có khi nào anh nhận ra mình yêu lắm không anh Thống?

Nhật Thống cau mày:

– Yêu lắm là sao, không phải Như đang hạnh phúc?

Hỏi là hỏi như thế chứ làm sao Thống không hiểu với một người như Lộc Tú, cuộc sống Ái Như không thể nào có hạnh phúc. Và cũng lâu lắm, sau lần về quê trở lại thành phố, bán căn nhà cũ dọn đi, Nhật Thống cố quên những điều đau lòng trong quá khứ, dù đôi lúc anh băn khoăn tự hỏi đứa con của anh sống với Nguyễn Hạ như thế nào đây?

Ái Như trầm ngâm:

– Đối với em hạnh phúc thật trừu tượng, bởi em hiểu em đã yêu và lấy một người đàn ông mà em cho là hoàn mỹ, dù biết rõ anh ấy lấy em vì cái gì?

Nhật Thống kêu lên:

– Như biết rõ rồi sao?

– Cũng có khi ở nhà chờ chồng về, Lộc Tú luôn vắng nhà với lý do có nhà máy mì và phải đi xa thường xuyên, em đã tự hỏi cuộc sống mà em đang sống đó là gì. Rồi có một ngày những người thám tử tư cho em biết, anh ấy có rất nhiều phụ nữ bên ngoài. Từ đó, em có cảm giác lòng mình rất lạnh, tuy nhiên em không muốn ly hôn.

– Như vậy Lộc Tú có yêu con không?

– Cũng kỳ lạ là anh ấy rất quý đứa con gái của mình. À, chúng ta ra ngoài này uống nước đi anh Thống. Một lát, em ký tặng anh quyển sách nữa.

– Ừ!

Nhật Thống bước theo Ái Như, anh thấy tội tội khi nhìn Ái Như đi bên mình bước thấp bước cao. Khiếm khuyết và không đẹp, đó là những gì trái ngược với Nguyên Hạ. Họ đều là những kẻ bất hạnh, mà chính Lộc Tú là người đã đẩy cuộc sống của họ vào con đường bất hạnh.

Nhật Thống kéo ghế cho Ái Như ngồi. Ái Như vui vẻ:

– Em uống cà phê đá, anh Thống gọi giùm em. À, còn anh dạo này làm ở đâu?

– Tôi đang làm cho một công ty máy tính.

– Ba em cũng đang cần một chuyên viên về tin học, hay làm cho ba em đi!

– Để xem. Thật ra tôi vẫn ngại gặp Lộc Tú.

– Anh Tú bây giờ lo cho nhà máy mì khi ba em không còn tin tưởng nữa.

Không giao quyền hạn cho, có lẽ anh ấy cũng chẳng cần, bây giờ tự tin là có chỗ đứng trong xã hội rồi.

Người phục vụ mang ra hai ly cà phê đá, Nhật Thống đón lấy quậy tan đường để vào cái tủy đưa cho Ái Như:

– Uống đi Như!

Ái Như uống một ngụm cà phê, mỉm cười:

– Anh Thống có mang viết theo không?

– Có đây!

– Cho em mượn?

Ái Như mở cuốn sách ký tên phía bên dưới chữ thân tặng:

– Em cũng mê viết sách lắm, có lẽ em sẽ viết và tự xuất bản một cuốn sách, khi đó em sẽ ký tặng anh Thống đầu tiên.

Nhật Thống mỉm cười:

- Nếu như vậy hẳn hạnh cho anh. À, lúc này như đi xe gì vậy?
- Có lẽ em sẽ đi taxi về, mắc công tài xế đi đón em.
- Dám ngồi xe hai bánh không, hay anh đưa Như về?
- Cảm ơn, em không dám từ chối đâu.

Hai người nhìn nhau cười vui vẻ:

- Anh Thống! Anh nhớ hồi đó đi học không? Bây giờ em thèm như ngày đó, dù lúc đó em thường đứng lặng lẽ một góc với mặc cảm cái chân bị liệt của mình, không chạy nhảy hồn nhiên như các bạn. Lúc đó anh lại hay lân la nói chuyện với em.

Nhật Thống cười buồn. Mới đó mà thoát một cái đã bốn năm đi qua, mỗi người có cuộc sống riêng và thay đổi không ngừng.

Đến chín giờ, cả hai mới cùng rời quán ra về. Nhật Thống giúp Ái Như ngồi lên xe của mình. Anh chạy xe chậm, Ái Như có vẻ thích thú lắm:

- Lâu lắm có đến mấy năm em mới được ngồi xe hai bánh.
- Xe hai bánh không thích bằng xe bốn bánh có máy điều hòa đâu.
- Nhưng em lại thích. Có lần em nài nỉ anh Lộc Tú chở em đi, anh thẳng thừng từ chối bảo sợ em ngã, nhưng em biết anh không bao giờ muốn đi phố với em, anh sợ người ta biết anh có vợ thọt chân.

Nhật Thống kêu lên:

- Sao Như lại nói như vậy?
- Đó là sự thật. Người tàn tật nhạy cảm và dễ bị tủi thân lắm anh ạ.

Nhật Thống ngậm ngùi lần tay ra sau tìm bàn tay Ái Như:

– Đừng quá mặc cảm như vậy Như ạ.

Quá xúc cảm, Ái Như gục đầu vào lưng Nhật Thống, nên không thấy chiếc Land Curse vượt qua, chủ nhân lái xe quay đầu ... nhìn lại. Hậm hực và rời khi xe dừng trước nhà, thay vì vào nhà, anh ta hậm hằm đứng đợi trong cái cảm giác giận dữ. Nhật Thống muốn trả thù mình.

Xe đỗ lại, Nhật Thống cẩn thận đưa tay ra sau:

– Đừng xuống xe vội! Như vịn vào vai tôi nè, từ từ bước xuống kéo ghế.

Ái Như mỉm cười:

– Em cẩn thận mà.

Không dừng được trước cái trò mà Lộc Tú cho là chương mắt mình, anh đi nhanh lại kéo Ái Như, xẵng giọng:

– Bây giờ lại như thế nữa sao?

Ái Như giật mình:

– Anh mới về à?

– Em tưởng là anh đang ở Tây Ninh cho nên ở nhà tha hồ dung dăng với người đàn ông khác.

Ái Như phì cười, cô không nghĩ là Lộc Tú ghen:

– Em đi ra cửa hàng sách tình cờ gặp anh Thống, anh đưa em về.

– Em tình cờ, nhưng anh nghĩ Nhật Thống không hề tình cờ.

Lộc Tú quắc mắt nhìn Nhật Thống:

– Như vậy là sao hả?

Nhật Thống lắc đầu:

– Tao chẳng có gì để giải thích với mày cả. Ái Như là vợ mày, nhưng cô ấy

và tao là bạn từ thời đi học.

Lộc Tú nắm tay Ái Như lôi mạnh vào nhà:

– Anh cầm em đi với nó, em hiểu chưa?

Bị lôi mạnh suýt té ngã, Ái Như tức giận hét:

– Em không hiểu tại sao anh lại tức giận, anh ghen chăng? Anh mà ghen? Em không tin! Lộc Tú, em im lặng nhưng không có nghĩa em không biết những mối quan hệ của anh bên ngoài. Em tôn trọng tự do của anh, cũng xin anh tôn trọng tự do của em.

Lộc Tú gườm gườm:

– Một người đàn bà ngồi sau xe đàn ông, tựa đầu vào lưng anh ta là cái gì vậy hả? Tuy giữa anh và em không còn mặn nồng, nhưng anh không cho phép em phản bội anh.

– Em chưa bao giờ làm điều gì hổ thẹn lương tâm cả. Trông cái ghen của anh thật giả tạo, em không tin là anh ghen.

Ái Như lạnh lùng đi vào phòng, bước chân đi vội vã của cô càng bước thấp bước cao nhiều hơn. Lộc Tú nhìn theo, anh không ghen, nhưng trong cái tâm lý ích kỷ, anh không cho phép Ái Như như thế. Cô là vợ của anh, bổn phận của cô là ở nhà chờ anh về. Còn Nhật Thống, nếu muốn trả thù anh, hãy chờ đó, anh sẽ cho người đập gãy chân thử xem có còn ý định xấu nữa không ...

– Ba ơi!

Bé Quỳnh ào ra ôm chân Lộc Tú, anh bế nó lên hôn vào má, đùa với nó:

– Con gái yêu của ba, có ngoan không nào? Thơm ba cái coi?

Một con người để đạt mục đích, sẵn sàng giẫm lên luân thường đạo lý, nhưng trước đứa con ngây thơ bé bỏng, bản năng thiện vẫn tồn tại, đó là điểm duy nhất để Lộc Tú có thể là một con người.

Phải dẫn đo rất lâu, Nhật Thống mới vòng xe chạy đến nhà Nguyễn Hạ.

Anh biết có thể mình bị đuổi xua, tuy nhiên không ai có quyền cấm người cha thăm con cả.

Nhưng vừa vòng xe lại, một chiếc ô tô màu đen bóng loáng vượt qua mặt Nhật Thống và đỗ lại. Từ trên xe, Nguyên Hạ bước xuống cùng gã đàn ông Đài Loan. Nhật Thống sững sờ, không phải là Nguyên Hạ đang sống với Lộc Tú sao?

Cô đã thay đổi nhiều quá, môi tô son đậm, má đánh hồng, mái tóc đen tuyền ngày nào nay nhuộm vàng hoe. Cô đang vịn vai gã đàn ông đó:

– Thôi, anh không cần vào nhà đâu. Về đi!

Gã đàn ông Đài Loan gật đầu leo trở lại lái xe, Nhật Thống cứ đứng nhìn theo. Lúc Nguyên Hạ bỏ đi vào nhà, Nhật Thống giật mình buông xe bước theo Nguyên Hạ:

– Hạ!

Nguyên Hạ đứng lại lạnh nhạt:

– Anh tìm em nữa làm gì?

Nhật Thống chua xót:

– Bây giờ em sống như thế này sao Hạ?

– Anh không cần thắc mắc. Nếu như anh muốn thăm bé Bin, em sẽ cho anh gặp nó.

– Đúng là anh rất nhớ con, anh cứ tưởng là em đang sống bên Lộc Tú ... Xa anh, em lại có cuộc sống như thế này sao?

Nguyên Hạ nhún vai cười:

– Anh không thấy các cô gái bây giờ đổ xô nhau đi lấy chồng nước ngoài sao? Em cũng nằm trong số đó. Bây giờ tiền với em rất quan trọng, ngay cả dựng Lượm ngày xưa ăn hiếp em, vậy mà ngay đến bây giờ con chó đi qua, em bảo con mèo, dựng cũng phải ừ.

– Em thay đổi nhiều quá!

– Bởi vì cuộc đời đã dạy em như thế. Nếu em không sống như thế, em sẽ bị đào thải. Bé Bin đang chơi với các cậu, anh muốn thăm vào nhà đi.

Nguyên Hạ đi ngược trở ra, Nhật Thống gọi giật:

– Em mới về nhà mà không vào sao?

Nguyên Hạ bỏ đi luôn. Cô vẫy một chiếc taxi leo lên bảo chạy đi. Đúng hơn là cô không có can đảm đối mặt với Nhật Thống. Cô biết là anh vẫn yêu thương mình. Còn cô thì không có quyền quay lại, thân thể này như nhớp mắt rồi.

Nguyên Hạ thơ ngây trong trắng, chỉ biết sống cho người mình yêu thương mắt rồi, chính Lộc Tú đã đẩy cuộc đời cô vào vũng bùn.

Lộc Tú! Đôi hàm răng Nguyên Hạ nghiền lại trong căm giận. Vậy mà anh ta vẫn trơ trên đến lì lợm đi tìm cô. Nhắm mắt lại, Nguyên Hạ để cho những giọt nước mắt tủi hờn rơi trên má.

– Cô Hạ ơi, đi đâu vậy?

Người chạy xe ôm lên tiếng hỏi Nguyên Hạ, cô giật mình mở mắt ra:

– À ... anh cho tôi về nhà tôi ở khu phố một đi.

Chiếc xe quẹo sang trái, đưa Nguyên Hạ về nhà của cô. Lộc Tú đã mang đi hết những gì mua sắm cho Nguyên Hạ. Không quan trọng gì cả, Nguyên Hạ sẽ bắt Chongsu mua lại tất cả cho cô.

Xuống xe Nguyên Hạ mở cửa bước vào nhà, xong đóng ập cửa lại vào phòng nằm soài trên giường, và lúc này những giọt lệ tủi hờn cứ thi nhau chảy không cần giữ gìn kiềm nén ...

Tiếng xoay ổ khóa bên ngoài thật nhẹ, Nguyên Hạ vẫn không hay, rồi bước chân nhẹ nhàng vào phòng. Cách! Cánh cửa phòng ngủ đóng lại, Nguyên Hạ giật mình quay đầu lại Lộc Tú! Nguyên Hạ bật ngồi dậy giận dữ:

– Tôi đã bảo anh trả chìa khóa nhà lại cho tôi rồi kia mà, tại sao anh vẫn còn

vào nhà được? Mở cửa bước ra khỏi nhà tôi ngay!

Lộc Tú vẫn tỉnh như không:

– Em làm gì giận dữ vậy, dù sao thì chúng ta cũng từng là của nhau một thời yêu thương say đắm.

– Anh còn dám nói dám nhắc! Lộc Tú, đừng để tôi khinh bỉ anh hơn nữa. Ra ngay!

Nguyễn Hạ lao lại cửa toan kéo cửa ra, Lộc Tú đã vươn tay ôm cô vào lòng:

– Bây giờ em có Chongsu nên ruồng rẫy anh. Đừng có quên nhờ anh mà em có Chongsu, có tiền đầy túi.

– Vậy tôi phải cảm ơn anh?

Nguyễn Hạ giơ cao bàn tay tát mạnh vào mặt Lộc Tú:

– Mau buông tôi ra! Tôi ghê tởm còn hơn cá chó ghẻ nữa, anh biết chưa?

Lộc Tú buông Nguyễn Hạ ra, mặt sa sầm:

– Anh là con chó ghẻ, vậy em là còn gì nào?

– Tôi là gì không liên quan đến anh. Cút đi!

– Anh muốn em giúp anh, nói Chongsu nhân nhượng với anh một chút, Nguyễn Hạ. Dù sao không còn tình cũng còn nghĩa, em không thể hận anh mà xúi Chongsu dồn anh vào cửa tử như vậy. Bột mì thành phẩm chỉ hơi kém chất lượng nhưng lúc nào hấn cũng chê, trả hàng về. Chi phí vận chuyển bốc vác đủ thứ hết, anh phá sản mất thôi. Hãy nghĩ tình chúng mình từng là của nhau ghen em.

Nguyễn Hạ cười lạt:

– Chính tôi muốn anh chết nên mượn tay Chongsu hại anh phá sản đó. Anh nghĩ sao mà lại đi năn nỉ tôi vậy? Lộc Tú, tôi thích nhìn thấy anh bị phá sản lắm đấy.

– Khốn kiếp?

Lộc Tú giơ tay lên định tát vào mặt Nguyễn Hạ, cô vênh hất mặt lên:

– Anh đánh đi, hậu quả sẽ đến với anh còn hơn nữa.

Lộc Tú từ từ buông tay xuống, anh biết mình không thể cứng. Không ngờ ngày xưa cô hiền thực vậy mà bây giờ lại như con hồ ly tinh ác độc vậy. Lộc Tú xuống nước:

– Anh phải làm sao thì em mới nói giúp Chongsu đừng làm khó anh nữa?

– Bán nhà máy mì của anh xong, rút xéo về thành phố với vợ anh đi!

– Không được! Em có biết là khó khăn lắm anh mới lấy được tiền của nhà vợ anh xây dựng nhà máy mì, bán nó đi nợ nần lập tức đổ xuống trên đầu anh ngay.

– Đó là chuyện của anh không liên quan đến tôi. Tôi sẽ không giúp gì được cho anh, anh đối phó với Chongsu được hay không tùy anh. Mở cửa ra đi, đừng để tôi gọi điện thoại báo Chongsu về đây tống cổ anh ra khỏi nhà.

Lộc Tú tức giận:

– Đừng có quên căn nhà này là do anh mua cho em!

– Tiếc tiền à? Căn nhà này còn thua chiếc xe anh đang đi. Chiếc xe đó ở đâu mà anh có vậy?

Lộc Tú hầm hầm:

– Em giỏi lắm!

Mở mạnh cửa, Lộc Tú lao ra ngoài. Được lắm! Nguyễn Hạ, mày đừng có vội đắc chí.

Chờ cho Lộc Tú đi, Nguyễn Hạ khóa trái cửa lại bằng một ổ khóa to bên trong, cô đi lại mở tủ lấy chai Martin, mở nắp chai rượu ngửa cổ ra tu một hơi.

Đôi mắt Nguyên Hạ lúc này vẫn lên tia lửa hận thù. Cô muốn Lộ Tú mất tất cả.

Đốc ngược chai tượu, Nguyên Hạ tu ừng ực. Rượu bây giờ với cô là thứ không thể thiếu, nó giúp cô quên sự ghê tởm khi gần gũi Chongsu, giúp cô quên nỗi cô đơn vây bọc mình ...

Nắng đã ngả màu chiều, trên một khoảng đường với hàng cây bàng có tán lá rộng, Nhật Thống dắt tay con đi, thằng bé nói huyền thuyên:

– Ba ơi! Sao ba hồng ở nhà bà ngoại vậy? Mẹ đâu ở gần con, mẹ đi với ông Đài Loan ăn trâu ...

Nhật Thống đau đớn cắn mạnh răng, anh cảm thấy mình hoàn toàn bất lực.

Lộ Tú giận dữ lao vào phòng làm việc của Chongsu, anh gạt bắn những người bảo vệ muốn ngăn mình lại. Chongsu điềm tĩnh ngược mắt lên nhìn Lộ Tú:

– Anh ồn ào quá rồi Lộ Tú! Cái này đâu phải phong cách hào hoa lịch lãm của anh?

Bản mặt nhơn nhơn của Chongsu càng làm Lộ Tú tức điềm lên. Lộ Tú quát tướng:

– Không cần ông khen tôi! Tôi hỏi ông, tại sao lại cho thanh lý hợp đồng, trả hết hàng về?

– Bởi vì hàng của anh kém chất lượng, không đúng như hợp đồng đã ký. Anh có đọc kỹ hợp đồng không vậy? Nếu đến lần thứ ba hàng anh giao vẫn kém chất lượng bên B có quyền đơn phương kết thúc hợp đồng.

– Không thể như thế được! Chongsu, ông vì con đàn bà đó mà muốn hại chết tôi hay sao?

Tốt nhất anh nên bán nhà mấy lại cho tôi.

– Không bao giờ!

– Vậy thì chờ ngân hàng đến niêm phong phát mãi công ty bán đấu giá đi.

Lộc Tú gào lên như con hổ bị thương:

– Chongsu! Ông không thể hại chết tôi!

– Anh ồn quá, ra ngoài đi! Về nhà suy nghĩ cái nào lợi, cái nào hại rồi hãy đi gặp tôi.

Chongsu phẩy tay ra hiệu cho bảo vệ lôi Lộc Tú ra ngoài, mặc cho Lộc Tú gào hét ầm ĩ:

– Chongsu ... Chongsu Lộc Tú tuyệt vọng. Anh chỉ còn con đường sau cùng là cầu cứu Ái Như, van xin ông Phú.

Cộc ... cộc ... Lộc Tú gõ cửa phòng Ái Như, cô đang ngồi làm việc trước máy vi tính dịch gằn xong bộ sách, thỉnh thoảng có những chỗ không thông, gằn đây cô hay gọi điện thoại bàn với Nhật Thống, vô tình anh và cô lại thân thiết.

– Cảm ơn anh nghe anh Thống.

Dĩ nhiên là vừa bước vào phòng Lộc Tú nghe đã rõ hai chữ anh Thống, giá là mọi khi, Lộc Tú sẽ gây gổ lại, hôm nay anh nén giận:

Ái Như, anh có chuyện nhờ em.

Ái Như không lạ mỗi khi Lộc Tú về bất thành linh, cô để điện thoại xuống giá:

– Chuyện gì vậy?

Lộc Tú khó chịu trước vẻ bình thản của Ái Như, dường như cô là người ngoài của anh vậy. Anh bực dọc:

– Anh đang gặp khó khăn, nhờ em nói giúp ba cho anh mượn một tỷ.

– Anh làm gì cần nhiều tiền như vậy?

– Công ty và nhà máy mì của anh bị công ty Shiling áp chế, nếu như không có số tiền này, anh phải bán rẻ công ty mất thôi. Ái Như, em hãy nói với ba

giúp anh?

Ái Như nghiêm mặt:

– Có lẽ là em không giúp được anh. Ba đã cho anh mượn nhiều lắm, nhưng không hề có hoàn trả. Em cũng không hiểu nổi anh, chưa bao giờ em hỏi tiền của anh, nhưng anh luôn túng thiếu là sao?

– Chuyện làm ăn là phải túng thiếu. Nếu như em không dám nói với ba, thì cho anh mượn tiền ngân hàng của em cùng nữ trang của em đi. Cho anh mượn đi Như!

– Lộc Tú! Thực sự anh có nghĩ đến con không?

– Tại sao không! Anh kiếm tiền là cho con, cho ...

Ái Như lắc đầu:

– Không phải! Cho bản thân anh thôi. Tiền trong ngân hàng của em, anh cũng mượn hết. Còn nữ trang cưới chẳng lẽ anh cũng mang đi bán?

– Vợ chồng lúc khó khăn em phải biết hy sinh chứ. Ái Như, cho anh mượn đi, em để tủ nào, đưa chìa khóa cho anh lấy cho.

– Em đưa cho ba rồi.

Lộc Tú sững sốt:

– Đưa cho ba? Tại sao đưa cho ba, đó là tài sản của em mà?

– Chưa bao giờ em nghĩ những gì em có là của em cả, nếu như không có ba.

Và ba cũng vậy, của ba cũng là của em. Anh nên bán nhà máy về Sài Gòn.

– Không được! Anh không muốn bị ba kiểm soát, anh muốn tự do.

– Nếu như vậy, xin lỗi em không giúp gì được cho anh cả.

Lộc Tú bắt đầu nổi giận không giữ được bình tĩnh, nói như quát:

– Em để anh chết hay sao. Sở dĩ anh cưới em làm vợ là vì anh nghĩ em sẽ là chỗ dựa cho anh. Nhưng em là ngợ trước những khó khăn của anh làm sao anh và em có thể chung sống được nữa, Ái Như?

Nhìn vào điện thoại bên cạnh cô, Lộc Tú cười lạt:

– Cô đã phải lòng thằng Thống rồi, đúng không. Nó đã nói xấu gì tôi?

– Anh Thống chẳng bao giờ nói xấu anh.

Ái Như lạnh lùng:

– Bây giờ anh chịu thừa nhận nguyên do nào anh cưới em, đúng không? Em đã lắm, ba năm chung sống, em cứ mong những gấn bó tình cảm vợ chồng và những gì em làm cho anh, anh nghĩ lại và yêu em. Cho đến lúc này thì em đã rõ, anh không hề yêu em.

– Không! Anh có yêu em ...

Lộc Tú quỳ xuống chân Ái Như, anh ôm cái chân tong teo của sau lớp vải mỏng cô, tha thiết:

– Chúng ta là vợ chồng sao không yêu nhau được. Em đừng nghe bất cứ những gì Nhật Thống nói.

Lộc Tú chồm lên ôm Ái Như và hôn cô Ái Như gỡ tay Lộc Tú ra:

– Anh đừng ru ngủ dỗ ngọt em nữa! Khi cần em, anh luôn tỏ ra yêu thương em, nhưng xong việc anh luôn ở bên những cô gái khác. Hơn ba năm chúng ta là vợ chồng, em từng mong anh nói yêu em biết bao. Buông em ra!

– Công việc làm ăn bên ngoài buộc anh phải giao tiếp rộng, chứ thật ra có ai bằng em, vợ của anh.

– Vậy còn Nguyên Hạ, tại sao anh nở nhẵn tâm phá hoại hạnh phúc gia đình họ?

– Anh không có! Anh đã bảo em đừng tin lời Nhật Thống mà.

Lộc Tú chồm người lên ghé, bế Ái Như ngồi trong lòng mình vuốt ve:

– Anh quá bận công việc và đúng là anh quá tin người nên bị sa lầy. Hãy cứu anh đi Ái Như!

Những nụ hôn nồng nàn dỗ ngọt và ru ngủ. Ái Như bắt đầu khóc. Lộc Tú cứ dỗ, đôi môi ấm nóng uống cạn những giọt lệ tủi hờn trên má Ái Như ...

Ông Hoàng Phú thở dài:

– Con lại muốn ba giúp nó?

– Hãy cứu anh ấy lần nữa đi ba!

Ánh mắt Ái Như van nài khẩn cầu:

– Anh Tú là chồng con, có người vợ nào biết chồng mình khó khăn có thể đi đến phá sản mà làm ngơ được hả ba?

Ông Hoàng Phú gật đầu:

– Được, ba giúp nhưng con phải nói với nó, ba giúp lần này là lần chót.

Ái Như mừng rỡ:

– Cảm ơn ba!

– Ba sẽ chuyển tiền vào tài khoản của nó, khi nào làm ăn có lời phải trả cho ba.

– Dạ!

Ái Như vui mừng gọi điện thoại cho Lộc Tú báo tin mừng:

– Nội ngày nay ba sẽ chuyển tiền vào tài khoản của anh.

Lộc Tú mừng rỡ:

– Cảm ơn em ghen. Giải quyết xong mọi chuyện, anh sẽ về nhà.

Tắt điện thoại, Lộc Tú xoa hai tay vào nhau. Anh sẽ đi tìm Nguyên Hạ cho

cô biết muốn anh chết hả, không dễ đâu.

Cái giọng ba hoa xác xược của Lộc Tú làm Nguyên Hạ tức điên người, nhưng cô không dễ chịu thua đâu. Tình yêu ngày nào nay đổi lại thành thù hận, như hai kẻ đứng ở hai chiến tuyến, phải có một người ngã gục thì người kia mới hài lòng.

Nguyên Hạ trở về Sài Gòn, lâu lắm cô mới trở lại thành phố từ ngày bé con ra đi. Sài Gòn vẫn ồn ào bụi bặm, nhịp sống vẫn vội. Nguyên Hạ thở dài. Sao cô thêm được như ngày nào còn bé dại, không suy nghĩ. Con đường này ngày trước Nhật Thống hay chở cô đi, tất cả chỉ còn là kỷ niệm.

Nguyên Hạ đưa tay lên ấn nút chuông nhà Ái Như. Một lát sau, người làm mới đi ra:

– Cô tìm ai?

– Chị vào nói với cô Ái Như, có Nguyên Hạ vợ của Nhật Thống muốn gặp.

Người làm quay vào, chừng năm phút trở ra mở cửa cho Nguyên Hạ. Ái Như khập khễnh đi ra:

– Chào cô Nguyên Hạ!

Nguyên Hạ nhìn quanh, cô chứng kiến sự giàu có ở đây, cô mới hiểu dù có nhiều người phụ nữ đi chằng nữa, Lộc Tú cũng không bao giờ bỏ vợ. Anh dùng cả cô và Ái Như nữa để trải đường đi cho mình.

Người làm mang nước uống ra, Ái Như đẩy ly nước trước mặt Nguyên Hạ:

– Mời cô dùng nước, tìm tôi nhất định là có chuyện, đúng không?

Nguyên Hạ quay nhìn Ái Như, vóc dáng người ốm yếu, một cái chân teo tóp co vào, chẳng cái gì gọi là đẹp cả, thế mà lại hạnh phúc hơn cô. Lòng căm hận khiến Nguyên Hạ trở thành độc ác:

– Chị và anh Tú cưới nhau cũng có ba năm rồi, đúng không?

Ái Như nhíu mày:

– Cô hỏi như thế làm gì?

– Vì đó là bao nhiêu thời gian tôi đau khổ, khi đã trao thân cho anh ấy, tôi đã bỏ quê lên thành phố. Nhưng rồi khi đã tốt nghiệp, để dứt bỏ tôi, anh ấy đã đẩy tôi vào anh Nhật Thống.

Ái Như bàng hoàng:

– Anh Thống chưa bao giờ nói với tôi chuyện này cho tôi biết.

Nguyễn Hạ cười đau đớn:

– Khi tôi là vợ anh Thống và anh Tú đã cưới chị, nhưng chưa bao giờ anh ta để tôi sống yên ổn. Tôi bị mẹ chồng đuổi đi, không biết đi đâu, tôi phải ôm con về nhà mẹ đẻ. Lộc Tú lại toa lập với dượng tôi khiến tôi có lỗi với Nhật Thống.

Chưa dừng lại, vừa chung sống với tôi, Lộc Tú lại mang tôi gả cho một người Đài Loan để đổi lấy chiếc xe đang đi. Ái Như! Dù chị có rót bao nhiêu tiền cho Lộc Tú đi nữa, vẫn phản bội chị, chung sống với một cô gái khác. Đây là địa chỉ nhà anh ta đang chung sống với cô gái ấy, chính cô gái này là một phần việc của anh ta mắc nợ.

Nguyễn Hạ mở ví lấy ra tám ảnh. Lộc Tú đang ôm cô gái trước một căn nhà, cô gái ăn mặc quá gợi cảm. Ái Như ngồi chết lặng, cô biết Lộc Tú lảng nhãng bên ngoài, nhưng bây giờ tận mắt chứng kiến những tấm ảnh sa đọa giữa chồng mình và cô gái khác, tim Ái Như đau như cắt. Vậy mà ngày hôm qua cô còn hết lòng năn nỉ cha mình. Thậm chí, buổi sáng trước khi Lộc Tú đi, cô còn trao cho anh toàn bộ sổ nữ trang của mình. Cô đúng là cả tin và ngây thơ.

Nguyễn Hạ đứng lên, những gì cần nói cô đã nói:

– Tôi về đây. Không tin, chị có thể hỏi anh Thống!

Nguyễn Hạ ra về rồi mà Ái Như còn ngồi với những tấm ảnh, rồi vụt đứng dậy, cô cắt hết những tấm ảnh, thay quần áo đi ra đường.

Vừa gặp Nhật Thống, cô lôi anh ra bên ngoài:

– Chúng ta tìm chỗ nào nói chuyện đi!

Nhật Thống lo lắng vì vẻ nghiêm trọng của Ái Như:

– Có chuyện gì vậy Như?

– Tại sao anh biết những việc xấu xa của anh Tú mà không nói cho tôi biết?

Nhật Thống cau mày:

– Chuyện xấu xa của Lộc Tú là chuyện gì?

– Nguyên Hạ từng là người yêu cũ của anh Tú có đúng không?

– Ai nói Ái Như như thế?

Ái Như gất:

– Có hay không, anh trả lời đi?

– Ừ, nhưng mà là chuyện quá khứ rồi, hồi Lộc Tú còn là sinh viên.

– Rồi sợ Nguyên Hạ quậy không cưới vợ được, nên Lộc Tú đẩy cho anh?

– Chuyện cũ rồi, Như biết làm gì?

– Sao không cần biết! Chính anh Tú lại lần nữa đẩy Nguyên Hạ cho gã đàn ông Đài Loan đổi lấy chiếc Land Curse.

Nhật Thống sững sờ:

– Đồn mạt như thế sao?

– Bây giờ họ đang là kẻ thù của nhau, chính vì thế mà ...

Ái Như ghen ngào mở ví lấy xấp ảnh đưa cho Nhật Thống:

– Anh xem đi!

Nhật Thống cầm những tấm ảnh, anh không còn có thể nói tốt cho Lộc Tú để Ái Như đừng đau lòng.

Ái Như nghẹn ngào:

– Em sẽ ly hôn hơn là sống trong huyễn hoặc lừa dối.

Nhật Thống cúi đầu. Anh không biết mình khuyên Ái Như như thế nào nữa, Lộc Tú quá đốn mạt. Ái Như khóc, tuy nhiên cô hiểu rằng mình cần có lòng dũng cảm để dứt bỏ một cuộc hôn nhân tình yêu một chiều.

Nhật Thống ái ngại đặt tay lên vai Ái Như:

– Bình tĩnh nào Như!

– Anh có thể đi cùng em xuống Tây Ninh không anh Thống?

– Như muốn làm gì?

– Em muốn anh Tú biết đừng tiếp tục lừa dối em nữa, hèn hạ lắm. Rồi em sẽ quay về, chỉ như thế thôi.

Ái Như khóc nức nở. Nhật Thống chỉ còn biết đứng nhìn cô.

Mưa Sa Giông

Chương 8

– Anh Lộc Tú! Anh dễ thương và đáng yêu quá đi!

Ngọc Uyên nũng nịu soi mình trước gương, sợi dây chuyền bạch kim lấp lánh trên cổ như tăng thêm vẻ đẹp cho cô. Cả chiếc nhẫn mười ly nữa, đeo trên những ngón tay tháp bút mới đẹp làm sao. Cô ngả người ra sau, hai tay ôm cổ Lộc Tú:

– Anh nhìn vào gương xem, chúng mình thật đẹp đôi phải không?

– Ừm!

Lộc Tú hôn vào môi Ngọc Uyên:

- Nhất định phải đẹp rồi, anh yêu em nhất trên đời.
- Anh định chừng nào cưới em vậy?
- Từ từ đi em.

Ánh mắt đam mê của Lộc Tú thả dài trên thân thể người tình. Đã có cô, anh vẫn muốn có nữa, ái ân cuồng nhiệt, nhưng chẳng bao giờ đủ cả.

Lần tay vào lớp áo mỏng, Lộc Tú vuốt ve thân thể tròn căng, chưa có ai cho anh cảm giác nóng bỏng và đằm đuối như thế. Anh bế bổng thân thể đang rực lửa lên đi lại giường.

Reng ... Reng ... Chuông cửa reo không đúng lúc chút nào! Lộc Tú bực mình:

- Kệ nó đi! Ngày mai anh bảo thợ đến gỡ bỏ cái chuông cửa ra mới được.

Ngọc Uyên phì cười nựng vào má Lộc Tú:

- Anh này! Anh mau ra mở cửa xem là ai, rồi vào với em.
- Chắc lại là quản lý nhà máy.

Mặc quần đùi và ở trần, Lộc Tú cúi kính đi ra mở cửa, anh ghét nhất khi bị quấy rầy như thế này. Vớ cái áo khoác trên móc và kéo cánh cửa ra, Lộc Tú định sẵn sàng quát vào mặt kẻ xuất hiện không đúng lúc.

- Chuyện gì nữa?

Nhưng người công an rời viện kiểm soát tòa án cùng Ái Như đứng ngáng nơi cửa. Lộc Tú giật bắn người lui lại:

– Ái Như!

Ái Như đẩy Lộc Tú sang một bên bước khập khểnh vào, cô chua xót nhìn căn nhà sang trọng ảm cúng với đầy đủ tiện nghi.

Từ bên trong, Ngọc Uyên nũng nịu:

– Làm gì lâu quá vậy anh Tú?

Khoác áo ngủ, Ngọc Uyên bước ra, cô dõng lại:

– Ai vậy anh Tú?

Ái Như lạnh lùng:

– Những người này là đại diện của luật pháp và tòa án và đây là thừa phát lại.

Các ông hãy làm nhiệm vụ!

Lộc Tú lạnh người:

– Như vậy là sao Như? Em đâu cần làm lớn chuyện như vậy. Đàn ông ra ngoài ăn chơi, nhưng anh đâu có bỏ bê em và con.

Ngọc Uyên sầm mặt:

– Vậy là anh đã có vợ có con? Tại sao anh nói là chưa vợ và sẽ cưới em?

Ngọc Uyên hung dữ xông lại túm áo Lộc Tú giật mạnh. Lộc Tú xô cô ra:

– Im đi!

Đôi mắt lạnh lẽo lẫn đau đớn của Ái Như dừng lại trên bàn tay đeo nhẫn kim

cương của Ngọc Uyên, rồi sợi dây chuyền bạch kim, đó là những nữ trang cưới, cô phải nén lòng đau đưa cho anh, vậy mà nó đang là tài sản của cô gái kia.

Tim Ái Như run rẩy đau buốt, cô không tha thứ được cho Lộc Tú được nữa.

Cô bước nhanh ra cửa:

– Xin hãy làm thủ tục lập biên bản giùm, đây sẽ là bằng cứ ly hôn.

Ngọc Uyên nhìn theo dáng đi của Ái Như:

– Người đi cà thọt này là vợ anh hả anh Tú?

Một tát tay giáng vào miệng Ngọc Uyên cho cô câm họng. Nhưng cái tát tay không làm dịu cuồng nộ trong lòng Ái Như chút nào. Cô quyết định. Mọi thứ phải kết thúc! Đối với Lộc Tú cũng vậy, anh hiểu là mọi thứ kết thúc. Với quyền lực trong tay, ông Hoàng Phú sẽ đánh vào anh những đòn chí tử, anh không phải là đối thủ của ông Phú.

Lộc Tú đuổi theo Ái Như, anh quỳ trước mắt cô:

– Em đừng lập biên bản đưa ra tòa án có được không Như, anh xin em.

Ái Như lãnh đạm bước tránh qua:

– Tốt nhất anh nên ký tên vào biên bản. Chúng ta nên ly hôn, đừng lừa dối nhau nữa.

Cô bỏ đi ra ngoài, phải vịn vào Nhật Thống mới đứng vững. Chỉ cho đến khi lên xe, Ái Như mới khóc được, những giọt nước mắt thâm lặng đau khổ. Hãy đau một lần hơn là bị lừa dối suốt đời.

Lộc Tú bước qua cánh cửa, ông Hoàng Phú lạnh lùng:

– Cậu còn mặt mũi nào về nhà này nữa hay sao? Tốt nhất hãy mang hết những gì của cậu đi đi, đừng bao giờ lảng vảng ở Sài Gòn. Tôi đã cảnh cáo cậu, nếu như cậu mang hạnh phúc đến cho con gái tôi, tôi sẵn sàng thỏa mãn những gì cậu muốn. Bằng ngược lại, tôi sẽ đòi lại cả vốn lẫn lãi.

Lộc Tú sụp xuống:

– Ái Như ghen nên muốn ly hôn, nhưng là vợ chồng đã có con làm sao bỏ nhau được hả ba? Con gái của con cần có cha.

– Nó không cần một người cha như cậu. Hãy nhìn vào thực tế, cậu chưa bao giờ yêu Ái Như cả. Nếu không, cậu đâu có hết lượt này đến lượt khác phản bội nó.

Lộc Tú van lơn:

– Con đã biết lỗi, xin ba và Ái Như cho con cơ hội chuộc lại lỗi lầm.

Ông Hoàng Phú xua tay:

– Quá nhiều lần rồi! Cậu là một kẻ sa đọa đến người phụ nữ hết lòng yêu thương cậu, cậu còn mang cho người đàn ông khác. Tư cách của cậu, tôi không muốn nói đến. Tôi sẽ lo liệu cho con gái và cháu tôi ra nước ngoài sống. Còn cậu hãy biến đi cho khuất mắt tôi.

Lộc Tú biết không còn có sự tha thứ cho anh nữa, anh đứng lên:

– Vậy ba cho con gặp Ái Như và con gái con.

– Đừng gọi tôi là ba! Ái Như đã đưa bé Quỳnh đi rồi, cậu có lục tung cái nhà này cũng chẳng có mẹ con nó.

– Ái Như đi đâu, ba cho con biết đi!– Ái Như là vợ con, bé Quỳnh là con của con, con có quyền biết vợ con của con đang ở đâu.

Ông Phú khinh bỉ:

– Cậu còn tư cách để nói con gái tôi và cháu ngoại của tôi là vợ và con gái cậu à? Muốn gặp, chờ ngày tòa xử ly hôn ra tòa mà gặp. Còn nữa, số tiền mà tôi vừa chuyển vào tài khoản của cậu, tôi đã xin lệnh phong tỏa, cậu không được quyền sử dụng tiền đó.

Lộc Tú tái mặt:

– Ba nữ cư xử với con như vậy sao ba? Đàn ông có người phụ nữ khác bên ngoài nhưng không bỏ bê vợ con, có gì nghiêm trọng đâu.

– Đối với cậu không nghiêm trọng nhưng với tôi thì có, bởi vì cậu cưới con gái tôi vì tài sản nhà này mà thôi. Cho nên khi cậu mang tiền của tôi cho những cô gái khác, tôi cần phải lấy lại, như vậy thôi.

– Ông thật là quá đáng!

Lộc Tú chỉ vào mặt ông Phú:

– Nếu tôi không cưới con gái ông, có những tên đào mỏ còn hơn tôi nữa kia đến với con gái ông. Tại sao ông không nghĩ như thế?

– Cậu trở mặt mau quá!

Ông Phú giận run vỗ mạnh tay lên bàn quát tháo ầm ĩ:

– Cút ngay!

Lộc Tú lùi ra cửa. Tất cả do Nhật Thống và Nguyên Hạ, anh cần dạy cho cả hai bài học. Ngân hàng bị phong tỏa tiền, trước nhất anh cần gặp Ngọc Uyên, bảo cô đưa lại những nữ trang anh đã cho cô. Nếu không, công ty còn bao nhiêu thứ chi phí khác ...

Lộc Tú về đến Tây Ninh trời về chiều. Anh lái xe ngay về nhà. Ngọc Uyên đang cố vợ vét hết những gì còn lại, cô đã cho cuộc đời mình cho Lộc Tú, cần phải có sự đền bù tương xứng. Lộc Tú đẩy cửa bước vào nhà:

– Em làm gì vậy Uyên, sao nhà cửa trống không, ti vi, tủ lạnh, ghế xa-lông đâu?

Ngọc Uyên giật nảy người, nhưng cô vênh mắt lên ngay:

– Anh đã có vợ, em không muốn sống với anh nữa.

Lộc Tú cười gằn:

– Cho nên lợi dụng lúc anh về thành phố giải quyết việc nhà, em gom hết đồ đạc trong nhà đi?

– Anh mua những món đồ đó cho em, thì nó là của em. Em có quyền mang đi khi không còn sống chung với anh nữa.

– Nếu như vậy, hãy trả lại hết số nữ trang bữa trước anh đưa cho em, anh cần nó để giải quyết nợ ngân hàng.

– Anh nói gì? Vậy cuộc đời con gái của em, anh có trả lại được không?

– Em tự nguyện đến với anh mà.

– Đúng là em tự nguyện, cũng như khi anh cho em những món đồ trang sức, thì đó cũng là tự nguyện của anh, giữa chúng ta sòng phẳng.

Lộc Tú gầm lên, lao về phía Ngọc Uyên, không ngờ cô lá mặt lá trái đến như vậy. Lộc Tú túm lấy Ngọc Uyên, cô hét lên:

– Anh làm gì vậy? Ba ơi, cứu con!

Từ trong phòng ngủ, ông Hấn đi ra:

– Cậu làm cái gì vậy? Đàn ông gì mà hèn hạ quá như vậy, lúc muốn lấy người ta thì dùng của cải tiền bạc dụ dỗ, bây giờ trở về với vợ thì lấy lại à. Buông con gái tôi ra. Nếu không, cây sắt này không vị tình cậu đâu.

Ông ta quơ cây sắt vào chân Lộc Tú. Đau quá, Lộc Tú phải buông Ngọc Uyên ra, cô vội chạy ra cửa:

– Đi thôi ba ơi, còn mấy thứ đó bỏ đi!

Ông Hấn bước ra cửa vừa quơ cây sắt như sẵn sàng đánh lại Lộc Tú nếu anh

muốn đuổi theo Ngọc Uyên. Lộc Tú buông thõng tay thiếu não. Chẳng lẽ anh mất hết rồi sao? Tình yêu, vợ con, tiền bạc và những gì anh cố công vun đắp.

Không, không thể nào! Lộc Tú hét lên giận dữ.

– Mở cửa, mở cửa!

Lộc Tú lắc mạnh cửa nhà Nhật Thống:

– Nhật Thống! Mày mở cửa ra gặp tao đi!

Nhật Thống từ trong nhà đi ra, tuy nhiên anh chỉ đứng bên trong cổng rào nhìn ra:

– Tao đây, mày muốn nói gì nói đi!

– Tại sao mày không mở cửa, sợ tao à? Nếu sợ tao thì đừng có tiếp tay với Nguyên Hạ hại tao. Tại sao mày hại tao?

Nhật Thống lắc đầu:

– Tao chưa bao giờ hại mày cả, mà tự mày hại mày.

Lộc Tú nạt dọa:

– Thằng khốn, mày mở cửa đi! Tao hỏi mày, Ái Như và con tao đâu?

– Mày điên rồi hả, vợ con là vợ con của mày lại đi hỏi tao là sao?

– Bởi vì Ái Như sẽ không biết, cà thọt chân ngồi một chỗ, cô ta đi đâu cho được mà nhờ thừa phát lại xuống Tây Ninh lập vi bằng tao chung sống với người phụ nữ khác, nếu không phải là mày đưa Ái Như đi? Đồ khốn nạn!

– Mày quên là Ái Như có tiền, ngồi một chỗ, cô ấy vẫn có thể điện thoại tìm thám tử theo dõi mày. Năm lần bảy lượt mày phản bội cô ấy, cô ấy vẫn tha thứ, nhưng mày vẫn không chừa, chứng nào tật nấy. Ái Như đã đưa thừa phát lại đến lập vi bằng, làm bằng cố ly hôn, cô không trở lại với mày đâu.

– Khốn kiếp! Câm mồm mày lại!

– Mày đi đi, tao không có câu trả lời nào cho mày. Nếu như mày ồn ào, tao sẽ điện thoại mời công an khu vực đến mời mày đi.

Nhật Thống trở vào nhà đóng sầm cửa lại. Lúc này Lộc Tú như con chó điên, anh không muốn gặp Lộc Tú. Lộc Tú tức giận nhặt đá ném vào nhà Nhật Thống âm âm rồi bỏ đi. Anh cần gặp Ái Như, cô không thể đẩy anh vào con đường cùng. Còn Nguyên Hạ, có một ngày anh sẽ hỏi tội cô.

Trở ra xe, Lộc Tú lái đi, anh có cảm giác như cả thành phố này biết anh sẽ trắng tay. Chưa đâu, anh còn nhà máy, còn xe để đi, ngân hàng không thể buộc anh đóng cửa nhà máy đang có đến cả trăm công nhân.

- Ái Như! Em ở đâu, đừng làm khổ anh Như ơi. Anh nhớ bé Quỳnh thật mà.

Còn Ngọc Uyên, mày là con đàn bà xấu xa, cướp giật tiền của tao. Lộc Tú cay đắng trong ý nghĩ ấy, và càng cay đắng thì cơn giận càng điên cuồng ...

– Mẹ, mau đưa giấy tờ nhà đất cho con! Lộc Tú vừa nói vừa xộc tay vào túi áo bà Hai. Bà Hai nắm tay Lộc Tú giữ lại:

– Con muốn lấy giấy tờ nhà đất làm gì?

Lộc Tú bực dọc rút tay ra:

– Con cần tiền, đưa cho con mau đi!

– Không được!

Ông Hai từ bên ngoài bước vào nghiêm khắc:

– Ba không để con phá tan nát hơn nữa. Có vợ con chẳng chí thú làm ăn, ăn chơi đàn đúm. Bây giờ tốt nhất con nên bán nhà máy trả nợ, về nhà xin Ái Như tha thứ cho con.

– Nếu Ái Như chịu tha thứ cho con, con đâu có về đây. Hãy cứu con đi ba,

đưa giấy tờ nhà đất cho con.

– Con đi cầm thế ngân hàng à? Rồi tiền đâu chuộc lại?

– Có tiền, nhà máy sẽ hoạt động trở lại, con sẽ đi chuộc giấy tờ nhà đất trả lại cho ba.

– Còn nếu như thất bại nữa thì sao?

Lộc Tú khó chịu:

– Sao ba chỉ nói điều xui xẻo mong con thất bại không vậy? Mau đưa cho con đi!

– Con nợ hàng tỷ, có cầm thế nhà và đất cũng chỉ vài trăm triệu:

– Vài trăm triệu cũng được mà.

Lộc Tú nài nỉ, ông Hai lắc đầu:

– Con có nghĩ đến cha mẹ già yếu không? Còn một chỗ để dung thân, nếu như con lại thất bại, ngân hàng xiết nợ, ba mẹ và các em con ở đâu?

Bực mình, Lộc Tú gất gỏng:

– Như vậy là ba không đưa cho con?

– Không! Ba không thể thấy con sai mà cứ nhắm mắt làm ngơ để cho con tiếp tục sai.

Lộc Tút hằm hằm:

– Con hỏi lại lần chót, ba có đưa con không?

Thái độ bất kính của Lộc Tú làm ông Hai giận dữ, chụp lấy cây gậy quất mạnh vào người Lộc Tú:

– Uổng công tao nuôi mày ăn học. Đi đi, nhà này không có loại con khốn nạn như mày!

Lộc Tú nhảy ra tránh song cũng bị ăn hai cây gậy vào chân đau điếng. Nổi giận, Lộc Tú đi tuôn ra cửa:

– Được! Từ nay con không về nhà này, xem như con chưa từng có cha mẹ.

Lộc Tú chạy nhanh ra đường, ông hai buông cây gậy đau đón nhìn theo, đứa con của ông đã hết thuốc chữa rồi.

Đứng ngoài đường, Lộc Tú tuyệt vọng, đúng là anh bị dồn vào con đường cùng. Đưa chân đá vào chiếc xe hai bánh, Lộc Tú giận dữ. Tôi không sẽ không đầu hàng hoàn cảnh, nhưng trước nhất cần trị tội Nguyên Hạ.

Nguyên Hạ, cô hãy đợi đây!

Cộc cộc ...

Tiếng gõ cửa. Nguyên Hạ xoa lớp kem dưỡng da trên mặt và ngắm mình trong gương, chiếc áo ngủ mới mua mỏng tanh trông cô thật gợi cảm. Có lẽ là Chongsu đã về Nguyên Hạ chậm rãi bôi chút nước hoa vào cổ mới đi ra cửa:

– Ai đó?

Không có tiếng trả lời. Nguyên Hạ mỉm cười cô biết Chongsu hay bất thành linh để kiểm tra đi đứng của cô. Mỉm cười, Nguyên Hạ kéo cánh cửa ra:

– Đừng có làm bộ im ...

– Nguyên Hạ!

Một tiếng hét chói tai xé đêm đen tĩnh lặng, một vật nóng đến cháy da hắt hắt vào mặt Nguyên Hạ, cô rú lên kinh hoàng:

– Cứu cứu ...

Bóng đen đội nón sùm sụp, mặc áo ba-đờ-suy chạy vội ra đường, lên chiếc mô tô phóng đi mất. Nguyên Hạ bung lấy mặt quy xuống oằn oại:

– Nóng quá ... cứu tôi ...

Khi mọi người chạy đến Nguyên Hạ đã bất tỉnh, áo quần vào cả gương mặt của cô cháy đen vì nước cường toan cực mạnh ... kẻ thù ác đã cao bay xa chạy Nguyên Hạ tỉnh lại trong cái đau rã rời, cô cố mở mắt ra. Đây là đâu đây?

Gương mặt mẹ lờ mờ trước mặt, bà Lượm cắn chặt môi cố nén tiếng khóc.

Còn đâu nữa gương mặt xinh đẹp, đã bị hủy hoại tan nát bởi kẻ ác. Bà nghẹn ngào:

– Con tỉnh rồi hả, nghe trong người sao rồi Hạ?

Nguyên Hạ rên khẽ:

– Con đau quá mẹ ơi:

Nhìn xuống thân thể mình Nguyên Hạ bật khóc. Nhưng rồi sự tỉnh, cô đưa tay lên mặt, bàn tay run rẩy ...

Bà Lượm ôm tay Nguyên Hạ lại:

– Con nằm yên đừng cử động. Con đã mê man hai ngày nay, mẹ cứ ngỡ là con sẽ không bao giờ tỉnh. Để mẹ gọi bác sĩ.

Nguyên Hạ nhắm mắt lại hồi tưởng khi cô mở cửa ra, một vật gì đó nóng bỏng hắt hết vào mặt cô, nóng kinh khủng và rồi cô ngã xuống ... Axít!
Nguyên Hạ hét to lên, mở bừng mắt ra, cô gào lên thất thanh:

– Mẹ, lấy cho con gương soi mau lên mẹ ơi?

Bác sĩ cùng y tá chạy vào, họ giữ nguyên Nguyên Hạ bất nằm im:

– Cô bị phỏng nặng cấp ba, đừng vùng vẫy, hãy nằm im!

Nguyên Hạ ngất đi lần nữa trong cơn đau kinh hoàng của thể xác lẫn tâm hồn.

Nhật Thống đứng chết lặng trước một Nguyên Hạ thật kinh khủng. Một nhan sắc từng xinh đẹp mỹ miều biết là đường nào, bây giờ thân tàn ma dại, chất nước cường toan hủy hoại tàn khốc. Cố nén không khóc, vậy mà anh

vẫn nắc lên:

– Hạ ơi!

Nguyên Hạ mở mắt ra. Nhìn thấy Nhật Thống, cô vội vơ tấm drap trùm kín đầu. Trong chiếc mềm ngộp ngựa, cô hét lên:

– Đi đi, tôi không muốn ai thăm tôi cả. Đi đi!

Nhật Thống cố kéo tấm drap ra:

– Em đừng như vậy mà Hạ! Anh thật lòng lo cho em.

Nguyên Hạ cố kéo lại che giấu, còn Nhật Thống cố gỡ ra. Anh ném cái mềm xuống chân cô:

– Em trốn tránh tất cả mọi người làm gì, đâu có ai bỏ em. Nhất là mẹ em, bà khóc suốt cả chục ngày nay rồi.

Nguyên Hạ không chống lại Nhật Thống nữa, mà cô nhìn Nhật Thống:

– Anh không sợ em sao, ai nhìn thấy em cũng kinh sợ kia mà?

– Anh không sợ, mà anh thương em lắm.

Nguyên Hạ khóc òa lên. Từ hôm cô nhập viện cho đến nay Chongsu chỉ ghé thăm cô một lần duy nhất, cho cô một số tiền rồi biến mất. Ai cũng ghê sợ cô, một thân hình và một gương mặt cháy xém, vết phỏng lột da bắt đầu lành lại, một màu đỏ lói kinh khiếp. Dù bà Lượm cất đi tất cả gương, Nguyên Hạ vẫn nhìn thấy mình trên tấm cửa kính mờ mờ. Cuộc đời đối với cô chấm hết rồi. Ai thù hận cô đến độ ra tay tàn độc, chỉ cô Lộc Tú thôi.

– Em cứ khóc đi?

Nhật Thống ôm Nguyên Hạ, anh đưa tay vuốt mái tóc cắt nham nhở của cô, lòng đau như cắt. Anh cũng hiểu, chỉ có anh bây giờ mới kéo cô ra khỏi sự tuyệt vọng.

- Anh đừng thương hại em. Có phải bây giờ em giống con ác quỷ lắm không?
- Sau này sẹo lành, đi mỹ viện em sẽ đẹp lại như xưa mà.
- Có thật không anh? Anh lấy cho em cái gương, để em nhìn mặt của em đi.
- Đừng xem!

Nguyên Hạ tức giận xô Nhật Thống ra, cô nằm xuống khóc âm thầm. Nhật Thống van lơn:

- Vết sẹo của em sẽ lành, em đừng tuyệt vọng nghe Hạ. Một lát, anh đưa con vào thăm em nghe?

Nhắc đến con, Nguyên Hạ lại mở mắt ra, nỗi nhớ con cuộn cuộn trong lòng cô, cô nức nở:

- Em nhớ con lắm. Nhật Thống, nếu như em chết, anh nhớ nuôi con chúng mình đànng hoàng nghe anh?
- Anh nuôi con đànng hoàng. Nhưng em làm sao chết được, đừng nghĩ quẩn.

Hãy tịnh dưỡng cho mau lành, hơn là em cứ khóc hoài như vậy.

Hai mắt Nguyên Hạ chợt quắc sáng lên:

- Phải! Em phải khỏe mạnh để đi tìm Lộc Tú. Chỉ có Lộc Tú mới căm thù em hại em ra nông nỗi này. Dù buổi tối đó, anh ta đeo khẩu trang, em vẫn nhận ra đôi mắt sáng như sao băng. Lộc Tú, rồi cuộc đời của mày sẽ như tao. Tại sao lại cho nhau nhiều đau khổ như thế hả?

Mưa Sa Giông

Chương 9

Ái Như mở cửa cho Nhật Thống, lo lắng:

– Nguyên Hạ như thế nào rồi hả anh Thống?

– Thật kinh khủng, chất nước cường toan phá toàn bộ vùng ngực và mắt, duy có đôi mắt là không sao. Nguyên Hạ tuyệt vọng và hoảng loạn lắm.

Ái Như thở dài đóng cửa cổng lại cùng Nhật Thống đi vào nhà. Cả hai không thấy Lộc Tú đứng nhìn họ từ một góc khuất đôi hàm răng Lộc Tú nghiền lại trong căm giận. Anh đã mất tất cả, nhà máy phải bán rẻ cho Chongsu. Cả đến cái xe ngày nào muốn có nó, anh phải làm cuộc trao đổi Nguyên Hạ với cái xe cũng không còn nữa. Anh đã trừng trị Nguyên Hạ tội cô hợp sức cùng Chongsu ép anh vào con đường cùng. Nguyên Hạ bây giờ giống như con ác quỷ ghê tởm, Lộc Tú vui lắm. Còn một người nữa, Ái Như, con quý cà thọt ấy lại cũng hai lòng, anh sẽ bắt bé Quỳnh và mang nó đi xa. Ái Như, cô đừng có hòng nhìn thấy con. Đồ phản bội!

Trong nhà, chị người làm mang nước cho Nhật Thống. Ái Như đẩy ly nước cho Nhật Thống:

– Anh uống đi!

– Cảm ơn, Như đang làm việc à?

Ái Như cười gượng:

– Em có làm gì được đâu, cả nửa tháng nay dịch đi dịch lại một đoạn văn chẳng ra hồn gì cả, cứ phải bỏ đi. Em định về nhà, không cần tránh mặt anh Tú nữa, dù gì vẫn phải đối mặt nhau khi ra tòa.

Nhật Thống bung ly nước lên uống. Anh cũng giống như Ái Như vậy, có làm gì được đâu. Mỗi lần đi thăm Nguyên Hạ là tim anh lại đau nhói lên. Làm gì đây cho Nguyên Hạ đừng tuyệt vọng? Tất cả dường như bất lực trước hoàn cảnh.

Chị người làm cấp giỏ đi chợ sau khi giao bé Quỳnh cho Ái Như, chị dặn dò:

– Cậu Thống ở nhà chơi, chờ tôi đi chợ về. Tôi đi nhanh thôi.

Nhật Thống gật đầu:

– Được rồi, chị cứ đi đi. Bữa nay tôi rảnh mà.

Ái Như mang đồ chơi cho con:

– Con chơi ngoan đừng có chạy lung tung nghe bé Quỳnh?

Bé Quỳnh dạ ngoan ngoãn. Ái Như mở máy vi tính ra cho Nhật Thống xem đoạn văn cô dịch xong. Nhật Thống gật gù:

– Đoạn văn này Như dịch thoáng một chút sẽ nhẹ nhàng hấp dẫn người xem hơn. Hai người mãi mê xem và góp ý quên mất bé Quỳnh nó ném đồ chơi sang một bên, lần dò ra hàng ba ngòi lên ghé xích đu, hai tay dang rộng ra, hát bài hát cô giáo dạy, giọng ngô nghê ngọng ngọng:

Con cò ăn đêm
Con cò xa tổ
Cò gặp cành mềm
Cò sợ xáo măng ...

– Bé Quỳnh!

Lộc Tú gọi đến lần thứ hai, bé Quỳnh giật mình nhìn lên. Nó mừng rỡ toan kêu ba, Lộc Tú vội đưa một ngón tay lên miệng suýt khẽ:

– Ra đây với ba, đừng nói lớn mẹ nghe giờ?

Thái độ như sợ mẹ nghe thấy của cha, Lộc Tú vẫn hay dạy nó mỗi khi cha con thì thầm chuyện không muốn Ái Như nghe, bé Quỳnh đã quen, nên nó nhìn vào nhà rồi chạy ào lại hất cây chốt cửa bên trong lách thân hình bé nhỏ qua cửa rào, ôm choàng lấy Lộc Tú.

– Ba đi đâu lâu dữ vậy ba, sao không về nhà?

Lộc Tú mỉm cười hôn nó:

– Ba bận. Cha con mình ra đầu đường mua kem ăn nhen?

– Con xin mẹ đã!

– Khỏi! Một lát nữa ba gọi điện thoại cho mẹ sau.

– Dạ!

Con bé ôm cô Lộc Tú cho bé ra xe, để nó ngồi phía trước, vội vàng chạy ra khỏi con hẻm:

– Ba ơi! Xe hơi của ba đâu rồi?

– Đi xe hơi đâu có chạy vào hẻm nhỏ được, ba đi xe hai bánh cho tiện.

– Xe này là xe hai bánh hả ba?

– Ừ!

Cứ nói chuyện như vậy, Lộc Tú chở con gái đi ra khỏi con hẻm, thầm cười nham hiểm. Cô sẽ chẳng bao giờ gặp lại con, hãy vui vẻ đú đờn với nhân tình của cô, cô cũng chẳng hơn gì tôi.

– Cô Như! Sao cửa rào mở vậy?

Chị giúp việc hoảng hốt đẩy cánh cửa chạy vào nhà. Lúc này Ái Như và Nhật Thống mới giật mình, cô gọi to lên:

– Bé Quỳnh, con đang ở đâu?

Im lặng! Chị giúp việc cùng Nhật Thống chạy tìm khắp nhà rồi ra đường, mở đồ chơi bé Quỳnh hãy còn đó mà con bé biến mất tăm. Ái Như hoảng sợ chạy tìm khắp nơi trong con hẻm cô đang ở, bước chân khắp khênh của cô càng khập khểnh hơn.

– Bé Quỳnh! Con đang ở đâu, lên tiếng đi con!

Tìm không thấy bé Quỳnh, Ái Như càng sợ cô khóc òa:

– Em mới về đây ở, bé Quỳnh không chơi với ai, không có lý nào mở cửa đi ra ngoài cả, chỉ trừ phi có ai đó quen gọi nó.

Câu nói của Ái Như làm Nhật Thống suy nghĩ, có khi nào Lộc Tú tìm ra chỗ ở của Ái Như và đã bắt bé Như đi. Anh cau mày:

– Như có nghĩ đến khả năng Lộc Tú đến đây không?

Ái Như lạnh người, trong một thoáng hy vọng nhuốm lên trong cô, hy vọng bé Quỳnh đi với cha nó. Ái Như gọi điện thoại vào máy của Lộc Tú, chỉ có tiếng tí tí, không sao liên lạc được. Ông Hoàng Phú đến, chưa vào nhà ông đã giận dữ quát lên:

– Báo ngay công an. Còn nếu gặp Lộc Tú ở đâu bắt giao nó cho công an ngay.

Ái Như nức nở:

– Ba cho tìm anh Tú, báo anh ấy phải lập tức trả bé Quỳnh lại cho con?

Nhật Thống ăn năn, nếu như anh không đến và mãi mê bàn chuyện với Ái Như, bé Quỳnh không có cơ hội mở cửa đi. Chỉ có Lộc Tú mới làm ra chuyện này thôi.

Mọi người nháo nhào đi tìm. Trong lúc Lộc Tú đưa con đi Đầm Sen. Lần đầu tiên được ngồi thú nhún, xem thú trong chuồng và đi xe tàu lượn, bé Quỳnh thích thú ôm cổ Lộc Tú:

– Mai một ba dắt con đi chơi như vậy nữa nghen ba?

– Con thích lắm à?

– Dạ, mẹ đâu có thích ra ngoài, ông ngoại không cho đi. Còn ba lúc nào cũng bận.

Bé Quỳnh phụng phịu trách, Lộc Tú hôn vào má con:

– Sau này rảnh, ba sẽ dắt con đi Vũng Tàu tắm biển, cha con mình ngồi cáp

treo lên núi nữa.

– Cáp treo là gì vậy ba?

– Là như một cái ghế to vậy, mình ngồi vào đó thắt dây an toàn cẩn thận, sau đó cáp sẽ đưa mình lên núi:

– Con thích lắm. Vậy mai một đi rủ mẹ đi không ba?

Lộc Tú lạnh lùng đến tàn nhẫn:

– Con quên mẹ con bị thọt chân, đi còn không ngay ngắn được làm sao đi cáp treo.

Bé Quỳnh ngớ người ra:

– Ồ há, vậy mà con quên. Mẹ bị đi như vậy gọi là thọt chân hả ba?

– Ừ, là què quặc đó. Một lát, cha con mình đi ăn nhé?

– Mình đi lâu rồi sợ mẹ tìm đó ba.

– Không sao đâu! Để ba gọi điện thoại cho mẹ.

Lộc Tú mở máy đúng lúc điện thoại của anh sáng lên, anh bấm nút nghe:

– Lộc Tú nghe đây!

Giọng Ái Như đẫm nước mắt:

– Anh Lộc Tú! Anh dẫn bé Quỳnh đi phải không? Mau trả nó về cho em!

Lộc Tú lạnh lùng:

– Cô muốn tôi trả cho cô? Được! Tôi cần một trăm ngàn đô la. Nếu không có, tôi sẽ mang nó đi.

Ái Như hét lên:

– Anh không có quyền mang con của tôi đi! Anh cho tôi nói chuyện với con

gái tôi đi!

Thấy bé Quỳnh nhìn mình, Lộc Tú mỉm cười:

– Bé Quỳnh! Con nói với mẹ là đi chơi với ba rất vui nhé?

Lộc Tú kê điện thoại vào tai bé Quỳnh. Ái Như kêu to:

– Bé Quỳnh, phải không con?

Bé Quỳnh cười thành tiếng:

– Con nè mẹ! Con đi chơi với ba rất vui, đi Đầm Sen, đi tàu lượn ...

Lộc Tú lấy máy ra khỏi tai con bé, cười khẽ:

– Cô nghe chứ, con đang rất vui. Hãy chuẩn bị một trăm ngàn đô la. Nếu không, cha con tôi sẽ đi rất xa.

Lộc Tú tắt máy không quên tắt cả nguồn mặc cho Ái Như hét hoảng:

– Anh Tú ... đừng tắt máy ...

Điện thoại đã tắt, Ái Như vẫn cứ còn gào lạt cả giọng:

Bé Quỳnh! Bé Quỳnh nói với mẹ con muốn về nhà đi.

Ông Hoàng Phú giận dữ dập điện thoại xuống bàn:

– Con không nghe đã tắt điện thoại rồi sao? Đồ khôn kiếp! Đờn thườ nào cha bắt cóc con gái rồi tống tiền vợ, đồ hèn hạ.

– Ba ơi! Ba phải đưa bé Quỳnh về cho con, anh Tú sẽ dẫn nó đi xa đó.

Ái Như gục xuống như tàu lá rũ, cô không còn đủ sức chịu đựng với những gì Lộc Tú gây ra cho mình.

– Ba ơi! Con muốn về nhà. Về nhà mình đi ba!

Bé Quỳnh khóc nhe nhe, gì chứ khoản này Ái Như và chị giúp việc từng sợ nó, mỗi khi không được đáp ứng là nó khóc dai dẳng hàng mấy tiếng đồng hồ.

Lộc Tú bắt đầu bực nên xẵng giọng:

– Ba nói bây giờ chưa về nhà được, xe ... bị hư rồi.

– Thì ba gọi điện thoại bảo ông ngoại kêu tài xế đến đón con.

– Con không thương ba nữa sao mà cứ đòi về với mẹ hoài vậy?

– Thương. Nhưng con muốn mẹ ôm con khi con ngủ, mẹ gãi lưng cho con.

– Vậy ba ôm con và gãi lưng cho con nhé. Con khóc hoài, ba nổi giận đó. Sáng, xe sửa xong ba đưa con về.

Được dỗ, con bé ngoan ngoãn nhắm mắt ngủ, thỉnh thoảng hức hức lên. Chờ cho nó ngủ say, Lộc Tú nhe nhe ngồi dậy đi ra ngoài gọi điện cho Ái Như.

Reng ... reng ... Điện thoại vừa reo, Ái Như vội vàng chụp điện thoại nghe:

– Anh Tú!

– Cô nghe cho rõ, ngày mai chuyển tiền vào tài khoản cho tôi. Sau khi rút tiền, tôi sẽ trả bé Quỳnh về cho cô. Nghe tôi nói, đừng có khóc hay hỏi gì cả.

Ái Như bệu bạo:

– Con chưa hề xa em một ngày. Anh là đàn ông làm sao lo cho con được?

Lộc Tú gắt:

– Hãy làm theo lời của tôi!

Tắt máy, Ái Như kêu ầm lên:

– Anh Tú, cho em nói chuyện với con đi!

Vô ích, Lộc Tú đã tắt máy, anh muốn lấy lại những gì đã mất, như thế thôi.

Ái Như gằn như điên lên, cô lao qua phòng ông Phú nức nở:

– Ba! Sáng ngày mai, ba đi chuyển tiền vào tài khoản của anh Tú cho con đi, con không thể nào sống mà không có bé Quỳnh được đâu ba, con xin ba.

Ông Phú ôm Ái Như vào lòng, mắt ông cay nồng, lòng quá căm giận cái kẻ vô nghĩa. Một trăm ngàn USD đâu phải là số tiền nhỏ, đúng là lòng tham không đáy.

– Khi nào nó gọi cho con, con hãy bảo nó nói chuyện với ba. Làm khổ vợ con, đồ cầm thú chứ không phải con người.

Chưa bao giờ Ái Như thấy đêm dài như đêm nay, chiếc giường của cô rộng thênh thang vì vắng bé Quỳnh. Lấy ảnh của con ra xem, Ái Như không sao cầm được nước mắt. Mới xa con chưa quá một ngày, cô đã muốn điên, làm sao có thể xa con dài ngày hơn nữa.

Cũng đêm nay, Nhật Thống ngồi canh cho Nguyễn Hạ ngủ. Chiều nay cô tìm ở đâu tấm gương nhỏ, soi mặt mình, cô hét lên thất thanh, mắt cứ mở to trừng trừng. Trong gương là con quỷ gớm ghiếc nào đó, những vết sẹo chằng chịt chứ không phải là Nguyễn Hạ xinh đẹp. Trong cơn hoảng loạn, Nguyễn Hạ đập vỡ tan tành gương soi, cô nhặt mảnh vỡ nghiền răng rạch mạnh một đường vào cườm tay mình. Một đời con gái có nhan sắc là quý, mất nhan sắc còn gì để sống.

Máu phun ra có vòi, Nguyễn Hạ cứ mở mắt to trừng trừng. Cô sẽ chết, máu sẽ chảy tràn lan ... may là bà Lượm xuất hiện kịp lúc. Nguyễn Hạ còn cố vùng vẫy:

– Hãy để cho con chết, con không còn muốn sống ...

Trong vô thức, một tay của Nguyên Hạ đẩy tấm đắp rơi xuống nền. Nhật Thống cúi nhặt lên đắp lên người Nguyên Hạ, bàn tay anh bị giữ lại. Nguyên Hạ mở mắt ra, đôi mắt đầy lệ trên gương mặt dị dạng:

– Tại sao còn lo cho em, vất vả vì em. Em không đáng cho anh lo đâu.

Nhật Thống lắc đầu:

– Em là mẹ của con anh. Em không có ba vì ba mất sớm và mẹ đi bước nữa, em hiểu như thế nào là sự bất hạnh khi con sống không có cha và không có mẹ chứ?

– Em hiểu, nhưng em tuyệt vọng quá!

– Hãy can đảm lên. Bây giờ em không sống cho cá nhân em, mà cho con.

Nguyên Hạ ghen ngào:

– Bây giờ đến bé Bin cũng không dám lại gần em, nó kính sợ em.

– Từ từ rồi nó sẽ chịu gần em, khi biết em là mẹ và yêu thương nó. Em có biết ngày nay Ái Như đau khổ như thế nào khi bị Lộc Tú bắt bé Quỳnh đi, hẳn còn đòi phải có một trăm ngàn USD mới trả bé Quỳnh về nhà.

Nguyên Hạ kêu lên:

– Có loại người cha như vậy sao, bắt cóc con để buộc vợ đưa tiền?

Rồi Nguyên Hạ cười chua chát:

– Như vậy có gì ghê gớm đâu, dù gì anh ta cũng không nỡ mang giọt máu của mình đi bán. Chỉ có em bị bán rẻ. Táng tận lương tâm!

Một nỗi căm thù sục sôi trong lòng Nguyên Hạ. Nếu gặp được Lộc Tú, cô nhất định không để yên cho Lộc Tú.

* * *

– Con uống hết ly sữa này. Một lát, ba dẫn con đi về nhà gặp mẹ.

Được dỗ dành và hứa về nhà gặp mẹ, bé Quỳnh ngoan ngoãn uống hết ly sữa và ăn cái bánh bao. Nhưng mới được phân nửa cái bánh bao, nó buông tay ngoẹo đầu hành ghế mà ngủ.

Lộc Tú hài lòng, lấy nửa cái bánh bao bỏ lên bàn, xong bế bé Quỳnh lại giường nằm. Bây giờ là lúc anh ra chi nhánh ngân hàng gần đây để rút tiền gửi ông Phú chuyên vào tài khoản cho anh. Cầm thẻ ATM, Lộc Tú cẩn thận cất vào trong ví. Theo qui luật với thẻ ATM, anh không thể rút được một lần một trăm ngàn USD, nên anh đến ngân hàng vậy.

Sau khi có tiền, anh sẽ đưa bé Quỳnh cùng đi với anh sang biên giới Campuchia, từ Campuchia sẽ đi đường bộ sang Thái Lan và sau đó bay sang Mỹ. Vậy là xong, chẳng bao giờ Ái Như được gặp con, đây là sự trừng phạt Lộc Tú dành cho Ái Như. Sẽ chẳng có ai đến với con quý cả thọt ngoại trừ Nhật Thống, nó sẽ chẳng hơn gì anh, vì tiền mà thôi.

Đội nón lên đầu, Lộc Tú mở cửa phòng trọ nhìn ra ngoài. Văng vè! Yên tâm, anh lách người ra ngoài và bấm khóa lại, bé Quỳnh đang say ngủ với ly thuốc có chất an thần. Khi nó thức dậy, hai cha con đã đến biên giới nước bạn mất rồi.

Lộc Tú quên rằng một khi ông Hoàng Phú có thể chi ra một trăm ngàn USD dễ dàng, thì ông cũng có thể nhờ công an phục kích tại các ngân hàng. Một trăm ngàn USD, Lộc Tú chỉ có thể rút ở ngân hàng lớn.

Xe đến ngân hàng, Lộc Tú liếc nhanh rồi điềm nhiên xuống xe đi vào ngân hàng đưa sổ tài khoản cùng chứng minh nhân dân của mình ra lập tức một toán công an bao quanh Lộc Tú.

– Lộc Tú! Ông đã bị bắt!

Lộc Tú cười nhạt:

– Tôi đã lường trước chuyện này. Nhưng nếu tôi bị bắt, họ đừng hòng gặp

lại con cháu.

Lộc Tú bị mời ra xe, gương mặt càng trở nên lạnh lùng vô cảm.

– Anh nói đi, anh nhốt bé Quỳnh ở đâu?

Chỉ có sự im lặng trước những lời khẩn cầu rồi giận dữ của Ái Như, cô nắm ngực áo Lộc Tú giật mạnh:

– Anh đã nhốt bé Quỳnh ở đâu? Lộc Tú, em lạy anh, anh hãy nói cho em biết. Con còn nhỏ lắm, anh trả lại cho em!

Lộc Tú khinh khinh:

– Cô nhớ tôi nói với cô, nếu như cô để xảy ra bất lợi cho tôi, cô sẽ chẳng bao giờ trông thấy con.

Ái Như khóc òa:

– Anh không thể cư xử như vậy với em và con được. Hãy nói cho em biết anh nhốt con ở đâu, tại sao anh lại trở thành, con người đáng sợ như vậy hả anh?

Im lặng, Lộc Tú nhìn lên trần nhà cô cánh quạt quay tít trên cao, và rồi anh nhìn Ái Như đang giọt nước mắt vẫn dài:

– Cô xem tiền trọng hơn con gái mình mà. Và cả tên Nhật Thống nữa, gặp hẳn là cô say mê chuyện trò quên mất con gái mình, vậy mà bảo yêu con. Nếu yêu con cô đâu có phá nát mái ấm của cô và tôi, còn thuê thừa phát lại lập vi bằng để ly hôn vậy thì cô hãy ôm tiền của mà sống.

Ái Như nức nở:

– Em không xem tiền của hơn con, còn đối với Nhật Thống chỉ là tình bạn. Em cũng biết anh cưới em vì tiền, lúc đó em nghĩ rằng hao tốn bao nhiêu cũng được, miễn được làm vợ của anh. Anh Tú, trong trái tim em duy nhất chỉ có mình anh.

– Còn tôi thì không thể nào yêu cô được. Khi cô ngủ, chiếc váy ngủ tóc lên,

cái chân teo tóp của cô làm tôi ghê sợ, đó là lý do tôi phải sống cùng những cô gái khác.

Ái Như đau lòng nhìn Lộc Tú, những lời của anh nói ra thật tàn nhẫn. Cô bặm môi ghen ngào:

– Xem như anh cho em đưa con đi, anh muốn bỏ em cũng được.

– Tôi cần tiền, cô hiểu không? Nhà máy của tôi phải bán rẻ cho Chongsu khi ba của cô phong tỏa tài sản của tôi. Cả đến cái xe tôi phải đánh đổi Nguyên Hạ để có cũng không còn.

Giọng Lộc Tú trở nên dữ tợn:

– Tôi cần tiền, cô hiểu chưa? Cha mẹ tôi xem như tôi là đứa con hư hỏng nên bỏ mặc tôi, không chịu cầm thế đất. Còn cô, tại sao tiếc với tôi một trăm ngàn USD?

– Em không có! Anh nói mà không hiểu, em đã đau lòng như thế nào khi nhìn những nữ trang cưới em đưa cho anh lại trên người cô gái ấy. Lộc Tú đừng tàn nhẫn với em!

– Tôi sẽ nói bé Quỳnh ở đâu khi tôi có tiền, một trăm ngàn USD và an toàn đi qua biên giới.

Nãy giờ ngồi bên ngoài lắng nghe cuộc nói chuyện, ông Phú không còn kiên nhẫn được nữa, đứng bật dậy đi vào chỉ tay vào mặt Lộc Tú, quát:

– Thằng khốn nạn! Bé Quỳnh có phải là con của mày không hả? Mau thả nó ra!

Lộc Tú cười khẩy nhìn sang chỗ khác. Tức giận, ông Hoàng Phú xông lại đánh mạnh vào mặt Lộc Tú:

– Mày có chịu nói không?

Máu miệng Lộc Tú ứa ra mép. Vẫn ngẩng cao đầu, Lộc Tú ngang ngược hát mặt nhìn ông Phú. Ái Như ôm ông lại van lơn:

– ĐỪNG ba ơi, con xin ba!

Ông Phú bắt lực mắng:

– Mày là loài cầm thú chứ không phải con người nữa!

Vẫn là sự im lặng, khi những yêu sách của Lộc Tú đưa ra không được thỏa mãn.

Mưa Sa Giông

Chương 10

– Ba ơi! Ba đâu rồi?

Bé Quỳnh thức giấc, nằm một lúc nó mở mắt ra theo thói quen ngủ nướng, nó quơ tay tìm mẹ. Tay quơ vào khoảng trống, nó ngồi dậy kêu lên:

– Ba ơi! Ba đâu rồi?

Mở cửa phòng vệ sinh trống không, bé Quỳnh đi lại cửa lắc cánh cửa:

– Ba ơi, mở cửa cho con!

Gọi hoài không được, bé Quỳnh bắt đầu khóc, bàn tay nhỏ xíu đập lên cánh cửa gỗ nặng trĩu.

– Ba ơi, con đói quá!

Căn phòng mờ tối chỉ có ngọn đèn ngủ thấp trên cao, càng sợ và đói nó gào to lên:

– Ba ơi, mở cửa cho con!

Căn phòng cách âm, tiếng gọi yếu ớt của bé Quỳnh không vọng được ra ngoài, nó ngồi luôn trên sàn nhà. Đôi mắt chột sáng lên vì nửa cái bánh bao còn trên bàn, nó lao lại chụp lấy bỏ vào miệng ăn, rồi tu phần nước còn lại trong chai. Có sức nó lại bắt đầu lắc cánh cửa gọi ba.

Nhìn thấy trên bàn có điện thoại nó nhấc máy lên bấm loạn xạ, "alô" liên tiếp máy điện thoại ...

Màn hình vi tính tổng hợp của khách sạn cứ bật sáng lên như có kẻ quấy rối điện thoại, cô trực điện thoại ngạc nhiên nhìn vào màn hình. Có chuyện gì vậy?

Cô gọi lớn người bạn đồng sự với mình:

– Anh Thái! Anh xem nè ... có khi nào là tin tặc không?

Thái bật cười:

– Em làm như ở nước ngoài vậy, có tin tặc!

– Vậy chứ anh nhìn vào màn hình xem!

Thái nhú mày, đúng là có kẻ quấy rối điện thoại, anh vội nhấp click dò tìm

...

Trên phòng 209. Thái buông máy đi lên lầu hai, phòng khóa cửa bên ngoài, dường như người mượn phòng đi ra ngoài. Hôm nay anh ta không gởi chìa khóa phòng lại. Trưa nay mang về đĩa nhỏ. Bỗng ... có tiếng lịch kịch bên trong, rồi tiếng khóc của đứa trẻ:

– Ba ơi! Mở cửa ... cứu con!

Toàn thân Thái nổi cả da gà. Ma chăng? Có lý nào người khách đi bỏ con mình lại, khóa cửa bên ngoài?

– Ba ơi! Mở cửa, mở cửa ba ơi!

Tiếng gào khóc văng vẳng lại như từ cõi nào vọng về. Cúc Hương lên tới, cũng như Thái, cô hoảng sợ:

– Ma, ma anh Thái ơi!

– Thời bây giờ làm gì có ma!

Tuy nói cứng nhưng chính Thái cũng hơi sợ, anh nắm tay Cúc Hương:

– Xuống báo với quản lý, sau đó cùng mở cửa. Á, mà hôm qua khách có để lại số điện thoại không?

– Không có!

Cả hai cùng đi xuống báo quản lý:

– Chúng ta không thể vì lý do khách không đưa chìa khóa phòng mà mở cửa.

Tuy nhiên anh xem nè, điện thoại được sử dụng từ phòng 209 bấm tá lả đến nỗi nghẹt mạng treo máy.

Tất cả cùng đồng lên mở khóa cửa phòng 209. Cánh cửa vừa mở ra, cảnh buồn cười trước họ:

đứa bé chừng ba tuổi mặt lấm lem, sợ hãi ôm mặt, quần áo tanh mùi nước tiểu.

Cúc Hương bước lại gần khi căn phòng bật đèn sáng lên, cô đưa tay ra với nó:

– Em bé! Em tên gì vậy? Ba em đâu?

Bé Quỳnh khóc òa lên:

– Ba bảo em uống hết ly sữa, ăn hết cái bánh bao, ba dắt đi gặp mẹ. Vậy mà

ba đi mất, con ngủ dậy không thấy ba. Cô ơi, cô dắt con về nhà đi.

Mọi người “ồ” lên. Cúc Hương tiếp tục dỗ dành nó:

– Em phải đi rửa mình thay quần áo, em hiểu không. Sau đó, cô và chú mới liên lạc với ba em xem ở đâu, dắt em về nhà. Nào bây giờ em nói xem, ba em tên gì.

– Dạ, tên Lộc Tú.

– Còn mẹ?

– Mẹ tên Ái Như. Còn em là Quỳnh Như.

– Em có nhớ nhà em ở đâu không?

Bé Quỳnh cau mày nó lắc đầu:

– Em hông nhớ. Cô giáo em tên Đào, học trường Rạng Đông.

Thông tin quá ít ỏi! Cúc Hương bảo:

– Như thế này chỉ có thông tin lên truyền hình để tìm người thân của bé thôi.

Được thay quần áo và cho uống sữa, bé Quỳnh có vẻ tỉnh táo, nhưng đeo cứng lấy Cúc Hương một bước cũng không chịu rời. Con bé xinh quá, Cúc Hương cố nhớ gương mặt người khách thuê phòng, song cô không tài nào nhớ nổi.

Đã hai ngày đi qua, Ái Như cố thuyết phục Lộc Tú, nhưng anh vô cảm trước sự đau khổ của cô, giọng lạnh lùng tàn nhẫn:

– Cứ nhốt tôi đi, con bé sẽ chết vì đói. Tôi nhốt nó trong nhà khóa cửa lại, một đứa nhóc ba tuổi không thể nào biết tự mở cửa.

– Anh không phải là con người nữa.

Ái Như lao tới đánh vào vai vào đầu Lộc Tú:

– Tôi hỏi anh, bé Quỳnh có phải là con của anh không hả, sao anh có thể lạnh lùng như vậy? Đồ máu lạnh, sát nhân!

Lộc Tú tức giận nắm hai tay Ái Như bóp mạnh:

– Bởi vì cô đã dồn tôi vào con đường đó, tôi mất hết rồi.

Hai người công an phải can thiệp kéo Ái Như ra, không quên cảnh cáo Lộc Tú:

– Nếu như đứa bé có bề gì thì chính anh đã giết chết con gái mình.

Lộc Tú cười ngạo mạn:

– Đứa con là do cô ấy muốn có, nó giống tôi. Đúng là tôi có yêu con mình, nhưng đây cũng là bài học trừng trị cô ta.

Ái Như nức nở. Chút tình cảm sót lại trong lòng cô vỡ tan, không ngờ Lộc Tú có thể vì bản thân mình đến như vậy:

– Ái Như! Như ơi!

Nhật Thống tuôn vào, anh lời tuột Ái Như:

– Đài truyền hình trong bản tin phát đi buổi tối có thông báo một em bé ba

tuổi bị nhốt và bỏ đói trong khách sạn. Khi được mở cửa ăn uống tắm rửa tử tế, bé bảo tên Quỳnh Như, mẹ tên Ái Như.

Như là người chết đi sống lại, Ái Như chạy theo đà lôi của Nhật Thống, nước mắt nước mũi ràn rụa:

– Có thật không anh Thống?

– Chúng ta mau đến địa chỉ đã cho. Lúc này anh có liên lạc bằng điện thoại.

Ngồi trên xe, Ái Như luôn giục tài xế chạy nhanh, cô đưa tay lên ngực đau khổ:

– Hãy là con đi bé Quỳnh! Ôi, mẹ nhớ con biết bao!

Hai người tìm đến khách sạn Hoa Vàng, bé Quỳnh đang ở đó với Cúc Hương. Vừa trông thấy Ái Như, nó bật dậy lao ra:

– Mẹ ơi!

Ôm choàng Ái Như, nó khóc nức nở:

– Ba đi đâu mất rồi hả mẹ? Ba bỏ con. Con ghét ba!

Ái Như ôm con nước mắt chan hòa. Nhật Thống đứng nhìn hai mẹ con. Anh không sao tưởng tượng được, ngay cả con mình mà Lộc Tú cũng có thể nhẫn tâm ... Lẽ nào đồng tiền khiến ta mất lương tri hết sao?

Ái Như ôm chặt con, cô hôn túi bụi lên mặt nó:

– Từ nay, mẹ sẽ không bao giờ xa con nữa. Con là bảo vật vô giá của mẹ.

Bé Quỳnh nhắm mắt:

– Mẹ ôm con chặt quá làm con ngộp thở quá mẹ ơi.

Vòng tay Ái Như nói lỏng. Cô nhìn Nhật Thống mà nước mắt ràn rụa nhưng lại cười, nụ cười hạnh phúc của người mẹ. Bỗng dưng Nhật Thống thấy Ái Như đẹp vô cùng, một nét đẹp trong suốt dịu dàng như loài hoa thủy tinh.

Anh quay đi, lòng thoáng nghĩ đến Nguyên Hạ. Giá như em là một phần của Ái Như thôi, lòng anh sẽ hạnh phúc biết bao, Hạ ạ.

* * *

– Ba!

Lộc Tú chưa kịp ngồi xuống ghế, từ ngoài bé Quỳnh chạy ào vào, nó ôm chân Lộc Tú, nũng nịu:

– Ba đi đâu lâu quá vậy? Ba xấu lắm nghen, xí gạt con bảo con uống hết sữa, ba dẫn con đi gặp mẹ. Rồi cái con buồn ngủ quá, ba đóng cửa đi đâu mất

tiêu, con sợ muốn chết.

Lộc Tú khựng lại, mặt từ đỏ sang tái, không ngờ là Ái Như tìm thấy bé Quỳnh. Đứa con gái bé bỏng ngây thơ của anh không hề nghi ngờ cha nó. Lộc Tú chợt thấy xấu hổ trước sự ngây thơ hồn nhiên của con. Anh muốn gỡ tay và xô nó ra, con bé cứ ôm chặt chân anh, hỏi:

– Ba đi đâu vậy?

Lộc Tú ấp úng:

– À ... ba đi công việc.

– Ba biết hôn, đói quá con lượm cái bánh bao còn lại phân nửa ăn luôn. Hết nước uống, con vào phòng vệ sinh mở vòi nước rửa tay uống. Con khóc gọi ba, phải chỉ lúc đó con nhớ số điện thoại của ba. Lần sau ba vẽ số điện thoại lên tay con nhen, con biết là số mấy mà.

Lộc Tú gục mặt không dám nhìn con, Ái Như kéo nó ra:

– Ba bận lắm, con đừng hỏi ba nữa, hôn ba một cái rồi theo mẹ ra ngoài.

– Dạ!

Nó hôn vào má phải của Lộc Tú và cả má trái rồi dang người ra, cười giòn giòn đưa cả hàm răng sữa đều nhỏ như răng chuột:

– Bye bye nhen ba. Chiều nhớ về nhen ba?

Ái Như dắt nó đi nhanh ra ngoài, cô không có can đảm đối mặt với Lộc Tú, tình yêu đã nguội lạnh trong cô mất rồi. Lát nữa, người ta sẽ trả tự do cho anh theo yêu cầu của cô. Còn tội danh tạt axit vào Nguyễn Hạ không đủ yếu tố buộc tội. Người công an điều tra trả tự do cho Lộc Tú.

– Anh trở về Tây Ninh và không được rời nơi cư trú. Khi có lệnh gọi, anh phải trình diện ngay, anh nhớ chưa?

Lộc Tú lạnh lùng:

– Rồi!

Vậy là Lộc Tú được trả tự do sau ba mươi sáu giờ tạm giữ, nhưng hành trang của anh trống không, vẫn không tiền và cả nhà máy. Mọi thứ với anh hoàn toàn bế tắc.

Lộc Tú đón xe về Tây Ninh ... Xe về chạy ngang qua nhà máy, Lộc Tú lạng người, nó thuộc về người khác mất rồi, sao anh không cam lòng chút nào.

Xuống xe, Lộc Tú cứ đứng trong một góc khuất ngắm ngôi nhà máy trước mặt. Nhịp sống vẫn như thế, nhưng bây giờ Chongsu có tiền, ông ta bung tiền ra thu mua khoai mì giá cao, từng đoàn xe mì đậu dài trước cửa công ty chờ được cân đưa vào sản xuất. Lòng Lộc Tú tràn ngập cay đắng và thêm

căm giận Nguyên Hạ, cô ta thành con quỷ dạ xoa chưa, đã chết chưa?

Cửa rào gài chốt bên trong, nhưng từ bên ngoài, Lộc Tú đã quá quen thuộc, anh chỉ cần luồn bàn tay vào trong chấn song cửa sắt là hết được cây chốt gài để đường hoàng bước vào nhà.

Trước đây để giành lấy cô ta, anh phải mua căn nhà này lấy lòng tin. Anh cứ tưởng cô ta ngốc nghếch khi giao cô cho Chongsu, nhưng ở gần con cáo đó, cô ta cũng thành con cáo mất rồi. Lộc Tú bước vào nhà bằng cả lòng căm tức.

Vừa bước qua cánh cửa, Lộc Tú giật mình thối lùi lại, suýt chút nữa là hét lên vì trước mặt anh là ... một con quỷ. Gương mặt cháy nám đầy sẹo lồi lõm, mái tóc ngắn như chưa kịp mọc dài.

Nguyên Hạ vẫn ngồi trên xa-lông, lòng căm thù từng bùng, không ngờ Lộc Tú còn dám đến đây. Cô đã nhìn thấy Lộc Tú từ khi anh ta xuống xe và đứng trước cổng rào. Cô ngồi im chờ đợi, như hai kẻ thù không đội trời chung chờ đợi giây phút đối mặt.

Cười lạt, Nguyên Hạ cao giọng:

– Anh sợ à? Hay là sẽ cười khi đã biến tôi thành một con ác quỷ, Lộc Tú?

Lộc Tú nuốt ực nước bọt vào lòng, trấn tĩnh cái sợ. Giọng nói này đúng là Nguyên Hạ và cái vóc dáng kia là cô ta, nhưng kinh khủng quá. Anh có nghĩ đến sức tàn phá của chất axít đậm đặc, không ngờ nó ghê gớm hơn anh nghĩ, vậy mà cô ta chưa chịu chết.

Thấy Lộc Tú im lặng, Nguyên Hạ cười gằn:

– Có phải anh thất vọng lắm không, khi tôi chưa chết? Chưa gặp mặt anh thì tôi chưa thể nào chết được.

– Gặp tôi làm gì? Nhìn cô đúng là hơn cả ác quỷ Dracula, Chongsu chắc là bỏ cô chạy một trăm cây số giờ luôn.

– Vậy còn anh?

– Thì tôi đến xem con ác quỷ đó ra sao. Đáng kiếp cho cô! Lẽ ra cô còn được Chongsu yêu quý vì cô giúp hắn mua rẻ nhà máy của tôi mà. Ha ha ... trời cao có mắt, cô cũng bị ông ta đá đít.

Nguyên Hạ nạt đùa:

– Câm miệng anh lại! Lộc Tú, anh căm thù tôi đến như vậy sao? Tại sao anh phải hủy hoại sắc đẹp của tôi?

- Tôi muốn như vậy đó! Tôi chỉ bảo cô giúp tôi chứ không bảo cô hợp tác với Chongsu hại tôi, nên tôi đã tạt axit vào mặt cô.
 - Anh đúng là đồ khốn nạn. Bây giờ đến đây anh muốn gì?
 - Muốn nhìn thấy ngày tàn của cô, bởi vì cô đã làm tôi mất hết. Bây giờ thì tôi đi đây.
 - Anh đứng lại đó.
- Nguyễn Hạ bật dậy:
- Tôi đã chờ anh lâu lắm rồi, sao anh có thể đến và đi nhanh như vậy.

Một con dao bấm mũi nhọn sáng quắt được Nguyễn Hạ thủ sẵn từ lúc nào vung ra phía trước và lao về phía Lộc Tú đâm thẳng vào anh bằng tất cả lòng thù hận, vì không ngờ nên Lộc Tú lãnh đủ.

– Á!

Lộc Tú kêu lên đau đớn, bưng lấy mặt, một chân đá vào bụng Nguyễn Hạ:

– Con quỷ!

Nguyễn Hạ té ngã ngửa, song cô gượng dậy ngay nhặt con dao chạy đuổi theo Lộc Tú đang chạy ra tới cửa rào, chém nhâu vào lưng Lộc Tú một cái nữa.

Lộc Tú kinh hoàng bỏ chạy, Nguyễn Hạ cứ chạy đuổi theo hò hét:

– Đứng lại Lộc Tú!

– Đừng Nguyễn Hạ!

Nhật Thống chạy xe trở tới, anh hoảng kinh ném cả xe, ôm Nguyễn Hạ:

– Em điên rồi hả?

– Buông em ra! Phải băm vằm con người đó ra hàng trăm mảnh, em mới vừa lòng. Anh buông em ra.

Nhật Thống không buông, anh bế bổng Nguyễn Hạ vác cô về nhà. Nguyễn Hạ tức giận ném con dao xuống đất khóc òa lên:

– Tại sao anh không để em chém chết con người bản thù đó?

Vác Nguyễn Hạ vào nhà, Nhật Thống để cô ngồi xuống ghế, anh nghiêm mặt nhìn cô:

– Em giết chết Lộc Tú thì em được gì nào? Hay là em phải vào tù bỏ con và bỏ anh.

Nguyễn Hạ bưng mặt khóc nức nở:

– Anh đừng có lo cho em nữa, em xấu hổ lắm khi gặp anh. Cuộc đời em xem như hết rồi, gặp ai họ cũng kính sợ em.

– Nguyễn Hạ!

Nhật Thống ngồi xuống bên Nguyễn Hạ, anh ôm cô vào lòng:

– Anh không kính sợ em. Trái tim anh bao giờ cũng duy nhất có một mình

em.

– Anh đừng thương hại em! Nếu không, em sẽ ghét anh.

– Anh không thương hại em mà anh yêu em. Chúng ta là một gia đình, bé Bin cần cả anh và em.

– Con người em dơ bẩn lắm, anh buông em ra đi. Sự tử tế của anh càng khiến em thêm tủi hổ thêm, em van anh đừng nói là yêu em.

Cộc ... Cộc ... Tiếng gõ cửa. Công an xuất hiện:

– Chúng tôi mời bà Nguyễn Hạ về phòng công an, có người tố cáo bà sát thương ông Lộc Tú.

Nguyễn Hạ đứng lên, cô nhìn Nhật Thống tha thiết:

– Hãy lo cho bé Bin.

Nguyễn Hạ đi theo hai người công an áp giải, Nhật Thống đau đớn nhìn theo. Bàn tay anh chọt chạm vào một vật cứng sau tấm nệm, Nhật Thống lấy nó lên, anh khe khẽ:

– Máy ghi âm!

Bật nút, Nhật Thống nghe tiếng Nguyễn Hạ và cả Lộc Tú vang lên:

“Lộc Tú, tại sao anh phải hủy hoại nhan sắc của tôi? ...” và rồi tiếng Lộc Tú: “Tôi muốn như vậy đó ... nên tôi đã tạt axít vào mặt cô”.

Nhật Thống tắt máy bật dậy. Máy ghi âm này sẽ giúp Nguyễn Hạ nhẹ tội khi sát thương Lộc Tú.

Một chiếc sẹo dài vắt trên má Lộc Tú biến gương mặt đẹp trai trở nên dị dạng dữ dằn. Lộc Tú chưa kịp rời bệnh viện đã bị bắt với tội danh cố ý gây thương tích, hủy hoại cơ thể người khác. Một tội danh không chối cãi được, những lời nói khi gây cãi được thu âm lại là vật chứng duy nhất.

Hai người từ thờ thơ ấu bên nhau từng yêu nhau say đắm trở thành kẻ thù với nhau, bây giờ đối mặt trong trại giam. Chỉ có đôi mắt thoáng giao nhau rồi quay đi thật nhanh, như kẻ thù không thể nào trên cùng chiến tuyến.

Cũng như Lộc Tú, Nguyễn Hạ khước từ mọi cuộc viếng thăm. Nhật Thống buồn rầu nắm tay thằng Bin. Thằng bé đã quên mất mẹ nó, hai chân nghịch ngợm nháy nhót:

– Ba ơi! Mình đến đây chi hoài vậy?

Nhật Thống lắc đầu không nói, ánh mắt xa xăm đau đáu một nỗi buồn.

– Anh Bin ơi!

Bé Quỳnh đi với Ái Như, nó kêu to lên khi nhìn thấy thằng Bin:

– Anh Bin đi thăm mẹ hả?

- Ừ. Nhưng mà mẹ không còn muốn gặp anh nữa.
- Ba em cũng vậy, ba không chịu gặp em.

Bất giác Nhật Thống và Ái Như nhìn nhau, họ cùng đến đây nhiều lần, và lần nào cũng quay về không.

Không hẹn mà cả hai cùng song bước trở ra cổng trại giam, Nhật Thống khe khẽ:

- Lộc Tú vẫn từ chối gặp Như và con à?

Ái Như cúi đầu:

- Dạ! Nhưng em tin rồi anh ấy cũng chịu gặp con. Ba em bảo không nên cho bé Quỳnh biết nó có người cha xấu xa, cho nên lần đi này, em sẽ không đi nữa.

Cuộc đời giữa em và anh Tú là hai ngã rẽ rồi. Nếu có còn tình cảm chẳng, bởi vì anh ấy là cha của con gái em.

- Anh biết, có những tình cảm mà sau lần nhiều lần bị tổn thương người ta khó còn cho nhau tình cảm nữa. Nhưng với anh, cuộc đời Nguyên Hạ là một chuỗi đời bất hạnh ngay khi cô ấy còn bé. Anh sẽ đợi Nguyên Hạ, chắc chắn cô ấy sẽ cảm động.

Ái Như xúc động đặt tay lên tay Nhật Thống:

- Vậy thì em chúc anh được nhiều hạnh phúc. Án của cô ấy có sáu tháng thôi phải không anh? Thời gian sẽ đi qua rất nhanh.

- Anh cũng đang đếm từng ngày.

Bàn tay Nhật Thống nắm bàn tay Ái Như lại như chia sẻ. Cô ngược nhìn anh. Trước đây, cô chỉ rung động trước vẻ đẹp hoàn hảo của Lộc Tú, chưa bao giờ nghĩ đến Nhật Thống. Nhưng bây giờ cô mới ngẫm lại nét đẹp của tinh thần mới đáng quý, hai bàn tay nắm lại trong cảm thông, một ngày mai sẽ tươi sáng.

Dáng bốn người, hai người lớn đi giữa và hai đứa bé loắt choắt đi bên nhau.

* * *

Từ phía xa trên cây cầu cá, Nguyên Hạ vẫn nhận ra, giọt nước mắt thâm lặng của cô rơi tràn trên gương mặt đầy sẹo. Hãy là một đôi đi Nhật Thống, nhất định anh là người cha tốt, một người chồng tốt cho Ái Như cần. Còn em, hãy quên em đi.

Đàn cá dưới ao quẫy nước ùng ùng, khóm lục bình chao động, giọt nắng trên cao bây giờ gay gắt ...

Sẽ còn một tháng nữa Nguyên Hạ tự do. Có ai không mong tự do, còn đối với Nguyên Hạ, cô không mong, bởi vì cô sẽ đối diện Nhật Thống.

Cô không muốn anh thương hại cô, dù lúc nào anh cũng luôn nói anh yêu cô.

Đừng bao giờ quay đầu lại mà hãy ngẩng cao đầu đi tới anh sẽ có một tương lai tốt đẹp, Nhật Thống ạ.

Mặc bộ bà ba đen, Nguyên Hạ đội nón lá sùm sụp. Cô đã được tự do. Về đâu, Nguyên Hạ chưa biết mình sẽ về đâu, cô không có chỗ đến, dù nếu cô đến sẽ có những vòng tay thật ấm dang rộng đón cô. Nguyên Hạ không muốn như thế ...

– Nguyên Hạ!

Nhật Thống đứng chắn trước mặt Nguyên Hạ, anh nhìn cô với ánh mắt buồn dịu vợ:

– Anh biết là em sẽ không về nhà khi được trả tự do, nên anh đã đến đây rất sớm để đón em.

Nguyên Hạ lùi lại, mặt cô cúi gằm xuống. Cô cố làm vẻ lãnh đạm gắt gỏng:

– Sáu tháng qua em từ chối gặp mặt anh, như thế anh vẫn chưa nản lòng hay sao? Làm ơn đừng có vì em mà phí thời gian nữa, hãy để thời gian lo cho con và ... đến với người phụ nữ khác. Anh cũng đâu có xấu, bình thường như bao người tại sao cứ muốn vất vả vì em. Ngốc lắm. Đi đi!

Miệng nói chân Nguyên Hạ bước tránh qua một bên để đi, song Nhật Thống đã ôm cô lại:

– Về nhà mình đi em?

Nguyên Hạ lãnh đạm:

– Về nhà nào, sau khi mẹ đuổi em đi, bé con đi, em đã không còn là vợ của anh. Em còn chung sống với người đàn ông khác ... Anh làm ơn buông em ra đi.

– Anh không buông, vì anh biết nếu buông em ra, anh sẽ mất em.

Nguyên Hạ yếu đuối gục khóc trong vòng tay Nhật Thống:

– Anh ngốc lắm, sẽ có một ngày anh sẽ chán khi nhìn gương mặt xấu xí của em.

– Không, với anh bao giờ em cũng đẹp cả.

Anh hôn lên gương mặt sọc của cô:

– Đừng làm khổ anh nữa. Chẳng lẽ em không tin vào tình yêu anh dành cho em?

Anh đỡ vai cô đi lại xe:

– Có Ái Như muốn chúc mừng em được trả tự do nữa đó.

Ái Như đã xuống xe, cô mỉm cười nhìn Nguyên Hạ:

– Chúc mừng Hạ được tự do.

– Cảm ơn! Tôi không nghĩ là Ái Như và anh Thống đi đón tôi.

– Anh Thống đếm từng ngày mong Nguyên Hạ tự do, làm sao anh không đi đón Hạ cho được. Lên xe đi!

Ái Như ngồi phía trước với tài xế, lần này không có hai đứa trẻ đi theo, Nhật Thống sợ hai đứa trẻ kinh sợ gương mặt Nguyên Hạ, làm cho cô càng mặc cảm hơn.

Nhật Thống âu yếm mở cửa xe, anh dìu Nguyên Hạ ngồi vào:

– Chưa bao giờ anh thấy thời gian dài ghê gớm, cứ đếm từng ngày mong em được tự do.

Nguyên Hạ lặng im, nhìn hai bên đường khi xe chạy đi qua. Nắng sáng nay trong quá, màu nắng dịu nhẹ. Chút êm ả trong lòng Nguyên Hạ. Cô đang về nhà, những cảm xúc sao cứ bồi hồi.

– Ba!

Thằng Bin chạy ra, nó đứng lại, cố nén vẻ sợ hãi khi nhìn thấy Nguyên Hạ.

Nhật Thống nghiêm mặt:

– Con chào mẹ đi chứ! Chẳng phải ngày nào con cũng nói: lâu ơi là lâu mà mẹ chẳng về? Ngoan nào Bin!

Nhật Thống nắm tay nó kéo lại gần Nguyên Hạ, cô vẫn chưa dám đưa tay ra ôm con. Nó nhìn vào gương mặt Nguyên Hạ rồi lùi ra giấu mặt vào lưng Nhật Thống:

– Con ... thương mẹ, nhưng ... con cũng ... sợ mẹ lắm.

Nguyên Hạ nghe mắt mũi mình cay nồng, cô quay đi:

– Anh đừng ép con, nó chưa quen được với gương mặt của em.

– Vậy thôi, em vào nhà tắm rửa nghỉ ngơi. Anh có để một bộ quần áo cho em thay trong phòng tắm.

– Vâng!

Nguyên Hạ đi vào trong. Mọi thứ trong nhà Nhật Thống vẫn giữ nguyên không thay đổi, duy có một bình hoa hồng trên bàn. Xưa nay anh chưa bao giờ mua hoa, vậy mà hôm nay anh đã mua để mừng ngày cô trở về, tình yêu của anh khiến cô vừa sung sướng hạnh phúc vừa đau khổ. Tại sao anh lại yêu em nhiều như vậy? Em chỉ là nỗi buồn của anh, có biết không?

Bữa cơm đoàn tụ ba người thật ảm áp, thằng Bin bớt sợ Nguyên Hạ, nó chịu cho Nguyên Hạ nắm tay nó:

– Mẹ ơi! Hôm nào mình đi Sài Gòn nhen mẹ. Thăm em bé Quỳnh. Bé Quỳnh nói có nhiều xe lửa, xe tăng muốn tặng cho con. Mẹ bé Quỳnh yêu bé lắm. Bé Quỳnh nói mẹ Quỳnh gọi bé là cục cưng của mẹ.

Nhật Thống phì cười:

– Thì con cũng là cục cưng của ba với mẹ vậy.

– Thiệt hả ba?

– Dĩ nhiên rồi, cu Bin là cục cưng của ba với mẹ.

Nhật Thống bế bổng nó lên, anh đồng đồng nó lên vai:

– Nhong nhong nhong ...

Một không gian ấm áp hạnh phúc bao quanh dịu dàng sâu lắng, Nguyên Hạ chợt ngậm ngùi. Cô xứng đáng có được hưởng hạnh phúc này hay không? Thăng Bin ngủ từ lâu, Nguyên Hạ đứng lên:

– Em muốn đi nghỉ. Anh Thống ... ngủ với con nhen.

Vờ đưa tay che miệng ngáp, Nguyên Hạ đi sang phòng mình, nhưng cô vừa đưa tay định khép cửa lại, Nhật Thống kéo cánh cửa lại:

– Em không muốn nói gì với anh sao?

– Em buồn ngủ và mệt lắm ...ngày mai nói chuyện nhen anh.

Nhật Thống lách người vào, anh đóng ngay cửa lại:

– Anh biết là em sẽ bỏ anh đi. Anh sẽ không để em đi xa anh đâu, anh sẽ giữ chặt em lại như vậy nè.

Nhật Thống ôm Nguyên Hạ vào mình thật chặt:

– Hãy bỏ qua tất cả quá khứ đi nhen em. Chúng mình làm lại từ đầu.

Nước mắt Nguyên Hạ tuôn ra ướt má, cô thỏn thức:

– Em không đáng cho anh yêu đâu Nhật Thống. Nếu như anh ... đến với Ái Như, em ... tán thành.

Nhật Thống lắc đầu:

– Anh xem Ái Như như một người bạn thân như vậy thôi. Còn em mới chính là người anh yêu. Anh nói cái này em đừng cười anh nhé! Anh từng mơ ngủ được ôm em, được hôn em. Bây giờ anh biến giấc mơ đó thành hiện thực.

Nhật Thống cúi hôn lên trán Nguyên Hạ, lên gương mặt đầy vết sẹo, bàn tay anh mân mê đôi vai thanh mảnh hãy còn mịn màng sau bao nhiêu biến cố của cuộc đời Nguyên Hạ rung động khép mắt lại, những giọt nước mắt bây giờ tuôn chảy nhiều hơn.

Đôi môi mềm ấm của Nhật Thống uống cạn từng giọt lệ:

– Em cứ khóc đi, nhưng đừng bao giờ có ý nghĩ rời xa anh, hứa với anh đi?

Chỉ có sự im lặng và tiếng khóc thỏn thức của Nguyên Hạ, bị chìm lắng bởi nụ hôn dài và sâu.

Nhật Thống chợt rút chiếc nhẫn trong túi áo anh đeo ngay vào tay Nguyên Hạ:

– Hạ! Anh muốn cầu hôn em lần nữa.

Nguyên Hạ kêu lên:

– Anh điên quá Thống ạ.

Cô nhìn anh rồi nhìn chiếc nhẫn trên tay mình nghẹn ngào. Tuy chiếc nhẫn không đắt giá, nhưng Nguyên Hạ hiểu đó là tất cả tình yêu dành cho cô. Cô nhủ đầu vào ngực anh, hai tay vòng ôm thân thể anh, hai bàn tay lần lên gáy anh, bầu mười ngón tay vào da thịt anh. Anh cũng ôm lấy cô, mười ngón tay qua vòng eo của cô:

– Hạ!

Đôi môi tìm đôi môi, nụ hôn say đắm. Vòng tay siết chặt lại như khôn bao giờ rời xa nhau nữa. Nụ hôn xua tan đi những nỗi đớn đau trong quá khứ.

Nhật Thống trở mình trên giường, anh đưa tay tìm Nguyên Hạ, chỗ nằm bên cạnh anh trống không. Anh vội vàng bật dậy. Đêm qua ... có phải là mơ? Nhưng không phải, chỗ nằm anh anh hãy còn lổm xuống, chăn gối còn ngổn ngang, có nghĩa là sự thật.

Nhưng Nguyên Hạ đâu, cô bỏ đi rồi chẳng? Ý nghĩ cô bỏ đi khiến Nhật Thống lo sợ tuôn ra ngoài.

– Hạ! Em đâu rồi?

Dưới nhà bếp sáng ánh đèn và mùi cà phê, Nhật Thống chạy nhanh vào. Anh thở phào khi thấy Nguyên Hạ:

– Ngủ dậy không thấy em, anh cứ sợ em bỏ đi.

– Chính bé Bin gọi em lại đó. Nửa đêm, nó đi sang và nằm ôm em.

– Nếu như vậy ... - Nhật Thống cười hạnh phúc - Anh cảm ơn bé Bin và cả em nữa.

Nhật Thống bước lại, anh ôm quàng từ phía sau Nguyên Hạ và hôn vào gáy cô.

– Cà phê thơm quá!

– Vậy anh mau đánh răng rửa mặt đi rồi uống cà phê. Cà phê nóng uống mới ngon.

– Anh hôn em nụ hôn buổi sáng chứ? Đêm qua là đêm tân hôn của chúng mình mà.

Nguyên Hạ lườm Nhật Thống. Anh cười lớn hôn vào gáy cô lần nữa:

– Mưa đã tạnh rồi phải không em?

Nguyên Hạ mỉm cười:

– Và ánh bình minh đang lên.

Màu nắng sáng bên ngoài thật trong, tỏa âm sắc dịu dàng, màu của tình yêu.
Con mưa không còn nữa.

HẾT

Nguồn: Mây4phuong
Người đăng: Thanh Vân
Thời gian: 25/01/2010 8:26:46 CH